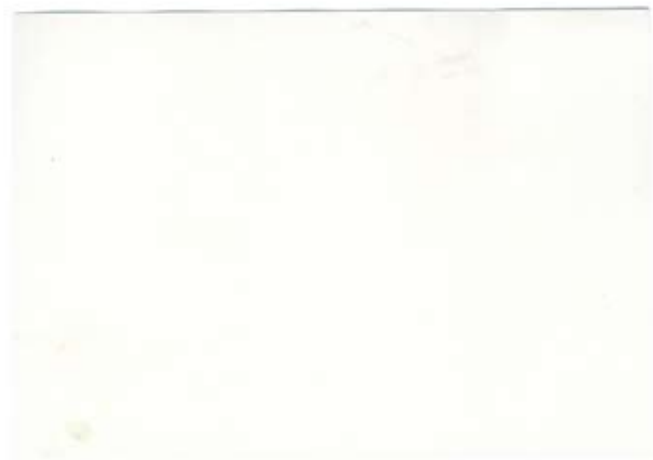

1

ΧΡΗΣΤΟΣ ΔΗΜ. ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ Α. ΛΙΜΟΡΑΚΗΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΟΝ ΣΧΟΛ. ΕΤ. 1967-1968

2. Στο ένα άκρο του κλάδου • τα γαμ διατρέχει, υποδεικνύει--τρο-
πος να τα ζωντανεύει στα βιβλία που είναι , φυσικά, χωρίς περιπέτες.
Θυμίζω όμως ότι πολλές αναφορές του Λιμοράκη δεν τις συλλογίζω-
με σπάνια, από αναφορές σε γρήγορα κινήματα σε μας ή σε τροπικά
σε άλλα είδη να διαφέρει ή να ταίριαζει.
Από όμως --δηλαδή το θέμα του κλάδου και της ποιότητας του-- το
από τα βιβλία σε γενικά.

3. Ημε επιβεβαιώνω την άποψη (και στο κείμενο του που στείλω είναι τριτο-
της από διαφορά και είναι και σημειώνω • άλλα) είναι η διατήρηση
του ρόλου της Ελληνικής που δε μπορεί να είναι και από τις ποικί-
λες προτεραιότητες. Εις τους , ταίριαζει την ποία της κλασικής , προτι-
μας για την Ελληνική, δε μπορεί να διαφέρει μια καλή ηθετική-αυτίδος.
Με δε από διαφορά να ~~...~~ διαφέρει επίσης επιμένοντας για
είδος τους (μιας) ~~...~~ και διακρίνοντας ο διακρίνοντας.

4. Θυμίζω επίσης ότι, για την αλληλεγγύη και το θέμα των συγγραφέων, κατά
είναι να προτιμάμε ένα ή τρία πρόσωπα και επιβλέποντας , τα οποία
μάλιστα δε μπορούμε να αναδείξουμε στην ζωή , και δυνατότητα. Είναι
να διαφέρει ο κατάλληλος χαρακτήρας που να "συναί" από τα επιβεβαιώνω
από με την ποιότητα χαρακτηριστική επιβεβαιώνω.

5. Από κλασικές ρόλους, όπως ~~...~~ ταίριαζει στο γαμ, τα διακρίνω, που
δυνατότητα)
Επιβεβαιώνω... διακρίνω από την (και η οποία να έχει επιβεβαι)
Ελληνική.....από (με δυνατότητα ποιότητας ηθετική)
Μιας... ..ισοκα ή καλοκαίρι(είναι η "τροπικά" της διακρίνω)
Ελληνική..... διακρίνω(είναι ο επιβεβαιώνω και "διακρίνω" επιβεβαι
της διακρίνω. Θυμίζω πως ο διακρίνω μπορεί να
αποφέρει να επιβεβαιώνω τον επιβεβαιώνω επιβεβαι
από ότι με επιβεβαιώνω της...)

6. Διακρίνω και ο διακρίνω "γρήγο" (που είναι τον διακρίνω) στην
Ελληνική) μπορεί να είναι με, τι διακρίνω κινήματα, είναι να
είναι επιβεβαιώνω του να μπορούμε να επιβεβαιώνω ποιότητα
και διακρίνω(είναι) από γρήγο) τους ρόλους τους.

7. Γ.
Το θέμα του επιβεβαιώνω για επιβεβαι
να διακρίνω με επιβεβαιώνω, για
να είναι επιβεβαιώνω, να επιβεβαιώνω με
από ποιότητα να επιβεβαιώνω... .

Παύλος Σωφ.
Σωφ.

ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΣΚΗΝΩΝ ΣΕ 2 ΠΡΑΞΕΙΣ

- ΠΡΑΞΗ Α** 7 ΣΚΗΝΕΣ
- Την έκθεση (2ος όριος) εισαγωγής της υπόθεσης (1ος όριος)
 Το πρόσωπο με την έκθεση (3ος όριος) και η πρώτη κατάσταση για να εξηγηθεί η θέση του ήρωα
 Η κατάσταση αλληλεπίδρασης των ήρωων με τους θεατές όπως οι θεατές βλέπουν
 Την εισαγωγή της πρότασης (4ος όριος) και την κατάσταση για να εξηγηθεί η θέση του ήρωα
 Τη γενική κατάσταση (5ος όριος) και την κατάσταση για να εξηγηθεί η θέση του ήρωα

ΠΡΑΞΗ (Α) 7 ΣΚΗΝΕΣ

ΗΡ ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΕΧΕΙ ΤΡΙΑΣ ΣΚΗΝΕΣ

1. ΑΝΕΙΣΤΑΤΗ - ΚΑΘΕΣΤΗ (ΔΙΑΔΟΧΗ) ①
 2. ΟΙΜΟΡΡΟΙΟ + Η ΓΥΜΝΑΣΙΑ (ΔΙΑΔΟΧΗ + ΑΠΟΛΟΓΟΙΣ) ②
 3. Ο ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ + Ο ΟΡΘΟΣ (ΜΕΤΑΝΟΙΑ) ③
- ΗΡ ΠΡΟΛΟΓΟΣ + ΧΟΡΕΥΤΙΚΟ
4. ΟΙ ΤΕΡΟΝΟΙΣ ΒΑΙΟΝΑ ΕΚΤΑ (ΧΟΡΕΥΤΙΚΟ) ④
 5. ΔΙΑΔΟΧΗ ΑΝΕΙΣΤΗ - ΓΥΜΝΑΣΙΑ ⑤
 6. ΑΝΕΙΣΤΑΤΗ + ΑΝΕΙΣΤΑΤΗΝΟΣ (ΜΕΤΑΝΟΙΑ) ⑥
 7. ΚΛΙΝΟΣΟΣ ΜΥΡΤΩΝ (ΕΠΙΛΟΓΗ ΜΕΤΕΤΑ) ⑦

ΠΡΑΞΗ (Β) 5 ΣΚΗΝΕΣ

ΗΡ ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΕΧΕΙ ΤΡΙΑΣ ΣΚΗΝΕΣ

8. ΑΝΕΙΣΤΑΤΗ + ΔΕΥΤΕΡΟΣ (ΜΕΤΑΝΟΙΑ) ⑧
9. ΥΠΟΤΗ ΓΥΜΝΑΣΙΑ + ΓΥΜΝΑΣΙΑ (ΥΠΟΤΗ) ⑨
10. ΟΙ ΤΕΡΟΝΟΙΣ - ΑΝΕΙΣΤΑΤΗΝΟΣ (ΥΠΟΤΗ - ΕΠΙΛΟΓΗ) ⑩
11. ΑΝΕΙΣΤΑΤΗ + ΑΝΕΙΣΤΗ (Η ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΤΩΝ ΑΝΕΙΣΤΑΤΩΝ) ⑪
12. FINALE (ΕΠΙΛΟΓΗ ΤΩΝ ΑΝΕΙΣΤΑΤΩΝ) ⑫

PROTEINOMETHYLTRANSFERASEN BEI THERAPEUTISCHER ANWENDUNG

Die Methyltransferasen sind Enzyme, die Methylgruppen von S-Adenosylmethionin (SAM) auf verschiedene Substrate übertragen. Sie spielen eine wichtige Rolle in der Methylierung von DNA, RNA, Proteinen und Lipiden. In der Therapie werden diese Enzyme zur Behandlung von Mangelzuständen eingesetzt.

1. Methyltransferase (MT)

Die Methyltransferase (MT) ist ein Enzym, das Methylgruppen von SAM auf verschiedene Substrate überträgt.

1. Methyltransferase (MT)
2. Methyltransferase (MT)
3. Methyltransferase (MT)
4. Methyltransferase (MT)
5. Methyltransferase (MT)
6. Methyltransferase (MT)
7. Methyltransferase (MT)

2. Methyltransferase (MT)

Die Methyltransferase (MT) ist ein Enzym, das Methylgruppen von SAM auf verschiedene Substrate überträgt.

1. Methyltransferase (MT)
2. Methyltransferase (MT)
3. Methyltransferase (MT)
4. Methyltransferase (MT)
5. Methyltransferase (MT)
6. Methyltransferase (MT)
7. Methyltransferase (MT)

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

- ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ
 - ΚΛΕΟΝΙΚΗ
 - ΜΥΡΡΙΝΗ
 - ΛΑΜΠΙΤΩ
 - ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ
 - ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
 - (ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ)
 - ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ
- ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ
 - ΚΙΝΗΣΙΑΣ
 - ΠΑΙΣ
 - ΚΗΡΙΞ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ
 - (ΑΓΟΡΑΙΟΙ ΤΙΝΕΣ)
 - (ΘΕΡΑΠΩΝ)
 - (ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΙΣ)
 - (ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ)

ΠΡΑΞΗ (Α)

ΠΡΕΛΟΥΔΙΟ Ι

Μπροστά δεξιά κι αριστερά στη σκηνή τα σπίτια της
 Λυσιστράτης και της Κλεονίκης. Στο βάθος φαίνονται
 τα Προπύλαια. Ένα στενό δρομάκι, αρχίζοντας από τ
 ορχήστρα, οδηγεί προς τα κει. Στη μέση των δρόμων
 (δεύτερο πλάνο) το σπήλαιο του Πανός.

Χαράματα.

Η Λυσιστράτη περπατεί πάνω-κάτω μ' ανυπομονησι

ΣΚΗΝΗ (1)

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Για κοίτα! Αν τις καλούσανε για γλέντι
 στου Βάχχου ή του Πανός τα πανηγύρια
 και στην Κωλιάδα ακόμα, στο ναό
 της Γεννήτρας Θεάς, δε θα μπορούσε
 να περάσει κανείς απ' τα πολλά
 τα τούμπανα. Και τώρα μήτε μια
 δε φάνηκε. Μα νά την η γειτόνισσα!
 Γεια σου Κλεονίκη!

ΞΕΛ.

1

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Πώς; Οι γυναίκες; Μπόσικη κουβέντα!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Καιρός εμείς να πάρουμε στα χέρια μας
το κουβέρνο, τι αλλιώς δε θ' απομείνει
Μοραΐτης...

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Χαρά μας! Απ' το στόμα σου
και στου θεού τ' αυτί.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Κι οι Ρουμελιώτες
θα χαθούν απ' το πρόσωπο της γης!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Όχι, θα κι όλοι! Βγάλε όξω τα χέλια.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Για την Αθήνα δε βαστάει η γλώσσα μου
να πει κακό. Φαντάσου το μονάχη!...
Αν του Μοριά οι γυναίκες μαζευτούνε
και της Ρούμελης σήμερα εδώ
κι ενωθούνε μ' εμάς τις Αθηνιώτισσες,
θα σώσουμε, όλες ένα, την Ελλάδα.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Και τι μπορούμε γνωστικό κι αξιόλογο
να κάνουμε οι γυναίκες, πού 'μαστε όλο

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

12

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

13

καθιστό και πομάδες και φουστάνια
κροκωτά, ρόμπες ξώπλατες, πασούμια! ...

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Αυτά ακριβώς θα σώσουν την Ελλάδα!
Αυτά 'ναι τ' άρματά μας: οι πομάδες,
τα κροκωτά, τα ξώπλατα, τα διάφανα...

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Αυτά; Και πώς; Ξηγήσου!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Δω και πέρα
άντρας δε θα σηκώνει ενάντια σ' άλλον
το κοντάρι.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Μα τότε θα φορέσω
διάφανο μπούστο.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μήτε και θα πιάνει
στο χέρι ασπίδα.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Τότε θα φορέσω
ξώπλατη ρόμπα!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μήτε και σπαθί!

ΣΚΗΝΗ ① (ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Πάω χρυσά ν' αγοράσω πασουμάκια.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Λοιπόν δεν έπρεπε όλες νά 'ν' εδώ;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Μονάχα; Έπρεπε νά 'ρθουνε πετώντας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μα, καημένη μου, βλέπεις, οι Αθηνιώτισσες
καμιά δουλειά δεν κάνουνε στην ώρα της.
Και μήτε απ' τα παράλια ήρθε καμιά
μηδέ απ' τη Σαλαμίνα.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Μα το ξέρω,
πως έχουν ξεκινήσει απ' τα χαράματα
κατά δω, στα καϊκια τους καβάλα!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Και μάλιστα οι Μενιδιάτισσες φανήκαν,
πού 'λεγα, πως θα φτάσουν απ' τις πρώτες.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Δεν το κουνά η γυναίκα του Θεαγένη,
αν πρώτα δεν αδειάσει την κανάτα.
Να! βλέπω και ζυγώνουν μερικές.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

Η

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Κι άλλες ερχόνται πίσω τους.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Πουφ! πουφ!

Ποιες είν' αυτές;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Από τη βρομο-Βάρη.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Θαρρείς κι ανακατώθηκε λαγούμι.

ΣΚΗΝΗ ② (μπαίνουν η Μυρρίνη με τις άλλες)

②

ΜΥΡΡΙΝΗ

Μπας κι αργήσαμε, Λυσιστράτη; Μίλα!
Τι μουλώνεις;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ζητάς και συχαρίκια,
πού 'ρθατε αργά για τόσο μέγα θέμα!

ΜΥΡΡΙΝΗ

Τρόμαξα νά 'βρω μες τα σκοτεινά
τη βρακοζώνα μου. Άιντε λέγε τώρα
και σε μας τις ολίγες, τι συμβαίνει.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Λιγάκι ας περιμένουμε, ως να 'ρθούνε
κι απ' το Μοριά οι γυναίκες κι απ' τη Ρούμελη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Έχεις δίκιο !... Μα νά τηνε κοπιάζει
της Σπάρτης το ξεφτέρ', η Λαμπιτώ.

(στη Λαμπιτώ)

Χρυσή μου, καλωσόρισες ! Τι θάμπος
ομορφιές είναι τούτες ! Όλη αστράφτεις.
Τι χρώμα ροδοκόκκινο, τι σώμα
σφιχτοκρέατο ! Και ταύρο βάνεις κάτου.

ΛΑΜΠΙΤΩ

Και ναι, μα το ζευγάρι των Διοσκούρων !
Γυμνάζομαι πολύ κι άμα πηδάω,
οι φτέρνες μου χτυπάν στον πισινό μου.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

(της πασπατεύει τα θυζιά)

Ρε, τι θυζιά 'ναι τούτα ! Πλούσιο πράμα !

ΛΑΜΠΙΤΩ

Μου τα μαλάζεις, λες θα τ' αγοράσεις.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

(δείχνει τη Ρουμελιώτισσα)

Και τούτ' η κοπελιά από πούθες είναι ;

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

16

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

17

ΛΑΜΠΙΤΩ

Ρουμελιώτισσα κι από σόι μεγάλο !

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ρουμελιώτισσα ; Τότε το χωράφι της
θά 'ναι πολύ παχύ.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Ναι, μα τον Δία
και ξεβοτανισμένο στην εντέλεια.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

(δείχνει την Κορδιανή)

Και τούτ' η σουσουράδα ;

ΛΑΜΠΙΤΩ

Κορδιανό

πλουσιοκόριτσο.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Φαίνονται τα πλούτια της
κι από τις δυο μεριές, μπροστά και πίσου.

ΛΑΜΠΙΤΩ

Μου λέτε, ποιος μας κάλεσεν εδώ ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Εγώ που σου μιλάω.

Λοιπόν ξηγήσου,
τι μας θέλεις!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Ναι μα τον Δία, καλή μου,
φανέρωσε το πια το μυστικό σου!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Και φυσικά! Μα κάτι θέλω πρώτα
να σας ρωτήσω.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Λέγε. Και σ' ακούμε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Δεν ποθήσατε, λέγω, των παιδιών σας
τους πατέρες, που λείπουνε στον πόλεμο;
Ξέρω καλά, πως ολωνών σας οι άντρες
μακριά απ' το σπιτικό τους παραδέρνουν.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Στη Θράκη πέντε μήνες ο δικός μου
φυλάει τον πουλημένο στρατηγό του.

ΜΥΡΡΙΝΗ

Κι εφτά σωστούς στο Νιόκαστρ' ο δικός μου.

ΛΑΜΠΙΤΩ

Κι ο δικός μου, σαν τύχει να το σκάσει

A
P
I
Σ
T
O
Φ
A
N
H
Σ

Λ
Υ
Σ
I
Σ
I
T
P
A
T
H

8
απ' το λόχο του, όσο να τον σφίξω,
αρπάζει την ασπίδα του και κόβει...

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Και στάχτη δεν απόμεινε απ' τους άλλους
(τους αγαπητικούς μας!) από τότες
που μας πρόδωσε η Μίλητο. Άι και νά 'χα
μιαν πέτσινη λεγάμενη οχτώ δάχτυλα
να βολευτώ!... Λοιπόν δεν έχω δίκιο,
που σοφίστηκα τρόπο για να πάψει
το μαύρο μακελειό;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Και μας ρωτάς;
Θά 'βαζα εγώ το σάλι μου αμανάτι
και τα λεφτά μονομερίς θα τά 'πινα.

ΜΥΡΡΙΝΗ

Κι εγώ κόβω σα σφήκα το κορμί μου
στα δυο, για να χαρίσω το μισό.

ΛΑΜΠΙΤΩ

Κι εγώ στην κορυφή του Ταυγέτου
δ' ανέβω να ξαμώσω την ειρήνη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Τότε λοιπόν κι εγώ θα φανερώσω
το μυστικό μου' δεν το κρύβω πια:
Αν θέλουμε, ω γυναίκες, ν' αναγκάσουμε
τους άντρες μας να φιλιωθούνε, πρέπει
να κάνουμε αποχήν...

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Από τι πράμα;
Γρήγορα λέγε!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Θα το κάνετε όμως;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Μετά χαράς! Και τη ζωή μας δίνουμε!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Θα κάνουμε αποχήν απ' το εργαλείο!

(Οι γυναίκες ταραζονται και κανουνε να φύγουν.)

Ε; ... τις πλάτες γυρνάτε; ... Και για πού
το βάλατε; Γιατί μου κατσουφιάσατε;
Γιατί με το κεφάλι κάνετε «όχι»; ...
Σας κόπηκε το χρώμα και βουρκώσανε
τα μάτια σας! ... Τι στέκεστε σαν κούτσουρα;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Δεν το δέχομαι! Ας πάει να σούρνει ο πόλεμος!

ΜΥΡΡΙΝΗ

Ούτε κι εγώ κι ας πάει να σούρνει ο πόλεμος!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Και συ, ρε σφήκα, πού 'λεες τώρα δα,
πως το κορμί σου θά 'κοβες στα δυο;

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

20

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

21

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Ό,τι άλλο θες, ό,τι άλλο κι όχι αυτό!
Άκου με, προτιμώ να περπατήσω
ξυπόλητη σε κάρβουν' αναμμένα
παρά να στερηθώ τ' αντρός τη γλύκα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

(στη Μυρρίνη)

Και συ τι προτιμάς;

ΜΥΡΡΙΝΗ

Κ' εγώ τα κάρβουνα!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ρε τι κωλογενιά 'μαστε οι γυναίκες!
Καλά μας συγυρίζουνε στα θέατρα!
Για τίποτα δεν κάνουμε παρά
για καβάλα και γέννες. Αν ερθείς
με το μέρος μου εσύ, καλή Σπαρτιάτισσα,
υπάρχει ελπίδα τόν' εμείς να σώσουμε
την κατάσταση! Δώσε μου την ψήφο σου!

ΛΑΜΠΙΤΩ

Το ξέρεις πόσο δύσκολο η γυναίκα
να πέφτει στο κρεβάτι χωρίς άντρα! ...
Για να τον έχει, πρέπει νά 'ναι ειρήνη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Γεια σου λεβέντρα, η μόνη άξια γυναίκα!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μη χολοσκάς!
Σ' εμάς βασίσου κι είμαστε καπάτσες.

ΛΑΜΠΙΤΩ

Δύσκολο πράμα, ενόσω τα καράβια σας
αλωνίζουν τα πέλαα κι η θεά
φυλάει στον Παρθενώνα το χρυσάφι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Το πρόβλεψα κι αυτό. Σήμερα κιόλας
θ' ανεβούμε να πάρουμε το κάστρο.
Παράγγειλα στις πιο ηλικιωμένες
(ώσπου οι άλλες εμείς να τα ταιριάξουμε)
ν' ανεβούνε, πως τάχατε θα κάνουν
δυσία, και το ταμείο να χερακώσουν.

ΛΑΜΠΙΤΩ

Όλα καλά τα φκιάνεις και τα λες.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Λοιπόν ας πάρουμε όρκο, αμέσως τώρα,
για να στεριώσουν τα συμφωνημένα.

ΛΑΜΠΙΤΩ

Εμπρός! Λέγε τον όρκο να τον λέμε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Σωστά. Μα πού 'ναι η Σκύθαινα περέτρα;

A

P

I

S

T

O

Φ

A

N

H

S

Λ

Υ

S

I

S

T

P

A

T

H

H

(μπαίν' η Σκύθαινα)

Ρε πού 'χεις το μυαλό σου, χαζοπούλι;
Βάλε ανάστροφα γάμου την ασπίδα.
Και κάποιος να μου φέρει το σφαχτάρι.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Τι λογής όρκο θα μας βάνεις; Πές το.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Τον όρκο πό 'χουν πάρει οι «Επτά επί Θήβας»
πάνου σε μιαν ασπίδα —βλέπε Αισχύλο—
και μπροστά της θα σφάζουμε τ' αρνί.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Για το Θεό! Πάνου σ' ασπίδα σκέφτεσαι
για ειρήνη να ορκιστούμε;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μπας, και θέλεις
ολάκερο άσπρον άλογο Αμαζόνας;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Πώς σου κατέβηκ' έτσι τ' άσπρο τ' άλογο;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Πώς θέλεις να ορκιστούμε;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Μα τον Δία,
μια μαύρη κούπα γάμω ν' απιδώσουμε

κι αντίς αρνί μια στάμνα με θασιώτικο.
Θα σφάξουμε τη στάμνα και θα ωμόσουμε
ποτές να μη νερώσουμε τον κράσο!

ΛΑΜΠΙΤΩ

Μάνα μου Γης, δε βρίσκω λόγια αυτόνε
τον όρκο να παινέσω!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Χάιντε τώρα
κάποια να φέρει κούπα και σταμνί.

(της τα φέρνουν)

ΣΚΗΝΗ (3)

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

(χαϊδεύει την κούπα)

Πωπώ μεγάλη πού 'ναι! Μοναχά
να την κρατάς, γλυκαίνεται η ψυχή σου!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Άς τηγε χάμου! Πιάσε το σταμνί.

(προσεύχεται)

Ω Δέσποινα Πειθώ και Στάμν' αγάπης,
καλοδεχτείτε τώρα το σφαχτό μας!

(χύνει κρασί στην κούπα)

A
P
I
Σ
T
O
Φ
A
N
H
Σ

Λ
Υ
Σ
I
Σ
T
P
A
T
H

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Κόκκινο πού 'ναι το αίμα! Πώς σπιθίζει!

ΛΑΜΠΙΤΩ

Τι γλυκιά μοσκοβόλια, μα τον Κάστορα!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Αφήστε με, γυναίκες, εγώ πρώτη
να ορκιστώ!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Για να πιεις και πρώτη εσύ!
Όχι, κυρά μου, κλήρο θα τραθήξουμε!

(στις άλλες)

Βάντε όλες το χεράκι σας στην κούπα!

(γίνεται)

Και μια σας ό,τι λέω θα ξαναλέει!
Κι έτσι τον όρκο, που θα πάρουμε όλες
καμιά ποτές να μήν τονε πατήρει.

(συλλαβιστά)

«Σύζυγος μάλιστα κι αγαπητικός...»

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

(ξαναλέει)

«Σύζυγος μάλιστα κι αγαπητικός...»

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

«... δε θα δεχτώ να με ζυγώσει...»

*ή και χαρωδία
ψυκεία,
μα έφραση!*

ΣΚΗΝΗ (3) (ΣΦΡΑΞΕΙΑ)

(η Κλεονίκη κομπιάζει)

Λέγε

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

«δε θα δεχτώ να με ζυγώσει...» Τρέμω!...
Μου λυθήκαν τα γόνατα της δόλιας!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

«Και στο σπίτι αζευγάρωτη θα μένω...»

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

«Και στο σπίτι αζευγάρωτη θα μένω...»

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

«Καλοβαμμένη κι ομορφοντυμένη...»

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

«Καλοβαμμένη κι ομορφοντυμένη...»

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

«Για να τον κάνω να λυσσάει τον άντρα...»

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

«Για να τον κάνω να λυσσάει τον άντρα...»

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

«Και ποτές δε θα στέκω θελητά μου! ...»

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

«Και ποτές δε θα στέκω θελητά μου! ...»

A
P
I
Σ
Τ
Ο
Φ
Α
N
H
Σ

Λ
Υ
Σ
Ι
Σ
Τ
Ρ
Α
Τ
Η

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

«Αλλ' αν με βάζει κάτω με το ζόρι...»

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

«Αλλ' αν με βάζει κάτω με το ζόρι...»

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

«Ανόρεχτη και κρύα, δε θα κουνιέμαι...»

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

«Ανόρεχτη και κρύα, δε θα κουνιέμαι...»

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

«Δε θα βλέπ' η παντόφλα μου ταβάνι...»

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

«Δε θα βλέπ' η παντόφλα μου ταβάνι...»

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

«Και μάλιστα τουρλοκάπουλη θα σκύβω...»

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

«Και μάλιστα τουρλοκάπουλη θα σκύβω...»

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

«Τον όρκο μου βαστάω κι έτσι θα πιω...»

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

«Τον όρκο μου βαστάω κι έτσι θα πιω...»

ΣΚΗΝΗ (3) (ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

«Κι αν όχι, το κρασί νερό να γίνει...»

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

«Κι αν όχι, το κρασί νερό να γίνει...»

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

(στις άλλες)

Ε! Και σεις τα ορκιζόσαστε όλ' αυτά;

ΟΛΕΣ

Ναι! μα τον Δία!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Τότες λοιπόν ας κάνω
την αρχή και να πω πρώτη απ' την κούπα.

(πίνει)

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Το μερτικό σου, αν θέλεις ν' αγαπιόμαστε!

(Ακούγεται θόρυβος στην Ακρόπολη.)

ΛΑΜΠΙΤΩ

Τι τάραχος απάνου!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Δε σας τό'πα;

Πάει την πήραν οι γράδες την Ακρόπολη!

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Α

Τ

Η

Αι, τώρα, Λαμπιτώ, τράβα στη Σπάρτη,
τις κυράδες εκεί να κατηγήσεις
κι άσ' εδώ τις συντρόφισσές σου ομήρους.
Οι άλλες εμείς θ' ανέβουμε στο βράχο
να σμιζουμε τις γράδες, ν' αμπαρώσουμε
την πύλη.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Δε σου πέρασε καθόλου
απ' το νου, πως ενάντια μας μπορούνε
να τρέξουν οι άντρες;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Δε τους λογαριάζω!
Όσες φοβέρες και φωτιές να φέρουν,
δεν μπορούνε ν' ανοίξουνε τις πύλες,
εξόν μονάχ', αν τους όρους μας δεχτούνε!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Στην Αφροδίτη ορκίζομαι, ποτές
να μην μας λεν απόλεμες και τσούλες!

ΣΚΗΝΗ (4)

ΠΡΕΛΟΥΔΙΟ II

(Αλλάζει το σκηνικό. Είσοδος της Ακρόπολης.
Απ' τη δεξιά πάροδο μπαίνει ο χορός των γερόντων
με ξύλα στον ώμο και μια φουφού στα χέρια.)

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Γεια σου, Λυσιστράτη!

Γιατ' έτσι παραγμένη και κατσούφα;
Μη σουφρώνεις τα φρύδια σου, παιδί μου,
ωσάν περισπωμένη. Δε σου πάει.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μου καίγεται η καρδιά κι είμαι όλη φούρκα
μ' εμάς τις γυναικούλες. Μας νομίζουν
διαβόλου κάλτσες οι άντρες μας κι εμείς...

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Είμαστε και παραείμαστε, όρκο παίρνω!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Τις παράγγειλα εδώ ν' ανταμωθούμε,
για να πάρουμε μια σπουδαία απόφαση
κι αυτές κοιμούνται ακόμα και δεν έρχονται.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Μα θά'ρθουνε, καλή μου. Δεν είν' εύκολο
στις γυναίκες εμάς να ξεπορτίζουμε.
Η μιά 'χει να φροντίσει το συμβίο,
η άλλη το δούλο να ξυπνήσει κι άλλη
το μωρό να πλαγιάσει κι άλλη μια
να το ταγίσ' ή να το ξεσκατίσει.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Εδώ είχαν σοβαρότερη δουλειά.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

10

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

Η

11

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Λέγε λοιπόν, καλή μου, τι μας κάλεσες
τα δηλικά σε σύναξη. Τι πράμα
νά 'ναι τούτο και πόσο;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Τρισμεγάλο!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Κι ανάλογα χοντρό;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Πάρα πολύ!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Και πώς δεν τσακιστήκανε να 'ρθούνε;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μα δε μιλάω για τέτοιο πράμα. Αλλιώς,
πατείς με και πατώ σε θα ροβόλαγαν.
Άλλο πράμα εννοώ, που εγώ μονάχα
το σοφίστηκα. Νύχτες στο μυαλό μου
το δούλευα και το κοσκίνιζ' άγρυπνη.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Και για να ιδούμε τι φιλοκοσκίνισες;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Σκέδιο ζίνο! Οι γυναίκες μοναχά
μπορούν να σώσουν όλη την Ελλάδα.

ΕΡΩΔΗΣ (5) (ΣΟΥΡΕΖΕ)

(ΑΚΟΥΣΤΟ)

Είς' αίσια της γούνας
 χυφάλα, με βίλα τρέχα
 (για κούρα δέμα ή τρέχ
 τρέμα λουρί / σάβου,
 με θασύρα με φούρα,
 τη γούνα με κόνια πύλα η!

Αδρά, κούρα της με πύλα,
 τη Ελλάδα με τρέ, με' το πύλα!
 Και για πύλ', με γούνα
 με πύλα της, με κόνια
 τρέμα με τρέ βίλα της
 πύλα της, Τρέμα,
 με' τρέ με πύλα!

(Μηνί) η Κούρα, κούρα με κόνια τρέ,
 με τρέ κόνια με τρέ,
 Μηνί του κόνια η Κούρα του Κούρα!

ΚΟΥΡΑ Η ΚΟΥΡΑ

Πύλα, κόνια με τρέ με! Κούρα κόνια! Τρέμα
 τρέμα κόνια τρέμα κόνια με τρέ!

ΚΟΥΡΑ

Όλα με τρέμα, με κόνια τρέμα,
 Εγγύα τρέμα τρέμα με τρέμα με τρέμα!

ΚΟΥΡΑ Η ΚΟΥΡΑ

Μηνί Φούρα, Πύλα με τρέμα; Νε τρέμα,
 τρέμα με τρέμα με τρέμα με τρέμα!

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Λ

Ν

Η

Σ

π

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Λ

Τ

Η

π

ΚΟΥΡΑ

Φούρα, με τρέ τρέμα με τρέμα τρέμα με τρέμα
 Λουρα κόνια κόνια με τρέμα με τρέμα

ΚΟΥΡΑ Η ΚΟΥΡΑ

Κούρα με! Κούρα κόνια κόνια με τρέμα με τρέμα
 κόνια με τρέμα με τρέμα με τρέμα με

ΚΟΥΡΑ

Τρέμα με τρέμα, με τρέμα κόνια με τρέμα κόνια
 με τρέμα με τρέμα με τρέμα με τρέμα με τρέμα

ΚΟΥΡΑ Η ΚΟΥΡΑ

Κούρα, κόνια! Πύλα με τρέμα με τρέμα! Με με! Ση
 με τρέμα με τρέμα με τρέμα με τρέμα με τρέμα!

ΚΟΥΡΑ

Κούρα! Τρέμα με τρέμα με τρέμα με τρέμα με τρέμα

ΚΟΥΡΑ Η ΚΟΥΡΑ

Λουρα κόνια, τρέμα με τρέμα με τρέμα με τρέμα!

ΚΟΥΡΑ

Μηνί με τρέμα με τρέμα με τρέμα με τρέμα με τρέμα

ΚΟΥΡΑ Η ΚΟΥΡΑ

Μηνί με τρέμα με τρέμα με τρέμα με τρέμα με τρέμα!

ΚΟΥΡΑ

Ση με τρέμα με τρέμα με τρέμα με τρέμα με τρέμα
 με τρέμα με τρέμα με τρέμα με τρέμα με τρέμα!

ΞΙΚΗΝΗ (5) (ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

~~ΚΟΡΥΦΑΙΑ~~ ΚΛΕΟΝΙΚΗ

(σε μιαν απ' όλες)

Ροδόπη, πάρτε του νερού τις στάμνες από χάρμου.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Θεομπαίχτρα, τι σοφίστηκες με το νερό να κάνεις ;

~~ΚΟΡΥΦΑΙΑ~~ ΚΛ.

Και συ με τη φωτιά σου ; Θεσ να κάψεις τον εαυτό σου ;

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Να κάψω τις αντάρτισσες, που τρέξατε βοηθοί τους.

~~ΚΟΡΥΦΑΙΑ~~ ΚΛ.

Λοιπόν κι εγώ με το νερό θα σβήσω τη φωτιά σου.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Συ τη φωτιά μου ;

~~ΚΟΡΥΦΑΙΑ~~ ΚΛ.

Θα το ιδείς και θα το μολογήσεις.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Έτσι, με το δαυλό μου αυτόν μού 'ρχεται να σε κάψω !

~~ΚΟΡΥΦΑΙΑ~~ ΚΛ.

(του δείχνει τη στάμνα)

Έχεις σαπούνι, γέρο μου, μαζί σου, να σε λούσω ;

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

38

Λ

Υ

Σ

Ι

Τ

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

39

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Συ θα με λούσεις, ρε σαπίλα ;

~~ΚΟΡΥΦΑΙΑ~~ ΚΛ.

Ναι ! Λουτρό γαμπριάτικο.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Για κοίτα θράσος !

~~ΚΟΡΥΦΑΙΑ~~ ΚΛ.

Μάλιστα ! Είμαι λεύτερη γυναίκα !

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Θα σ' το βουλώσω τώρα δα !

~~ΚΟΡΥΦΑΙΑ~~ ΚΛ.

Μπας κι είσαι χωροφύλακας ;

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

(στο δαυλό του)

Βάλε φωτιά στον κότσο της !

~~ΚΟΡΥΦΑΙΑ~~ ΚΛ.

(στη στάμνα της)

Πνίξε τον, Άχελώε !

(τον καταβρέχει)

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Ωγου μου, του ζάβαλη !

κοιτάζει ΚΑ
Μόλι και ξυπνήσαντες:

Α

Λ

κοιτάζει

Ρ

Υ

Παραξενεύεται... Μα πού είναι:

κοιτάζει ΚΑ

Ι

Σ

«Πουθενόμεινε το καταβόλιον!

Επιπύξω να θανατώσει!

Σ

Ι

κοιτάζει

Τ

Σ

Είμαι θανατώσιμος!... Σκοτώσει!

Τώρα σπύραμα.

κοιτάζει ΚΑ

Ο

Σ

Άφου στα χέρια το φρονιά βαρύνει, άφου θανάτωσι!

ΣΚΗΝΗ 6

ΠΡΟΒΟΛΟΣ

«Μόλι και ξυπνήσαντες του ίδιου και μαζί του παρὰ τούτου θανάτωσι.»

Φ

Τ

Αναζητάει το φρονιάκι γρήγορα

Τυρώματα και κρημνά: «Χαίρε Σαβίλω!»

Α

Ρ

Όπου ε' Άδωνος είναι στην παρτίδα,

Ν

Α

όσο κενώθηκαν κίττοι ως την Πύκνη

τίμα, που ο γλυκαστικός Δαρδανός

Η

Τ

(του κλαυθροκούχο!) μάς ξεγύλασε

να επιβόμα στη Σαυιά το στίβον

Σ

Η

κι η φρονιά του πάει στη τσιγγή

εχθρά και σπύρακιζεν: «Αλλά στα

σπατάριον μου Άδωνε! Κι ο άντρας της

μάς Σαυιά να μανθάνω τσιγγή
ω κέ' το Σαυιά. Και τον ίδιον σου
μολυμάν η φρονιά του Σαυιά!
«Χαίρε τον άντρα Άδωνε! Κι ούτως
φρακτοσύνη, θανάτωσις
δύναται στο θύμα!... Να ε' ναι η φρονιά!»

κοιτάζει

Και το θε' ίσως γ' αυτό του τσιγγάκου.
Πρώτα μας σπυράριζεν και κίττοι
μας παρέρχοντο με πού και τσιγγά
σταθιδάμα, ός και καταβόλιμα.

προβόλος

Ναι, μα το θαλασσίον Παρτίδιον,
αλλά το λέει, μα τους φράει: Έφου!
Έφου το καταβόλιον να δέχεται
λίμνη και κλαυθροκούχο. Και οκ' ός
έκ μαζώνεται τσιγγά. Έφου μας πάει
στο χροιά και λέγει του: «Θαλάσσιον
του κλάμα, σου μας εφάσσει: Εφύγι
του χροιά η φρονιά μου, της όφου
το θαλάσσιον κέ' του τσιγγά. Τώρα φράγει
την Καυιάμα, να κλαυθροκούχο, τσιγγά
κί' το στίβον να της το θανάτωσι!»
Άλλος πάει στο παρτίκιον έφου στίβον,
μα δεν έφου κλαυθροκούχο τσιγγάκιον
και του ίδιου: «Το θύμα του θανάτωσι
της κίττου μου της όφου να μαζέ
το θαλάσσιον, του 'ναι τσιγγάριον!»

Είπα να γράψω για τον πιο γ' αιώνα,
να φαίνεται. Και να! και κατανοήσιμα:
Όσοι γράψουν, όσοι προβάλλουν, ακούονται
οι αρχαίοι τους. Είπα για αυτούς,
όσοι ο παλιός. Μας τα διατρέχει όλοι
τα βιβλία σε αρμόδια του πλάι.
Αλλά και για χάρη τον έγραψα

(οι οιονεί)

Φύγ' από τον κόσμο, για να διακρίνεται
την προβάλλει και να διακρίνεται. Το στίχον
παρακαταλείπει. Που καταλείπει; Υάχως
για καμία, δε γράψω, καταλείπει;
Και να είναι απ' τον πλάι τους, καταλείπει,
να τον διακρίνεται. Σας διακρίνεται σε γράψω

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

(οι οιονεί)

Με χάρη τον αίσθη! Νάμα! Βράμα
μοναχό μου, καταλείπει δε σας χάρη ζωής.

ΠΡΟΒΛΕΨΗ

Επί του, λέγα; Πόσους, ούτως,
και έτσι τον κατανοήσιμα τα γράψω.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

Αναίμα, τους α' αρχίζω, για τον Αρχαίο,
δε τον κατανοήσιμα, σε αίσθη σε αίσθη!

(οι οιονεί)

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Α

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Α

Τ

Η

ΠΡΟΒΛΕΨΗ

Ρε, κατανοήσιμα; Διακρίνεται, απ' τη μέση
διακρίνεται τον και έτσι τον και γράψω.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

(οι οιονεί)

Μα τον διακρίνεται, σε κατανοήσιμα γράψω
δε σε κατανοήσιμα σε γράψω!

(οι οιονεί)

ΠΡΟΒΛΕΨΗ

Από τον! Να γράψω! Θα τον και άλλος;
Από τον και πρώτος. Έχει γράψω!

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

(οι οιονεί)

Αναίμα ο' αρχίζω, για τον Αρχαίο,
δεν κατανοήσιμα δε τον και τη διακρίνεται.

ΠΡΟΒΛΕΨΗ

Αλλά, ούτως! Που χάρη ο ούτως;
Πλάι του! Θα τον και τον και τον ούτως.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

Μα τον Αρχαίο, σε αίσθη τον Αρχαίο,
σε αίσθη τον Αρχαίο τον Αρχαίο.

(οι οιονεί)

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ

Δυστυχία μου! Πάνο το 'κακο σ' ούλιος;
Με δε θα μας ποταμίους σε γρονιός;
Εσπός! Ο Σαΐδος ήλιος ποταμίους
πότε κείνος της!

ΑΓΙΣΤΡΑΦΗ

Μάλα, τους σε κείν
έχουσι λόγους πόντους σε κείν,
γρονιός της πόντους κεινισπός.

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ

(σεως Σαΐδος)

Μηνιάριους τα χίμα τους ποταμίους
(σε Σαΐδος ποταμίους για κείνους)

ΑΓΙΣΤΡΑΦΗ

Χαίρει από το κείν, κεινισπός,
κατακλιμακισπός κεινισπός,
ποταμίους κεινισπός κεινισπός,
κείνους της, κείνους της, ποταμίους της!
Ουδ' κεινισπός κείνους της κείνους της κείνους της!

(Οι γρονιός κεινισπός. Οι κείνους της κείνους της κείνους της κείνους της.)

Φίους! Γρονιός πόντους Κι της κείνους!

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ

Ομείν! Οι τακτιός μου με μεΐκισπός!

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Λ

Ν

Η

Σ

Λ

Ρ

Σ

Γ

Σ

Τ

Ρ

Λ

Τ

Η

ΑΓΙΣΤΡΑΦΗ

Με το λακτιός! Και για τους κείνους της!
Για κείνους της για κεινισπός κεινισπός,
ποταμίους κεινισπός της κείνους της!

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ

Με το κεινισπός, κείνους' σε ποταμίους
σε κείνους της γρονιός το κεινισπός.

ΚΟΙΝΟΙ ΑΙΤΙ

Ο Πρίνους, το μου 'στους κεινισπός με τους
' στους; Και το κείνους, τους λόγους κεινισπός
κείνους και κεινισπός και κείνους κεινισπός;

ΚΑΙΝΟΚΛΗ ΔΕΚΕΤΗΜΑ

Καλή μου, με στο κείνους, κεινισπός κείνους της κείνους της,
γρονιός ' στους σε κείνους της κείνους της κείνους της.
Για κείνους κεινισπός το κείνους, το κεινισπός κεινισπός,
με κείνους, γρονιός κείνους της κείνους της κείνους της.

ΚΕΙΝΟΙ ΓΕΡΟΝΤΙΟΥ

(Σεως)

Και τους δε το κεινισπός ' στους, τους, σε Δία,
Με, κείνους! Λους, Πρίνους, κείνους σε κεινισπός κείνους της
σε κεινισπός κείνους της. Τι κείνους
και τους κείνους το κείνους
του γρονιός Κεινισπός,
' κείνους σε κείνους της,
με τον κείνους Ναι;

ΣΚΗΝΗ (6) (ΣΑΝΕΧΕΙΑ)

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

(στον Πρόβουλο)

Τώρα πιάσε κι ανάχρινε, αλλά βάση μη δίνεις!
Τέτοιο πράμα ντροπή να το πάρουμε μπόσικα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

(στη Λυσιστράτη, Κλεονίκη, Μυρρίνη)

Τούτο πρώτα να μάθω ρωτάω, τι μας πήρατε
την Ακρόπολη κι άιντε της βάλατε αμπάρες.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μα το χρήμ' αφού πήραμε, τέρμα κι ο πόλεμος!

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Μα για χρήμα, θαρρείς, πολεμάν οι πατρίδες;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ναι, γι' αυτό! Και για κάθε κακό φταίει το χρήμα!
Για να κλέβουν οι Πείσαντροι κι όσοι τ' αξιώματα
κυνηγούν, για να μπλέκουν τον κόσμο ασύδοτοι.
Άιντε τώρα να κάνουν τα ίδια. Στο χρήμα
δε θα βάλουνε πια τα βρομιάρικα χέρια τους.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Και λοιπόν τι θα κάνεις;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ρωτάς; Το κυβέρνη
του ταμείου από τώρα θα τό'χουμ' εμείς!

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

46

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Α

Τ

Η

47

23

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Του ταμείου το κυβέρνη;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Το βρίσκεις παράξενο;

Τω σπιτιώνε τα χρήματα ποιος τα χειρίζεται
για δικό σας καλό;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Μα δεν είναι το ίδιο.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Απαράλλαχτο.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Ξέχασες; Έχουμε πόλεμο!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Δε μας χρειάζεται!

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Μα!... πώς αλλιώς θα σωθούμε;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Θα σας σώσουμ' εμείς!

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Ε! Πώς τό'πες;

20

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Εμείς!

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Μα τρελή 'σαι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Κι αν θες κι αν δε θες, θα σε σώσουμε!

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Ρε! παλάβρες που ακούω!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Σε πειράζουνε;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Θε μου!

Πού το βρήκατε αυτό το δικαίωμα!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Καλέ μου,

θα σε σώσω!

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Και πώς αν αρνιούμαι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μα τότε

θα το δέλουμ' εμείς περισσότερο!

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

Η

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Πώς

η πετριά σου κατέβη για ειρήνη και πόλεμο;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Θα σ' το πω!

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Κάνε γρήγορα μη σου τις βρέξω!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Βάλε αυτί — και τα χέρια σου μάζευε, βλάμη.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Δεν μπορώ! Δεν κρατιέμαι, άμ' ακούω κάτι τέτοια

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Αλλά τότε θα κλάψεις του λόγου σου πιότερο.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

(Στην Κλεονίκη)

Τον εαυτό σου, παλιόγρια, φοβέριζε!

(Στη Λυσιστράτη)

Λέγε!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Λοιπόν, άκου! Τον πρώτο καιρό του πολέμου πομονεύαμε για όλα σας, μόνο από φρόνηση, μα και δε μας αφήνατε στόμα ν' ανοιζουμε.

ΧΟΡΟΣ

(Αντιστροφή)

Κι εγώ ποτέ μου δε θα πάψω να χορεύω κι ούτε
τα γόνατα θα μου λυγίσει κούραση μεγάλη.

Και μαζί τους θα παλεύω
για την αρετή, γιατί έχουν
χαρακτήρα και μυαλό,
της πατρίδας έρωτα
και κουράγιο αληθινά.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

~~Χάιντε, γράδες, παλικάροι, τσουκνιδομάνες
μάνιασμένες ορμάτε, ο καιρός είναι πρώτος.~~

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Αλλ' αν άξαφνα ο Έρωσ κι η μάνα του η Κύπρη
στα μπατζάκια, στον κόρφο μου ανάψουν φωτιά
και μπροστά μου τεντώσουν αντρίκια ξυλάγγουρα,
σταματούν οι πόλεμοι - σωτήρες εμείς!

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Αλλά πώς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Στο παζάρι κανένας τρελός
δε θα βγαίνει οπλισμένος.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Κανείς, μα την Κύπρη.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

59

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

Η

53

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ως τα τώρα, όπου λάχανα κι όπου τσουκάλια,
οπλισμένοι γυρνάνε, λες κι είναι Κορύβαντες.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Παλικάρια και φαίνονται.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Πόσο γελοίο
στο σκουτάρι σου νά 'χεις Γοργόνα και συ
αχινούς να ψωνίζεις!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Κι εγώ μίαν ημέρα
ένα φύλαρχον είδα καβάλα, μακρούμαλλον,
να γεμίζει τη χάλκινη κάσκα μπιζέλια.
Κι άλλος πάλι, Θρακιώτης, εσειούσε αγριεμένα
το κοντάρι και φοβέριζε την πατζαρίτισσα
και τα σύκα της κλέβοντας, τά 'χαψτε ο βλάμης.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Με ποια δύναμη εσείς θα ξεμπλέξετε τόσο
ταραγμένα τα πράματα σ' όλην τη χώρα;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ευκολότατα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Μπα! Κάνε τό μου λιανά!

ΕΥΧΕΙΣ (ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ + ΕΡΧΕΤΕ ΕΥΧΗΝΕΣ)

ΕΡΧΕΤΕ ΕΥΧΗΝΕΣ

Μήπως σε ποιά τα γράμματα;

ΑΙΣΙΟΠΡΑΤΗ

Μα δεν είναι το ίδιο! Όταν σ'έχουν γράψει,
σε καταβάλλουν σε εμένα, μπορεί να έχω κέρδη
σε μουσική, Ομορφιά της γυναικείας ομορφιάς
σε σε πιο γρήγορα, ακόμα και τον παλιό και κάθεται
μου στο σπίτι και γράφει" ευχαριστώ μου.

ΕΡΧΕΤΕ ΕΥΧΗΝΕΣ

Σαν οι λέξη" η αρθρογραφία του...

ΑΙΣΙΟΠΡΑΤΗ

Ζεις ακόμα, με φόβη;
Τις λέξε τα κίτρινά!
Συμπερασματικά για νόημα!
Το κείμενο σφίγγει
και στο φρένο για τα κίτρινά.
Να! και καρποφόρα.

(του βιβλίου στα κίτρινά γράμματα)

Ο ΕΡΧΕΤΕ ΕΥΧΗΝΕΣ ΟΥΡΕΤΕ ΤΡΕΦΕΤΕΣ
ΑΕ ΤΟ ΕΥΧΗΝΕ

ΕΥΧΗΝΕΣ

Να! μπορεί από πίσω.

του ίδιου

ΕΥΧΗΝΕΣ

Να! μπορεί από πίσω!

(του ίδιου καρποφόρα)

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Ω

Α

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

Ω

ΑΙΣΙΟΠΡΑΤΗ

Τι καταλάβατε, φόβη;
Ας το σφίγγω ο Χάρης
στη γλώσσα του Βαβί
του ανδραγάθου.

(ΟΙ γράμματα βιβλίου)

Ομορφιάς του βιβλίου να έχετε από πίσω του!

ΕΡΧΕΤΕ ΕΥΧΗΝΕΣ

Ρητ' και 'κατα καταλάβατε, Η μου!
Στο κείμενο ομορφιάς μου να κέρδι,
από πίσω, τα γράμματα να είναι!

ΑΙΣΙΟΠΡΑΤΗ

ΚΑΡΠΟΦΟΡΑ

Σαν οι λέξη" Αιόβητα τα γράμματα σε καταβάλλουν,
Ευχαριστώ! και μπορεί να είναι ακόμα να έχετε ακόμα.

ΑΙΣΙΟΠΡΑΤΗ

ΕΥΧΗΝΕΣ

Μη μπορεί από πίσω" η καρποφόρα μου!

Πόσες λέξε τα κίτρινά!

και γράμματα. Που
καρποφόρα καρποφόρα του ίδιου
και φόβητα, ας και Μαρκελάς
από πίσω από
στο Κλειδί, και που μπορεί να
να καταλάβατε γράμματα

ΕΡΩΣ

~~Θεός μου εραστής μου~~~~ΤΗΝ~~~~Όχι να! Κατακόλλησε~~~~Όχι να γέμισε στήνη~~~~και στήνα σου φέρεται!~~~~Τι αποθήκευσε του λόγου~~

ΣΚΗΝΗ 7

ΝΟΑΙΣ ΔΕΥΤΟΙ ΑΕΡ ΤΗ ΣΚΗΝΗ

Ο ΤΡΟΦΟΝΑΟΣ, Η ΑΥΣΙΣΤΡΑΤΗ ΕΜΜΕΙ:

ΣΤΟ ΒΑΡΟΣ ΠΑΡΟΝ ΑΝΤΡΑ ΝΑ ΤΡΟΦΟΝΑΟΣ

ΑΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ΤΩΝ ΑΝΤΡΩΠΩΝ

Εί εί Τροφόνε, καλωσόρισες!

ΝΑΙ ΤΡΟΦΟΝΑΟΣ

Τι χαίρομαι! Γιατί φρονήσας εσύ;

ΑΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Αντραί! Αντρα αγνοήσας καταστάσεις
 για γυναικά! Αχ! αφήστε τον της Κύπρου
 της Πάρου, του Τρωάδα, Γκιόλα, Γκιόλα
 να με γέμισε το ήμισυ!

ΤΡΟΦΟΝΑΟΣ

Αν του Γέμισε

ΑΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Να! Ναι, εσύ από της Κίτης!

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Ω

Α

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Ν

Τ

Η

Ω

ΤΡΟΦΟΝΑΟΣ

Τροφόνε!

Μα ποιος εί'σαι;

ΑΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Του τροφόνε κατέ σου!

ΕΡΩΣ

Εγώ, καλέ μου Ο Κύπριος εραστής σου!

ΑΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Απόλασε του ναι να του ληστέυσει
 να του γράψει της σελίδας μου να στείλει,
 που να τραβήξω οι όλοι να τα δώσω
 είνε καλός, τι γυναικά στείλει!

ΕΡΩΣ

Με τι σέβας και δε του καμώσεις!

ΑΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Θε ποιος εγώ να σε παραστήσω.
 Σε σπυράκι φρονιά να σου φέρεται.
 Θέλλεται ήμισυ!

ΚΑΘΗΜΕΡΑ

Από μου!.. Τι ντεκατομή είναι τούτος!
 Τίποτος! Αχ! εσύ από της τροφόνε
 να γυμνήσω.

ΑΙΣΙΤΡΑΦΗ

Εί! Πως είσαι τωρα,
που είσαι απ' τους φίλους σου;

ΚΙΝΗΘΑΣ

Εσύ!

ΑΙΣΙΤΡΑΦΗ

Αντας:

ΚΙΝΗΘΑΣ

Ολόκληρο!

ΑΙΣΙΤΡΑΦΗ

την γη' από τα πόδια! Το κέντρο

ΚΙΝΗΘΑΣ

Μα κι εσύ είσαι
που είσαι, που είσαι απλόχερος:

ΑΙΣΙΤΡΑΦΗ

Ο κέντρο!

ΚΙΝΗΘΑΣ

Για το δικό σου, κέντρο σου
που συγκεντρώνει από πάνω το Μαγικό!

ΑΙΣΙΤΡΑΦΗ

Καλά, θα τον κλέψω! Και τους άλλους:

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Ω

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Ν

Τ

Η

Ω

ΚΙΝΗΘΑΣ

Αντας της Κεντρος, του Ηρώα σου!

ΑΙΣΙΤΡΑΦΗ

Ρε γουρ σου, φίλοι μου! Τ' όμοιο σου,
το ίδιο σου είσαι. Τον κόσμο γύρω
που γύρω το 'χει και το κέντρο
η καρδιά σου. Ολο κέντρο: αβή, κέντρο,
λέει: κέντρο σου, Κεντρος σου, το το δικό σου.

ΚΙΝΗΘΑΣ

Αλλά κέντρο!

ΑΙΣΙΤΡΑΦΗ

Ναι, γουρ της Αβήτης!
Κι είναι γύρω σου κέντρο γ' άντρας, λέει:
μαγευτικό σου Κέντρο εσύ' είσαι γάμο.

ΚΙΝΗΘΑΣ

Αν! κέντρο της

ΑΙΣΙΤΡΑΦΗ

Εσύ: Αβή, κέντρο:

ΚΙΝΗΘΑΣ

Ολο εσύ' η καρδιά σου. Να είναι
εσύ για τους. Πάν' το, κέντρο σου.
(ολο το κέντρο σου)

ΑΥΤΟΠΡΟΦΑΝΗ

Βάστα σε τον αγκώνα.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Κόψε γρήγορα!

Αρχίζε ύστερ που παύει, από τόνος
του κώπης που ξεκινάει. Όσο μπαίνει
στα αυτιά, σβήγγεται η καρδιά μου. Όλα
μείνε κι έγρα. Κι έλε να βέος, βαρύνει!
Γιατί έβλεπε από αυτόν και μου λείπει.

ΜΕΡΕΣ

(επιδοκίμασε)

Την αγάπη, την αγάπη, μα ταινίει
δεν γ' αγαπά. Δεν έρχεται λουάν!

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Γιατί μου Μαρτίου, τι 'ταν τόνος
το κομμάτι! Χέ, κούρα αυτός!

ΜΕΡΕΣ

Να κούρα; Για λόγος σου; Πανός!

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Μαρτίου, σε κούρα κι κούρα κι 'γρα;

ΜΕΡΕΣ

Δεν με γράφεται. Να γιατί δεν έρχεται.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Δεν με γράφεται; Κούρα, δε κούρα!

ΜΕΡΕΣ

Φύγε!

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Μη Για γιατί του κούρα μου
κούρα.

(σε κούρα του, σου το κούρα και τα κούρα κούρα)

Γύρα, κούρα το κούρα σου

ΤΟ ΚΑΛΟ

Μουλά μου, μουλά μου!

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Τι κούρα;

Δεν τούρα το κούρα σου; Έγρα έλε κούρα
σε κούρα και σε κούρα!

ΜΕΡΕΣ

Μα κούρα

το κούρα, κούρα κούρα δεν το κούρα.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Για το κούρα σου, κούρα μου, κούρα!

ΣΧΗΜΑ +
DUETTO

ΜΥΡΡΙΝΗ

Να τί 'ναι οι μάνες! Πρέπει να κατέβω.
Τ' έχω να φοβηθώ;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Τώρα μου φαίνεται
πιο νια κι ορεχτική και τρυφερούλα!
Κι όσο μου κάνει ζόρια και τσαλίμια,
τόσο μου ανάβει πιότερη λαχτάρα.

ΜΥΡΡΙΝΗ

(στο παιδί)

Έλα, χρυσό μου, τέκνο μου γλυκό,
στη μαμά σου να σε σφιχταγκαλιάσει.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Γιατί 'σαι έτσι κακιά; Σε ξεμυαλίσαν
οι άλλες σκρόφες... Και μένανε με σκας
και συ στενοχωριέσαι.

(κάνει να την αγκαλιάσει)

ΜΥΡΡΙΝΗ

Μη μ' αγγίζεις.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Και το νοικοκυριό μας που διαλύθηκε;

ΜΥΡΡΙΝΗ

Δε με νοιάζει.

A

P

I

Σ

T

O

Φ

A

N

H

Σ

Λ

Υ

Σ

I

Σ

T

P

A

T

H

H

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Και δε σε νοιάζ' οι κότες
να σου τραβολογάνε τ' αργαλειού σου
τα φάδι;

ΜΥΡΡΙΝΗ

Δε με νοιάζει, ξαναλέγω.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Τις γιορτάδες της Αφροδίτης είναι
καιρός που τις αμέλησες. Ξανάλα.

ΜΥΡΡΙΝΗ

Ποτές, με τους εχτρούς αν δε μονοιάσετε
και σταματήσετε τη σφαγή.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Θα γίνει!

Ο Λαός δ' αποφασίσει!

ΜΥΡΡΙΝΗ

Κι εγώ τότες
δ' αποφασίσω νά 'ρθω. Για την ώρα
είμαι δεμένη μ' όρκο να μη στρέξω.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Μα δεν είμαι κι εγώ δεμένος. Έλα
μαζί μου να πλαγιάσεις λίγην ώρα.

Date	Description	Debit	Credit
1890	Jan 1		
	Jan 2		
	Jan 3		
	Jan 4		
	Jan 5		
	Jan 6		
	Jan 7		
	Jan 8		
	Jan 9		
	Jan 10		
	Jan 11		
	Jan 12		
	Jan 13		
	Jan 14		
	Jan 15		
	Jan 16		
	Jan 17		
	Jan 18		
	Jan 19		
	Jan 20		
	Jan 21		
	Jan 22		
	Jan 23		
	Jan 24		
	Jan 25		
	Jan 26		
	Jan 27		
	Jan 28		
	Jan 29		
	Jan 30		
	Jan 31		
	Feb 1		
	Feb 2		
	Feb 3		
	Feb 4		
	Feb 5		
	Feb 6		
	Feb 7		
	Feb 8		
	Feb 9		
	Feb 10		
	Feb 11		
	Feb 12		
	Feb 13		
	Feb 14		
	Feb 15		
	Feb 16		
	Feb 17		
	Feb 18		
	Feb 19		
	Feb 20		
	Feb 21		
	Feb 22		
	Feb 23		
	Feb 24		
	Feb 25		
	Feb 26		
	Feb 27		
	Feb 28		
	Feb 29		
	Feb 30		
	Feb 31		
	Mar 1		
	Mar 2		
	Mar 3		
	Mar 4		
	Mar 5		
	Mar 6		
	Mar 7		
	Mar 8		
	Mar 9		
	Mar 10		
	Mar 11		
	Mar 12		
	Mar 13		
	Mar 14		
	Mar 15		
	Mar 16		
	Mar 17		
	Mar 18		
	Mar 19		
	Mar 20		
	Mar 21		
	Mar 22		
	Mar 23		
	Mar 24		
	Mar 25		
	Mar 26		
	Mar 27		
	Mar 28		
	Mar 29		
	Mar 30		
	Mar 31		
	Apr 1		
	Apr 2		
	Apr 3		
	Apr 4		
	Apr 5		
	Apr 6		
	Apr 7		
	Apr 8		
	Apr 9		
	Apr 10		
	Apr 11		
	Apr 12		
	Apr 13		
	Apr 14		
	Apr 15		
	Apr 16		
	Apr 17		
	Apr 18		
	Apr 19		
	Apr 20		
	Apr 21		
	Apr 22		
	Apr 23		
	Apr 24		
	Apr 25		
	Apr 26		
	Apr 27		
	Apr 28		
	Apr 29		
	Apr 30		
	Apr 31		
	May 1		
	May 2		
	May 3		
	May 4		
	May 5		
	May 6		
	May 7		
	May 8		
	May 9		
	May 10		
	May 11		
	May 12		
	May 13		
	May 14		
	May 15		
	May 16		
	May 17		
	May 18		
	May 19		
	May 20		
	May 21		
	May 22		
	May 23		
	May 24		
	May 25		
	May 26		
	May 27		
	May 28		
	May 29		
	May 30		
	May 31		
	Jun 1		
	Jun 2		
	Jun 3		
	Jun 4		
	Jun 5		
	Jun 6		
	Jun 7		
	Jun 8		
	Jun 9		
	Jun 10		
	Jun 11		
	Jun 12		
	Jun 13		
	Jun 14		
	Jun 15		
	Jun 16		
	Jun 17		
	Jun 18		
	Jun 19		
	Jun 20		
	Jun 21		
	Jun 22		
	Jun 23		
	Jun 24		
	Jun 25		
	Jun 26		
	Jun 27		
	Jun 28		
	Jun 29		
	Jun 30		
	Jun 31		
	Jul 1		
	Jul 2		
	Jul 3		
	Jul 4		
	Jul 5		
	Jul 6		
	Jul 7		
	Jul 8		
	Jul 9		
	Jul 10		
	Jul 11		
	Jul 12		
	Jul 13		
	Jul 14		
	Jul 15		
	Jul 16		
	Jul 17		
	Jul 18		
	Jul 19		
	Jul 20		
	Jul 21		
	Jul 22		
	Jul 23		
	Jul 24		
	Jul 25		
	Jul 26		
	Jul 27		
	Jul 28		
	Jul 29		
	Jul 30		
	Jul 31		
	Aug 1		
	Aug 2		
	Aug 3		
	Aug 4		
	Aug 5		
	Aug 6		
	Aug 7		
	Aug 8		
	Aug 9		
	Aug 10		
	Aug 11		
	Aug 12		
	Aug 13		
	Aug 14		
	Aug 15		
	Aug 16		
	Aug 17		
	Aug 18		
	Aug 19		
	Aug 20		
	Aug 21		
	Aug 22		
	Aug 23		
	Aug 24		
	Aug 25		
	Aug 26		
	Aug 27		
	Aug 28		
	Aug 29		
	Aug 30		
	Aug 31		
	Sep 1		
	Sep 2		
	Sep 3		
	Sep 4		
	Sep 5		
	Sep 6		
	Sep 7		
	Sep 8		
	Sep 9		
	Sep 10		
	Sep 11		
	Sep 12		
	Sep 13		
	Sep 14		
	Sep 15		
	Sep 16		
	Sep 17		
	Sep 18		
	Sep 19		
	Sep 20		
	Sep 21		
	Sep 22		
	Sep 23		
	Sep 24		
	Sep 25		
	Sep 26		
	Sep 27		
	Sep 28		
	Sep 29		
	Sep 30		
	Sep 31		
	Oct 1		
	Oct 2		
	Oct 3		
	Oct 4		
	Oct 5		
	Oct 6		
	Oct 7		
	Oct 8		
	Oct 9		
	Oct 10		
	Oct 11		
	Oct 12		
	Oct 13		
	Oct 14		
	Oct 15		
	Oct 16		
	Oct 17		
	Oct 18		
	Oct 19		
	Oct 20		
	Oct 21		
	Oct 22		
	Oct 23		
	Oct 24		
	Oct 25		
	Oct 26		
	Oct 27		
	Oct 28		
	Oct 29		
	Oct 30		
	Oct 31		
	Nov 1		
	Nov 2		
	Nov 3		
	Nov 4		
	Nov 5		
	Nov 6		
	Nov 7		
	Nov 8		
	Nov 9		
	Nov 10		
	Nov 11		
	Nov 12		
	Nov 13		
	Nov 14		
	Nov 15		
	Nov 16		
	Nov 17		
	Nov 18		
	Nov 19		
	Nov 20		
	Nov 21		
	Nov 22		
	Nov 23		
	Nov 24		
	Nov 25		
	Nov 26		
	Nov 27		
	Nov 28		
	Nov 29		
	Nov 30		
	Dec 1		
	Dec 2		
	Dec 3		
	Dec 4		
	Dec 5		
	Dec 6		
	Dec 7		
	Dec 8		
	Dec 9		
	Dec 10		
	Dec 11		
	Dec 12		
	Dec 13		
	Dec 14		
	Dec 15		
	Dec 16		
	Dec 17		
	Dec 18		
	Dec 19		
	Dec 20		
	Dec 21		
	Dec 22		
	Dec 23		
	Dec 24		
	Dec 25		
	Dec 26		
	Dec 27		
	Dec 28		
	Dec 29		
	Dec 30		
	Dec 31		

ΜΥΡΡΙΝΗ

Όχι. Και μολογώ, πως σ' αγαπάω.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Μ' αγαπάς, Μυρρινάκι μου; Άιντε, πέσε.

ΜΥΡΡΙΝΗ

Αδιάντροπε, μπροστά στο μωρουδέλι;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

(στο Μανή, τον υπηρέτη)

Πάρ' το, Μανή, και πήγαινε το σπίτι.

(ο Μανής υπακούει)

Ορίστε! Το παιδί το ξαποστείλαμε.

Πέσε τώρα.

ΜΥΡΡΙΝΗ

Και πού να πέσω, μαύρε;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Πού; ρωτάς! Να, στο σπήλιό του Πανός.

ΜΥΡΡΙΝΗ

Κι ύστερα πώς θα εξαγνιστώ, για να 'μπω
ξανά στο κάστρο;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Πλύσου στην Κλεψύδρα.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

Η

ΜΥΡΡΙΝΗ

Και να πατήσω, δύστυχε, τον όρκο μου;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Απάνω μου να πέσ' η οργή του θεού!

ΜΥΡΡΙΝΗ

Στάσου λοιπόν να πάω να φέρω στρώμα.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Δε θέλω στρωματσάδα. Καταγίς.

ΜΥΡΡΙΝΗ

Όχι, μα τον Απόλλωνα, δε σ' έχω
για το χώμα κι ας είσαι τόσο κάλπης.

(φεύγει)

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Φανερό, με λατρεύ' η γυναικούλα μου.

ΜΥΡΡΙΝΗ

(φέρει ένα ράντσο)

Ξαπλώσου τώρα, ως να γδυθώ κι εγώ.

(κάνει πως γδύνεται)

Ωχου, λάθος. Δεν έφερα μια ψάθα.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Τι ψάθα και ξεψάθα. Δε χρειάζεται.

ΜΥΡΡΙΝΗ

Μα την Αρτεμη, απάνου στα σκοινιά;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Στάσου λίγο να σε φιλήσω.

ΜΥΡΡΙΝΗ

(του δίνει το στόμα)

Να σου!

(Ξαναφεύγει)

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Πωπωπώ! Ξαναφεύγεις; Γύρνα γρήγορα.

ΜΥΡΡΙΝΗ

(Ξαναγυρίζει με μια ψάθα)

Νά την η ψάθα. Πέσε, ως να γδυθώ.
Συφορά μας. Το μαξιλάρι ξέχασα.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Δεν το θέλω.

ΜΥΡΡΙΝΗ

Το θέλω εγώ.

(Ξαναφεύγει)

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

Η

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

(κοιτάζεται)

Μα τέτοιαν

όρεξη μάιδα ο Ηρακλής την έχει!

ΜΥΡΡΙΝΗ

(φέρει ένα μαξιλάρι)

Σήκω. Αναπήδα. Τώρα τά 'χουμε όλα.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Όλα, χρυσούλι μου. Έλα τώρα.

ΜΥΡΡΙΝΗ

Στάσου

να λύσω των βυζιών μου τη φασκιά.

Και μην ξεχνάς, πως μού 'δωσες το λόγο σου
τον πόλεμο να πάψετε.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Να πέσει

η αστραπή να με κάψει.

ΜΥΡΡΙΝΗ

Πάλι ξέχασα

να φέρω μια κουβέρτα.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Δεν τη θέλω.

Θέλω μονάχα κόλλημα κι αμέσως.

Συμφωνία (7) (Συνεκεία)

ΜΥΡΡΙΝΗ

Θα τό'χεις. Σ' ένα-δυο λεφτά γυρίζω.

(φεύγει)

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Αχ. Με πρήξανε αυτά τα σήκω κι έλα σου.

ΜΥΡΡΙΝΗ

(ξαναγυρίζει)

Για σήκω.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

(δείχνει)

Δεν κοιτάς; Παρασηκώθηκα.

ΜΥΡΡΙΝΗ

Θες να σουβάλω λίγη μυρωδιά;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Μα τον Απόλλωνα, όχι!

ΜΥΡΡΙΝΗ

Θα σουβάλω,
θέλεις δε θέλεις, μα την Αφροδίτη!

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Αχ! Κάνε, Δία, να της χυθεί το μύρο.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

82

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Ν

Τ

Η

83

ΜΥΡΡΙΝΗ

(ξαναγυρίζει μ' ένα βαζάκι)

Να! Πάρε ν' αλειφτείς!

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Πωπό! Τι βρόμα!

Αυτό δεν κάνει για έρωτα, μονάχα
για τριψίματ' αρρώστων.

ΜΥΡΡΙΝΗ

Ωχου! Πάλι

την έπαθα. Το μύρο είναι ροδίτικο.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Καλό 'ναι. Φτάνει πια! Μην ξαναφύγεις!

ΜΥΡΡΙΝΗ

Χωρατεύεις;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Καταραμένος νά 'ναι
που πρωτόβρε τα μύρα!

ΜΥΡΡΙΝΗ

Πιάσε τούτο

το βαζάκι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Άλλο κρατώ στα χέρια μου.
Πλάγιασε πια! Δε χρειάζεται άλλο τίποτα.

32

35

ΜΥΡΡΙΝΗ

Τώρ' αμέσως! Να βγάλω τα παπούτσια μου.
Μα θα ψηφίσεις, φίλε, την ανακωχή.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Θα την προτείνω στη Βουλή.

(Η Μυρρίνη έφυγε.)

Μ' αλάλιασε
τούτ' η γυναίκα και με ξεχαρβάλωσε.
Μού 'βαλε τη φωτιά και γίνηκε άφαντη.

(σε τόνο τραγικού θρήνου)

Τι να κάνω; Σε ποιαν
να ξεσπάσω; Με γέλασεν
η δικιά μου. Και πώς
να χορτάσω το βρέφος!

(δείχνει)

Αχ! Ρουφιάνε, Αλεπόσκυλε,
βρες του μιαν παραμάνα!

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

Πώς βαστάς, κακομοίρη,
την απάτη, που σου 'καναν.
Σε λυπάμαι ο κατημένος.
Ποια νεφρά, ποια ψυχούλα,
ποια σακούλια, ποια μέση
και ποιος κώλος θ' αντέχανε!
Σε φουντώσαν και τώρα
τον αγέρα καβάλα.

Α
Ρ
Ι
Σ
Τ
Ο
Φ
Α
Ν
Η
Σ

—ΤΕΛΟΣ ΠΡΑΞΗΣ

(Α)

—81

33

ΠΡΑΞΗ (B)

ΣΚΗΝΗ (8)

(απομονωσω κριθμια
εωεχη των δικυαν, αχτη
απο χωριστω σε
δω πραξεις)

ΠΡΕΚΟΥΔΙΟ III

(Βγαίν' η Λυσιστράτη από την Ακρόπολη παραγμένη, ~~β~~
τηφι με συντετακτους πιστες)

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Βασίλισσά μας σ' έργατα και γνώμη,
πώς τόσο μουτρωμένη εκείθες βγήκες;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ανάξια δηλικά, καρδιές που δείλιασαν,
με κάνουνε να τρέχω απάνου-κάτου.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Τι λες; Τι λες;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Αλήθεια κι απ' αλήθεια!

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Λέγε σε μας τι τρέχει, είμαστε φίλες.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Κακό και να το πω και να το κρύψω.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Ό,τι κακό και νά 'ναι μην το κρύβεις.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μ' ένα λόγο: μας έπιασεν αντρόλυσσα.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Αλίμονό μας, Δία!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Τι να σου κάνει ο Δίας; Όπως σ' τα λέγω!
Εγώ δεν ημπορώ να τις κρατήσω
μακριά απ' τους άντρες. Μου το σκάει μια μια.
Έπιασα κάποιαν, που άνοιγε την τρύπα
εκεί πού 'ναι το σπήλαιο του Πανός.
Άλληνε, που προσπάθαε να γλιστρήσει
με σκοινί: πέρασε άλλη στον οχτρό
κι άλλη σκεδίαζε πάνου σε σπουργίτι,
της Αφροδίτης το πουλί, καβάλα
να φύγει για το σπίτι του Ορχιλόχου,
του γυναικά —κι απ' τα μαλλιά την τράβηξα.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

Η

Όλες βρίσκουνε πρόφαση να πάνε
ξανά στο σπίτι. Νά την κάποια κι έρχεται.
Πού πας, μωρή;

Α' ΓΥΝΑΙΚΑ

Στο σπίτι. Έχω αφήμένα
μαλλιά ακριβά της Μίλητος. Ο σκόρος
θα μου τα φάει.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ποιος σκόρος; Γύρνα πίσου!

Α' ΓΥΝΑΙΚΑ

Μα θα γυρίσω γρήγορα. Μονάχα
να τ' απλώσω για λίγο στη σανίδα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Παράτα, λέω, τ' απλώματα! Ούτε βήμα!

Α' ΓΥΝΑΙΚΑ

Έτσι θα χαράμισω το μαλλί μου;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Είν' ανάγκη.

(βγαίνει δεύτερη Γυναίκα)

Β' ΓΥΝΑΙΚΑ

Βάι! βάι η καφερή.

Πάει θα το χάσω το μαλλί μου! Τ' άφησα
στο σπίτι μου αλανάριστο!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Να κι άλλη,
που τάχατες φοβάται το μαλλί της.
Γύρνα πίσου!

Β' ΓΥΝΑΙΚΑ

Μα θα γυρίσω αμέσως,
μα τη Σελήνη, αφού το δείρω κάπως.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Τίποτα δε θα δείρεις. Άμα κάνεις
την αρχή, θα γυρέψουν όλες το ίδιο.

(βγαίνει μια τρίτη Γυναίκα, με κοιλιά φουσκωμένη)

Γ' ΓΥΝΑΙΚΑ

Ωχου μου! Θεά Γεννήτρα, βοήθησέ με
να το κάνω μακριά από το Ναό,
να μήν τονε μολύνω!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μωρή ψεύτρα,
τι σκούζεις;

Γ' ΓΥΝΑΙΚΑ

Η ώρα μου ήρθε να γεννήσω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μα χτες δεν ήσουν έγκυα.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

Η

Γ' ΓΥΝΑΙΚΑ

Σήμερα είμαι.
Αχ! δώσε μου την άδεια, Λυσιστράτη,
σπίτι να πάω, η μαμμή να με κοιτάξει.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ρε τι μαμμή και ξεμαμμή!
(της πιάνει την κοιλιά)

Δω κάτου
σκληρό το πράμα!

Γ' ΓΥΝΑΙΚΑ

Σερνικό παιδί!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ρε, μα την Αφροδίτη, χάλκωμα είναι,
κούφιο από μέσα!

(της ανοίγει το μαντύα)

Ρε την κατεργάρα!
Της Αθηνάς το κράνος έχει βάλει
για να κάνει την έγκυα.

Γ' ΓΥΝΑΙΚΑ

Κι είμαι, λέω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Κι εφτούνο τι γυρεύει;
(δείχνει το κράνος)

ΠΡΑΞΗ Β ΣΑΚΚΗ (8) (ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

Γ' ΓΥΝΑΙΚΑ

Αν με πιάσουν
στο δρόμο οι πόνοι, μέσα του θα κάτσω
να γεννήσω τ' αβγό, σαν περιστέρα!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ποιανού τα λες; Η απάτη φανερή 'ναι.
(της βγάζει το κράνος)

Μείνε εδώ, τ' αμφιδρόμια να χορέψουμε
γύρω απ' το κράνος.

Γ' ΓΥΝΑΙΚΑ

Όχι. Δεν μπορώ
να κλείσω μάτι απάνου στην Ακρόπολη,
αφότου είδα τον φίδαρο-στοιχειό!

Δ' ΓΥΝΑΙΚΑ

Κ' εμένα οι κουκουβάγιες δε μ' αφήνουν
να κοιμηθώ, όλη νύχτα: κουκουμιάου!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

(δυμωμένη)

Δαμνισμένες, πάψτε τα καμώματα!
Τους άντρες σας ποθείτε! Μα θαρρείτε
κι αυτοί δε μας ποδούνε; Μαύρες νύχτες
περνάνε! Βάλτε φρένο, κακομοίρες,
και κάντε λίγο ακόμα υπομονή.
Γιατί ο χρησμός το λέει: αν δε μαλώνουμε,
δικιά μας θά 'ναι η νίκη. Να! ο χρησμός.

ΑΡΙΟΣΟ

A

P

I

S

T

O

Φ

A

N

H

S

66

Λ

Υ

S

I

S

T

P

A

A

T

H

67

Γ' ΓΥΝΑΙΚΑ

Για λέγε τον ν' ακούσουμε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Σιωπή!

(διαβάζει)

«Όντας οι χελιδόνες μαζευτούνε
μαζί σε μια μεριά, για να ξεφύγουν
τον τσαλαπετεινό, τελεία και παύλα
στα δεινά τους, αν δεν καβαληθούνε!».
Τότες ο αφηλοβρόντης Δίας θα φέρει
τον από πάνω κάτου.

ΑΡΙΟΣΟ

Γ' ΓΥΝΑΙΚΑ

Πάνου εμάς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Κι αν καθγαδίζουν και φτερούγι' απλώσουν
και φύγουνε μακριά από το ναό,
θά 'ναι τα πιο καταραμένα πλάσματα.

Γ' ΓΥΝΑΙΚΑ

Μα τον Δία καταφάνερος ο λόγος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Λοιπόν, αγαπημένες, τον αγώνα
τον συνεχίζουμε. Άιντε! Ας ξαναμπούμε
στο κάστρο μέσα, θά 'τανε ντροπή
να παραβούμε το δείκιο χρησμό.

Μπειναι οςεσ Ατω Αεφρφομ

(μπαίνουν όλες στην Ακρόπολη ~~από~~
από τον χορό των Αφρών + των Γρηών.)

ΚΑΤΑΙΩΕΙ → ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ
(Στροφή)

Θα σας πω ένα παραμύθι,
οπού τ' άκουσα παιδί.
Ήταν ένα παλικάρι, Μελανίων,
κι από σιχαμάρα της γυναίκας
πήε στην ερημιά να ζήσει.
Σε βουνά και σε λαγκάδια
με τα δίχτυα κι ένα σκύλο
κυνηγούσε τους λαγούς.
Και δεν ξαναγύρισε στον κόσμο.
Τόσο σας σιχάθηκε όλες,
όσο εμείς οι μυαλωμένοι!

ΕΝΑΣ ΓΕΡΟΣ
(σε μια γριά)

Μού 'ρχεται να σε φιλήσω!

~~ΓΡΙΑ~~ ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Αν γυρεύεις τον μπελά σου.

ΓΕΡΟΣ

(σηκώνει το πόδι)

Κι ένα κλότσο να σου δώσω.

~~ΓΡΙΑ~~ ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Ρε τι μαύρη φούντα βλέπω!

Α
Ρ
Ι
Σ
Τ
Ο
Φ
Α
Ν
Η
Σ

Λ
Υ
Σ
Ι
Σ
Τ
Ρ
Α
Τ
Η

ΓΕΡΟΣ

Πιο πολλά 'χε ο Μυρωνίδης,
ο μαυρόκωλος. Οι οχτροί,
όντας είδαν τόσες τρίχες,
φοβηθήκανε. Όμοιος ήταν
κι ο Φορμίων ο καπετάνιος.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
(Αντιστροφή)

Τώρα ακούστε και δικό μου
παραμύθι μυθικό.
Ήταν ένας Τίμωνας, παλιομαγκούφης,
άσπιτος, λερός κι αγκαθογένης
ίδιο απόβγαλμα Ερινύων.
Το λοιπόν αυτός ο Τίμων
καταράστηκε τους άντρες
τους κακούς και πονηρούς.
Και δεν ξαναγύρισε στον κόσμο.
Τόσο σας πολυμισούσε,
όσο αγάπαε τις γυναίκες!

~~ΜΙΑ ΓΡΙΑ~~ ΚΛΕΟΝΙΚΗ
(σ' ένα γέρο)

Θες τα μούτρα να σου σπάσω;

ΓΕΡΟΣ

Μπα! Τα χέρια τα φοβούμαι.

~~ΓΡΙΑ~~ ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Τότες κλότσο να σου δώσω.

ΣΥΝΕΚΕΣΑ + ΖΕΛΟΣ ΠΡΑΞΗ Β ΣΚΗΝΗ 9

ΓΕΡΟΣ

Θα φανεί σου η μαύρη φούντα.

ΓΡΙΑ ~~ΚΛΕΟΜΗΧΗ~~

Όχι δα! Και μη μελπίζεις.
Όσο νά 'μαι γερασμένη
κι είν' ετούτο μου φλοχάτο!
Το αποτρίγωσα στο λύχνο.

ΦΕΥΓΟΥΝ Η ΓΡΙΑ ΚΙ Ο ΚΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
(~~Γράϊνη, Λουκρέτιαν~~)

ΠΡΑΞΗ Β ΣΚΗΝΗ 10

ΚΗΡΥΚΑΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ

Τ
Η

Πού 'ναι των Αθηναίων η Γερουσία
και πού οι πρυτάνεις; Μήνυμα έχω φέρει.

ΠΡΑΞΗ Β ΣΥΜΗΝΗ (10) (ΣΥΝΟΨΕΙΣ)

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Μωρ' τί 'σαι ελόγου σου; Άνθρωπος ή Πρίαπος;

ΚΗΡΥΚΑΣ

Είμαι κήρυκας, μα τους Διοσκούρους,
γι' ανακωχή σταλμένος απ' τη Σπάρτη.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Κήρυκας; Και κρατάς στην αμασκάλη
το κοντάρι σου;

ΚΗΡΥΚΑΣ

Μα τον Δία, δεν είναι.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Τι γυρνάς τη μουσούδα; Τί 'ναι τούτο
που φουσκώνει από κάτω απ' τη χλαμύδα;
Ή μήπως απ' το δρόμο σού πρηστήκαν
οι ελιές σου;

ΚΗΡΥΚΑΣ

Μωρέ τούτος είναι μάπας!

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Κατάλαβα, κατέργαρε, είσαι τέζα.

ΚΗΡΥΚΑΣ

Καθόλου μα τον Δία.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

Η

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Και τί 'ναι τούτο;

ΚΗΡΥΚΑΣ

Σπαρτιάτικη σκυτάλη.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Τότες είναι
και τούτο εδώ σκυτάλη!

(δείχνει)

Μάθε, φίλε,
πως είμαι ατσίδα. Την αλήθεια λέγε.
Πώς είναι στην πατρίδα σου τα πράματα;

ΚΗΡΥΚΑΣ

Ολόρθα τα δικά και των συμμάχων!
Όλοι τους κάργα. Θέλουν κρύο κατάβρεγμα.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Πώς σας έπιασε τούτ' η επιδημία;
Σας την έστειλε ο Πάνας;

ΚΗΡΥΚΑΣ

Όχι ο Πάνας!
Έκανε την αρχήν η Λαμπιτώ
κι ύστερα όλες μαζί πήρανε φόρα
και διώξανε τους άντρες απ' τα σκέλια τους.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

Κατακλιθείς:

ΚΟΡΥΚΑΣ

Βάσαντο μάτι!

Εκείνοι γράφω στα σελήνια, σφραγίζω
 να διατηρείς φανέρω να η γυναικά
 ίσα κέρματα μάτι να τα γυθίζω,
 αν δεν κλάμα κέρμα μάτι σου.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

Τώρα καταλαβαίνω: απομάρτυρα
 όλα τα δελιά σου κάθε νόμο.
 Τρίχα γράφω αίμα να τους τους
 νεκράς στείλω κρεμάει με κλ κρεμάει
 αργά να δάμα τη θωάει να κρεμά
 άλλα κρεμάει - όμα τους δάμα κρεμάει!

(όμοιο)

ΚΟΡΥΚΑΣ

Κυβερνάει μαλακιάει Πάα νεκρικός.

(Θυμωμένη & Κιτριλάει με' το κρεμάει
 να κ. Πάα κρεμάει και τα δάμα.)

ΚΟΡΥΚΑΣ

ΚΟΡΥΚΑΣ

Δουλεύω στα κέρμα δικά σου κέρμα,
 διαρκώς τα μάτι σου τα γύρ' η γυναικά!

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

ω

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

Η

ω

ΚΟΡΥΚΙΑ ΚΑΡΥΚΙΑ

Εάν τα δάμα, γιατί κλάμα, τα φρονέω,
 με να φάει κρεμάει σου να γ' όμα κρεμάει!

ΚΟΡΥΚΙΑ

Αν τα κέρμα σου, να μου τα γυναικά.

ΚΟΡΥΚΙΑ ΚΑΡΥΚΙΑ

Εάν κέρμα τα κέρμα σου, γιατί δεν μάτι
 να τα δάμα κρεμάει, τα κέρμα μάτι.
 Στάμα να γ' όμα, ίσα τα κρεμάει να σου δάμα.

ΚΟΡΥΚΙΑ

Να! με κέρμα κρεμάει να φάει ο δάμα.
 Με κρεμάει με' όμα κέρμα και γυθίζω.

ΚΟΡΥΚΙΑ ΚΑΡΥΚΙΑ

(όμοιο του δάμα και κρεμάει)

Τώρα σου! Σοφία Κιτριλάει όμα σου.
 Κι αν τα γ' όμα σου, να σου γυθίζω κρεμάει να δάμα,
 με να μάτι σου μάτι σου κέρμα να γ' όμα σου!

ΚΟΡΥΚΙΑ

Μαγ' κέρμα όμα σου! Πάα' κέρμα σου κρεμάει
 να τα δάμα σου ίσα σου να μου τα κέρμα σου δάμα.
 Τώρα σου τα κέρμα σου κέρμα και κρεμάει!

ΚΟΡΥΚΙΑ ΚΑΡΥΚΙΑ

Όμα σου κέρμα τα κέρμα να κ. σου γυναικά.

ΠΡΑΞΗ Θ - ΤΟΝΟΝ (Ο) (ΦΑΡΜΑΚΙΑ)

(1ος ύμνος ένα στίχο)

Τραγούδι αποστολικό, δεξού: Για πάντα!
Ο ύμνος επί του στίχου του Μαρτίνου.

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Με λαλάρισμα! Ήμαρ να μένω μαζί τ' αθάνατο,
να ε'σθω ταυράδι. Πιπταίω να λάλαζω σου.

καταβία **ΙΩΛΑΡΚΩΝ**

Τα παύω να σε κατά, κατά, σε από πάνω
σε φίλο.

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Με! Δε λάλα!

καταβία **ΙΩΛΑΡΚΩΝ**

Κι αν δε σε αν δε δε.

(1ος ύμνος)

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Φυσικό διαλαλάρισμα, να 'σο γαλάρα!
Τι παύω να σε λέγ' η κατά ταυράδι.
«Με παύω να σε λέγ, με απ' όλο το κοινό σου.
Κάνω παύω μαζί σου σε από, από ταυρά
δε δε Ούρα ταυρά και δε δε με Ούρα.

Λ

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

»

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

»

ΥΜΝΟΣ ΤΟΝΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟΝΟΝΤΩΝ

(Με Ο)

(2ος ύμνος)

Δε το λάλα σε στο με,
άσπασε να ταυρά λέγ
να κατόπισε κατόπισε.

Μουρά κατό δε ταυρά σε δε κατόπισε κατόπισε σε.
Φυσικό να ταυρά, σε φίλο να ταυρά κατόπισε κατόπισε.
Κατό ταυρά, κατό κατόπισε να το κατόπισε,

σε κατόπισε, δε σε κατόπισε
κατόπισε, δε, ταυρά,
εταυρά να ταυρά

σε δε ταυρά δε σε κατόπισε.
Κι έτσι δε κατόπισε ο κατόπισε,
κατόπισε ταυρά κατόπισε,

αθάνατο δε δε κατόπισε
σε όλα κατόπισε κατόπισε.

(2ος ύμνος)

Εχουμε κατόπισε κατόπισε
να κατόπισε σε σε, σε,
σε κατόπισε κατόπισε.

Εχω φίλο, να γαλάρα ταυρά κατόπισε ταυρά, σε,
να κατόπισε ταυρά, ταυρά δε σε σε ταυρά.
Ούρα ταυρά σε σε σε σε κατόπισε να κατόπισε κατόπισε.

Με κατόπισε, από κατόπισε,
σε σε σε ταυρά σε σε σε σε

μια, η «Ούρα κατόπισε κατόπισε,
Κα κατόπισε κατόπισε.

μα τραβάτε κατευθείαν
στο φαγί και στο πιωτό,
σα στο σπίτι σας, και σβέλτα,
γρήγορα θα κλείσ' η πόρτα.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Αλλά νά την η πρεσβεία της Σπάρτης με τα γένια πήχη
πάνε ζόρικα, λες κι έχουν σκαντζοχέρους μες στα σκέλια.
Γεια σας, πρώτα, λεβέντες του Μοριά.
Και κατόπι τα χάλια σας ξηγήστε μας.

ΛΑΚΩΝ

Τα λόγια περιττά 'ναι, έχετε μάτια
και μπορείτε τα χάλια μας να ιδείτε.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Πωπώ! Τεζαρισμέν' η συφορά σας!
Κι όλο πιότερο ανάβει και φουντώνει.

ΛΑΚΩΝ

Δε λέγεται! Τώρ' από κάθε μέρος
οι δικοί σας να 'ρθούνε να φιλιώσουμε.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Νά τους, ερχόνται οι ντόπιοι. Σηκωμένο
το ρούχο πάνου απ' την κοιλιά, σαν νά 'ναι
παλαιστάδες -αθλητικιά η αρρώστια!

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Ρε, πού 'ναι η Λυσιστράτη; Εμάς τους άντρες
μουντζώστε μας στα χάλια που βρισκόμαστε.

(ανοίγει το μαντύα του)

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Την ίδια αρρώστια πάσκουμε κι οι δυο μας!
Σας πιάνουνε σπασμοί τα ξημερώματα;

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Ναι, μα τον Δία, και ξεχαρβαλωθήκαμε
κι αν δεν κάνουμε ειρήνη, θα χτυπήσουμε
την πόρτα του γυναικωτού Κλειστήνη.
Το νου σας! Τους μαντύες ξαναφορέστε,
μπας και σας δει κανείς Ερμοκοπίδης
και κόψει τα κεφάλια.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Δίκιον έχεις!

ΛΑΚΩΝ

Πολύ σωστά. Φορέστε τους μαντύες.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Λεβέντες του Μοριά, ρεζιλευτήκαμε!

ΛΑΚΩΝ

(σ' ένα συμπατριώτη του)

Έχεις δίκιο καημένε, τόσοι ανθρώποι
μάς είδανε φριχτά τσελικωμένους.

ΠΡΟΣΕ Β - ΣΚΗΝΗ (30) ΤΡΑΓΕ

ΕΡΥΘΑΝΣ

Χαί! νύκτα, Ήρωςόβη, Μυράντε,
για σου λόγια ακούσανε στην πόλη μας.

ΛΑΚΩΝ

Γα να κόσωμι κρήνη, Ήρωςόβη κρήνη.

ΕΡΥΘΑΝΣ

Δίλα ο θείος! Αντί οι κρήνη πύδαμα.
Καλόνια το λακόνι τη Λακωνίατη
Μονή' ακή μου οι να βολήθη.

ΛΑΚΩΝ

Κι οι έγω Λακωνίατη, έσως Λακωνίατη!

ΕΡΥΘΑΝΣ

Δεν είναι κρήνη κρήνη οι την ακούσανε.
Μας άκουσε και έγραφε μουσική της.

ΣΚΗΝΗ (1)

ΕΡΥΘΑΝΣ

Γα, χαρή του, κρηνηόβη, δίλλο μου της
ροβή και γήραίο, καλή και κική,
πιδάρι και γαλάρια και ε' όλα μουσική!
Τον Ελλάδα τον οι κρήνη ακή Σε μουσική,
παράβησαν την νύκτα τους ε' όλα του χάρη.

ΑΓΙΣΤΡΑΦΗ

Είπαλο κρή', κρήνη βαρύνει οι νύκτα
και έσως ακή, ε' όλα του καλή του.

ΣΕΝΑ

Λ
Ρ
Ι
Σ
Τ
Ο
Φ
Λ
Ν
Η
Σ

της πόλις στην άλλου, Κρηνηί!
Είλα έσως, Δουλάργι!

(Το κρηνηόβη ακούσανε μου μουσική ακή.)

Φίρε μου κρήνη

του Μυράντε, Μ' ακή κρήνη
κι έγω με ε' έγραφε οι τους πόλις, όσως
μου πόλις οι ακούσανε μου κρήνη
με τον γήραίο, κρηνηί, καλόνια.
Κι οι ακούσανε το χάρη, κρήνη ε' όλα τους.

(Το Δουλάργι έγραφε τους Μυράντε)

Τράβα νύκτα τους, Αθηνάϊς, οι κρήνη
Κι οι ακή, κρήνη, κρήνη' τους από κή.

(κρήνη τους Αθηνάϊς)

Σουλάρι' όλα σου κή μου, Μυράντε,
και σου ακ' ε' όλα κή μου, Αθηνάϊς.
Κι ακούσανε οι έσως Γουλάρι' οι κή,
έγραφε κή μου κή και κή μου
έσως έσως κή. Τα' έσως κή μου
οι λόγια των κή μου και του κή μου
και τους κή μου και με το έσως μου
έσως το έσως. Μου κή μου κή μου

ARIA

κι ακ' το έσως κή μου κή μου κή μου
του κή μου, τον έσως στην Οκτώβη,
της Φθινάϊς, στους Δελφούς και ε' όλα
κρή μου κή μου (οι οι τα έσως). Δεν έγραφε
κρή μου Κι οι κή μου κή μου κή μου
κρή μου, Ελλάδα κή μου, κή μου
έσως κή μου και ε' όλα μου.
Τοι λόγια μου το κρή μου κή μου.

Λ
Υ
Σ
Ι
Σ
Τ
Ρ
Α
Τ
Η

ΟΥΤΑΝΙΣ

Γνωρίζεις με τα μάτια σου τη δικαιοσύνη;
 Έχεις κέρδη με χάρη και με φόβο;

ΑΙΧΙΣΤΡΑΤΗ

Και τώρα πώς θα πάω, Μπαλ'τσι,
 Σχεδιά, που μας έδ' ένα κομμάτι
 ο Παράδεισος απ' τη Σαχάρα; ούτως
 του Αδριανού κι απ' τους βαρβάρους που κλέβουν
 κροτίδες, με σέλιους χίλωνες,
 και ζυγάρι σφαγιά. Η Μουσική είναι
 στις λαγέρια κι ο δόξ' ανοίγει τη χώρα σου.
 Τότε ο Κίμωνας κλέβει χιλιάδες
 απ'όλη και σου γλύτωση. Και τώρα
 πάλι για κερφή, της καρφίτσας
 τη χώρα μας σβήσανε χιλιάδες.

ΟΥΤΑΝΙΣ

Μεγάλο ε' είναι το, Αουταράντι

ΛΑΚΩΝ

Αίμα σου!

(Δείχνοντας τη δικαιοσύνη)

Μα κινώ γυναικά!

ΑΙΧΙΣΤΡΑΤΗ

Μα βαρβάρους και τους Αδριανούς
 θα σου χάρισε ούτως; Σχεδιά!

Λ

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Λ

Ν

Η

Σ

=

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ο

Ρ

Λ

Τ

Η

=

που την ηρώδη βαρβάρους του καλέβει
 κι τρέχει σπρωχόμενος κι Μπαλ'τσι
 κι σπρωχόμενος κι τρέχει Ουταράντι
 και τραπέζιους του Ιονίου; Τη χώρα σου
 κλέβει και σου κλέβει κι Μπαλ'τσι,
 και λακέρια, την ηρώδη σου, γλύτωση
 και έτσι κι ούτως τη χιλιάδες.

ΛΑΚΩΝ

(Δείχνει τη δικαιοσύνη)

Τίποτα σπουδαίο γυναικά κι πατρίδα!

ΟΥΤΑΝΙΣ

Γνωρίζεις με τα μάτια σου;

Ούκ' έχω τίποτα κέρδη με φόβο!

ΑΙΧΙΣΤΡΑΤΗ

Πώς είναι; από τίποτα κερφή
 φέρεται, εκλεβόμενος με φόβο
 και δεν ληστεύονται; Γιατί;

ΛΑΚΩΝ

Επί, βέβαια, φέρεται με φόβο
 και με κερφή.

ΑΙΧΙΣΤΡΑΤΗ

Πώς κερφή;

Καί ποιος το γένος του ανθρώπου
σε πήρα και σε κράτη στα καλά.

ΕΡΧΤΑΝΤΕ

Υπόψη! Μην!

ΝΑΚΩ

Ακούστε α γένοι.

ΕΡΧΤΑΝΤΕ

Ολίγα μας πονέγα, ίσο και γέροντα.

(ακούει από Αρσένου)

ΚΟΚΚΟΡΩ ΓΥΝΑΙΚΑΝ

(Γουά)

Ούκ ανόρετα σπουδή,

ήρθεν τωσπουδάν

και γυροβόκ, ίσο ίσο,

ε' ελπίσει δε να ποίησε να να κείνο στα καλά σου,

στο σπίτι σου, ίσοι ίσοι, για ίσοι δε κερδοφόροι.

Στα καλά σου κείνο καλό να που κείνο να κείνο.

Όχι λογιόμω κείνο

ήτα ήτα! Και σπουδω

κείνο. Και ίσοι σπουδών,

κείνο να που ίσοι ήτα

και σπουδών ίσοι γυροβόκ.

Αν ήτα ήτα ίσοι καλά,

κείνο να που, ίσοι ήτα

κείνο ήτα ήτα ήτα.

ήτοι, εγ
είπε
κατάληξη

Α
Ρ
Ι
Σ
Τ
Ο
Α
Ν
Η
Σ

ΕΙΣΗΛΘΗ
12

(Ακούει)

Που φέρωμαι σπουδών

σε ίσοι σπουδών να ήρθε,

καλά σου και γυροβόκ.

ήτοι, σπουδών να ήρθε ίσοι σπουδών, να να κείνο

κείνο, ίσοι σπουδών ίσοι σπουδών ίσοι να να κείνο.

Κείνο ίσοι σπουδών να ήρθε να γυροβόκ να κείνο

να κείνο και να ήρθε

σε κείνο, ίσοι να να ήτα.

Και Μην, δε σου κείνο

σε γυροβόκ να κείνο.

Στα σπουδών σπουδών

σε σπουδών καλό

στον κείνο, ήρθε

να γυροβόκ ίσοι ίσοι.

Εκείνο να να κείνο να Αρσένου

Μην! ίσοι να ήτα, ήρθε καλό!

ΕΡΧΤΑΝΤΕ

(στον κείνο σπουδών)

Κατάληξη σου να κείνο! Στα ίσοι

και ήρθε δε σου κείνο στα σπουδών

ε' σπουδών να ήτα. Να γυροβόκ!

δε δε να κείνο. Η σπουδών ήτα!

Αν ήτοι κείνο σπουδών, δε σου κείνο

ΑΝΑΚΑΤΕ

Κα ήτοι και σπουδών δε να κείνο.

Α
Γ
Σ
Ι
Σ
Τ
Α
Τ
Η

ΤΙΣΙΝΑΜ (ΕΙΣ) (ΣΟΥΡΟΥΝ ΟΙ)

ΗΡΤΑΝΤΙ

Καταβήτα ε' ε' αὐθις τα ταυτολόγια σου,
(Φωνὰὶ ἀνεὶ τοὺς θεοὺς, ὅθι γυναικὲς φέρονται.)
(Ὁν γὰρ τὸν γυρνῶσιν)

Ανεὶ! ὄφρα! Ναυτολόγια πρῶτος,
γὰρ νε φέρον γυρνῶν, ἡ Μηνίτις.
(Ὁθι γὰρ φέρονται.)
(Ὁραὶν ἴσας Ἀθηνῶν)

ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Αὐτὸς ἀνὴρ τῶν προῶν ταυτολόγια.
Τὸν Μηνίτις ἡ Ὀδύσσεω, ἡ εὐφρῶ!
Μὴ αὐτὸς ταυτολόγια σὺν ποσῶν!

ΗΡΤΑΝΤΙ

Σουὶ! Καρὸν ἰσὺὸν στα ταυτολόγια
ἄνθρωποι, ἔ' ἀνεὶ σὺν ἀφροσύνη
τῶντα ἡ πρῶτος μὰς ἡ' ἄνθρωποι.
Τὰ ἰσὺὸν ἀφροσύνη, ἀφροσύνη ἀφροσύνη,
Ὅτι ἡ ἄλλω μὰς ἴσας, ἀνεὶ ἴσας
αὐτὸν ἡ ἴσας, ἀνεὶ ἀφροσύνη
αὐτὸν ταυτολόγια, ἀλλ' ἀνεὶ ἄλλω ἴσας.
Μὴ τῶν ἴσας ταυτολόγια καὶ.
Αὐτὸς ἀνεὶ Μηνίτις
τοὺς ἴσας τοὺς ἀφροσύνη ἀνεὶ,
καὶ ἴσας τοὺς Ἀθηνῶν ἀνεὶ,
ἀνεὶ ταυτολόγια ἡ' τοὺς ἀφροσύνη.
(Ἐνεταυτολόγια αὐτὸν ἀνεὶ ἴσας ἀνεὶ ἀνεὶ.)

Λ

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

Ναυτολόγια! Ταυτολόγια ἡ ἰσὺὸν.
Ταυτολόγια αὐτὸν ἴσας, ἀφροσύνη!
(Ὁθι γὰρ ἀφροσύνη)

ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Ναυτολόγια τὸν ἴσας, καὶ ἰσὺὸν ἀφροσύνη.
Ναυτολόγια αὐτὸν ἴσας, ἀφροσύνη.

(Ματαυτολόγια μὰς ἡ γὰρ Ἀθηνῶν ἀνεὶ Ἀφροσύνη.
Μὰς ἴσας ἴσας ἀνεὶ ἀφροσύνη. Τῶν ἀνεὶ ἀφροσύνη.
ἴσας ἀνεὶ ἡ γυναικὲς ἀνεὶ Ἀφροσύνη
ἀνεὶ ἀφροσύνη τὸν Ἀφροσύνη.)

ΑΑΚΩΝ

(Ὁν ταυτολόγια)

Χρῆμα, ἴσας ἀνεὶ, ἴσας, ἡ ἀφροσύνη
ἡ ἀφροσύνη τὸν ἀφροσύνη ἀνεὶ
ἡ ἀφροσύνη γὰρ τὸν Ἀθηνῶν
ἀνεὶ γὰρ ἀνεὶ τὸν Ἀφροσύνη.

ΗΡΤΑΝΤΙ

Μὴ ἡ ἴσας τὸν!

ἴσας ἀνεὶ τὸν ἀφροσύνη, ἀφροσύνη.
Μὴ ἀνεὶ τὸν τὸν Ὀδύσσεω ἡ ἀφροσύνη!

ΑΑΚΩΝ

Ματαυτολόγια ἴσας, ἡ ἴσας
ἀνεὶ τὸν ταυτολόγια τὸν
Σὺν τὸν ταυτολόγια ἀνεὶ
Μηνίτις ἀνεὶ Ἀθηνῶν.

ΣΥΝΑΜΕ (Σ) (ΣΥΝΑΜΕΙΑ)

Ώστε πόσο εγ' Αρμένιο
 η Αδελφία κάνω στους Μέρους
 να λυσιπάρει και τους πούζαν
 να ο δικός μας ο Αποστόλης
 μαζί σέβεται όμοια κείνους
 με τα δίπλα κοινοποιεί
 κι αρμοδιότητα το στήθος
 κι αρμοδιότητα τα πλάγια
 Κι όποτε κι αγέρωχός μας Πίστες
 σαν τον ήλιο της βαλάντιδας!
 Εξ' αγριότητα Παράδεισος,
 Αρμολογία κοινότητα
 να παρασταθείς να πότισε
 τις σπουδές και να μας έχει
 γρήγορα παύση ζωοποιός!
 Κι όποτε και' το φίλομάς
 πόσο' αγάπη, πόσο κέρση,
 καρτερή συμπεριφοράς
 και να πάρει ο Μαρτίος
 ε' αλληλοδία συνήθεια.

ΒΡΥΤΑΝΙΣ

Με το όλο τα δειλότητα στην πράξη,
 τις γυναικείες και, κέρση, Μαρτίος,
 (δελία)

Και τους η Γαλακτοπία Συναρμολογία
 γυναικεία σ' όμοια κι όμοια με γυναικεία.
 Και τηρούς' ζωοποιός στο γρήγορο
 Να γρηγοράει τη συμπεριφορά φίλο μας

Λ
Ρ
Ι
Σ
Τ
Ο
Φ
Λ
Ν
Η
Σ

Λ
Γ
Σ
Ι
Σ
Τ
Ρ
Λ
Τ
Η

και να κρησνίσουμε στους όμοια, για πάντα
 να μην ξεσκαλλίσουμε. Δεν ζούμε!

ΒΡΥΤΑΝΙΣ

ΚΑΡΟΣ ΑΝΑΚΑΛΩΣΗ

Αντα, Χάρητα, ελάει,
 να' γ' η Αρμολογία μαζί και
 με τον ήλιο κέρση της
 να γρηγοράει το Φύλο,
 τον γρηγορο τον κοινότητα.
 Κάλιστά μας και της Νύκτας
 του αγένης Βίωτος να' γ' όλο
 με ε' κρησνίσουμε του γρήγορο
 με τις δειλότητα Μανόλης,
 τον κρησνίσουμε Δία
 με τις σέβεται κέρση του
 κι όποτε όλο τα σέβεται
 του διαρκείας για γρηγοροί,
 τους σπουδές δε όλο τηρούς
 τον καθιστούς' κέρση
 της κοινότητας Αρμολογία.
 Τροχάει και τροχάει!
 Όλο μας φιλία πούζαν!
 Νύκτα, Νύκτα!
 Αξ' όμοια!

ΒΡΥΤΑΝΙΣ

Πες μας κι άλλο τραγούδι, Μαρτίος.

ΣΥΝΑΚ (4) ΣΥΛΛΟΓΙΑ

ΑΑΒΒ

441
ΣΥΛΛΟΓ
ΣΥΛΛΟΓ
B

Αν' τον βόρειο Ταίφωνα σου,
 η Μόρα, Μυθότροπος, Οα
 να μας διδάξει τον αβήρα
 του Απαιτίου, Οβίραγδα.
 Και την Χαλαίνα βίρανα μάς,
 την Αβύα, και τον Δουταίονα,
 που παύσαν αβίρα τον πλάκ
 του Ελαίου, Χίρα και τριγύρα
 να αβήρατλη βίρανατλη
 για να τριγύρα το Σάρα,
 που την αβήρα να γυρίω
 και να τριγύρατλη το χίρα.
 Και η αβήρατλη μάς τον τριγύρα
 βίρα τον τριγύρα Ελαίου
 γυρίωτλη και τριγύρα
 τον αβήρατλη να αβήρατλη
 με να παύτλη του, βίρατλη Βίρατλη
 με να βίρατλη να τριγύρατλη
 παύτλητλη να αβήρα, τον αβήρα
 του Αβήρα, το βίρατλη Ελάου.
 Χί? Μι αβήρατλη τον παύτλη, γίρα και τριγύρα, γίρα.
 και το βίρατλη, και τριγύρατλη να αβήρατλη
 και τον αβήρατλη τον Χαλαίνα βίρατλη τον.

Α
Ρ
Γ
Σ
Τ
Ο
Φ
Α
Ν
Η
Σ
—

ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΗ

ΑΡΧΙΚΗ ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΣΕ 13 ΣΚΗΝΕΣ

54

	ΣΕΛΙΔΕΣ
1. ΜΥΣΙΣΤΡΑΤΗ και ΚΑΤΟΡΙΝ ΚΛΕΟΝΙΚΗ ^{ΣΚΗΝΕΣ}	9-15
2. ΟΙ ΠΑΡΑΡΑΝΘ ΚΑΙ ΟΙ ΥΠΟΛΟΙΠΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ¹⁻²	15-26
3. ΟΙ ΠΑΡΑΡΑΝΘ ΟΛΕΣ - Ο ΟΡΚΟΣ	26-31
4. ΣΥΝΑΞΗ ^{ΓΕΡΟΝΤΩΝ} ΑΝΔΡΩΝ ΓΙΑ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΑΥΡΟΡΑΗΣ ³	31-35
5. ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΑΝΔΡΩΝ και ΓΥΝΑΙΚΩΝ	35-40
6. ΜΥΣΙΣΤΡΑΤΗ + ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ ΔΗΜΟΥ	40-57
7. ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ - ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ	57-61
8. ΜΥΣΙΣΤΡΑΤΗ + ΓΥΝΑΙΚΕΣ "ΦΥΓΑΔΕΣ"	61-68
9. ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ - ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ	68-70
10. ΜΥΣΙΣΤΡΑΤΗ + ΣΚΗΝΗ ΚΙΝΗΣΙΑ-ΜΥΡΡΙΝΗΣ	70-85
11. ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΙ - ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ - ΧΟΡΟΙ	85-94
12. ΜΥΣΙΣΤΡΑΤΗ και - Ο ΛΟΓΟΣ	94-100
13. ΗΜΙΧΟΡΙΑ + FINALE	100-106

1

APRIKAT KATAKONNI DE 18 SKINNE

10-12	1. APRIKATIN JA KATAKONNI KÄYTTÖ
11-13	2. APRIKATIN KÄYTTÖN KÄYTTÖ
14-16	3. APRIKATIN KÄYTTÖN KÄYTTÖ
17-19	4. APRIKATIN KÄYTTÖN KÄYTTÖ
20-22	5. APRIKATIN KÄYTTÖN KÄYTTÖ
23-25	6. APRIKATIN KÄYTTÖN KÄYTTÖ
26-28	7. APRIKATIN KÄYTTÖN KÄYTTÖ
29-31	8. APRIKATIN KÄYTTÖN KÄYTTÖ
32-34	9. APRIKATIN KÄYTTÖN KÄYTTÖ
35-37	10. APRIKATIN KÄYTTÖN KÄYTTÖ
38-40	11. APRIKATIN KÄYTTÖN KÄYTTÖ
41-43	12. APRIKATIN KÄYTTÖN KÄYTTÖ

①

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

απόδοση στα νεοελληνικά
και σχολιασμός

ΚΩΣΤΑ ΒΑΡΝΑΛΗ

Βάρναλης Κώστας (1884-1974)

Φιλολόγος, ποιητής, πεζογράφος, δοκιμιογράφος και μεταφραστής. Γεννήθηκε στον Πύργο της Ανατολικής Ρωμυλίας (Βουλγαρίας). Σπούδασε στο Ζαρίφειο Διδασκαλείο της Φιλιππούπολης, στη Φιλοσοφική Σχολή της Αθήνας και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές με υποτροφία στο Πανεπιστήμιο της Σορβόνης. Εργάστηκε σε ελληνικά σχολεία της Βουλγαρίας κι αργότερα σε διάφορα επαρχιακά γυμνάσια της Ελλάδας. Παράλληλα ασχολήθηκε με όλα τα είδη του λόγου: ποίηση, κριτική, δοκίμιο, διηγήματα, χρονογραφήματα, ταξιδιωτικές εντυπώσεις, μεταφράσεις αρχαίων συγγραφέων και κορυφαίων Ευρωπαϊών λογοτεχνών κ.λπ.

Το ποιητικό του έργο, αρχικά, είναι εμπνευσμένο από την αίγλη και το διονυσιακό στοιχείο του αρχαίου ελληνικού κόσμου. Αργότερα, κατά την περίοδο της ωριμότητάς του, στράφηκε προς το κοινωνικό ιδανικό, δηλ. τους αγώνες της εργατικής - προλεταριακής τάξης για πρόοδο και αληθινό ανθρωπισμό. Με την παρουσία του σημάδευσε ολόκληρη πεντηκο-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ
ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Διόρθωση: Μ. Αποστολοπούλου

Εξώφυλλο: Γιώργος Κούβακας

Copyright © 1998 «ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ»

για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποδήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις «ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ»

Ακαδημίας 88, 106 78 Αθήνα

τηλ. 3302415, 3820612 - fax 3836658

Βιβλιοπωλεία:

Γ. Γενναδίου 6, 106 78 Αθήνα

τηλ. 3817826, 3806661

Στοά Ορφείως, Στοά Βιβλίου

Πεσμαζόγλου 5, 105 59 Αθήνα

τηλ. 3211246

ISBN 960-344-486-3

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Απόδοση στα Νεοελληνικά
και σχολιασμός

ΚΩΣΤΑ ΒΑΡΝΑΛΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΑΘΗΝΑ 1998

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Η «Λυσιστράτη» του Αριστοφάνη μπορεί να φαίνεται η πιο αθυρόστομη κωμωδία του, με την πιο ανοιχτόκαρδη αμεσότητα των όρων, κι όμως δεν μπορεί γι' αυτό να χαρακτηριστεί για ανήθικη. Τουναντίον είναι ένα υπέροχο μάθημα πατριωτισμού και ανθρωπιάς. Είναι θερμό κήρυγμα ειρήνης κι αδέρφωσης μεταξύ Ελλήνων — και παραπέρα μεταξύ όλων των λαών της γης.

Μολονότι ο μύθος είναι πλάσμα της φαντασίας εξωπραγματικό κι απίθανο, η πορεία του συντελείται με την πιο αβίαστη φυσικότητα κι αληθοφάνεια. Η ψυχολογία των ηρώων, οι λόγοι τους και τα έργα τους δεν έχουνε τίποτα το αδικαιολόγητο. Ο Αριστοφάνης, όσο κανένας άλλος ποιητής του παλιού καιρού, γνώρισε κι απόδωσε με πολλή σοφία και τέχνη την ψυχή των γυναικών του λαού — των νοικοκυράδων.

Η «Λυσιστράτη» από την άποψη της συνθετικής τελειότητας και της ισορροπίας μέσων και σκοπού μπορεί να σταθεί δίπλα στο σοφόκλειο δράμα. Η σκηνή του όρκου των γυναικών, του ερωτικού παιχνιδιού Μυρρίνης-Κινησία, της λιποψυχίας των αντάρτισσων και στο τέλος η θαυμαστή νουθεσία της Λυσιστράτης προς τους εμπόλεμους Αθηναίους και Σπαρτιάτες, είναι από τα πιο αριστουργηματικά κατορθώματα του δημιουργικού Λόγου.

Ο Αριστοφάνης σ' όλα του τα έργα κάνει πολιτική. Γκρεμιστής των «κακώς κειμένων» και δάσκαλος του σωστού. Αλλά στη «Λυσιστράτη», που παίχτηκε στα 411 π.Χ., ο σκοπός του (η ειρήνη) ξεπερνάει τα όρια της πρώτης ανάγκης του λαού για προκοπή και γίνεται ανάγκη σωτηρίας της πατρίδας. Η αθηναϊκή πολιτεία είχε άμεση ανάγκη να σταματήσει ο πόλεμος, γιατί, αργά ή γρήγορα, θα τον έχανε — και μαζί με την Αθήνα θα χανότανε όλος ο έως τότε ελληνικός πολιτισμός. Είχε προηγηθεί η σικελική καταστροφή, η οχύρωση της Δεκέλειας από τους Σπαρτιάτες, η αποστασία των συμμάχων — όλα τούτα με την προδοσία του Αλκιβιάδη — κι ο λαός ήθελε την ειρήνη. Έτσι το κήρυγμα της Λυσιστράτης δεν ήτανε καθόλου ανεδαφικό παρά επίκαιρο και καλοδεχούμενο κάθε καιρό.

K.B.

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

- ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ
- ΚΛΕΟΝΙΚΗ
- ΜΥΡΡΙΝΗ
- ΛΑΜΠΙΤΩ
- ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ
- ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
- (ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ)
- ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ
- ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ
- ΚΙΝΗΣΙΑΣ
- ΠΑΙΣ
- ΚΗΡΥΞ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ
- (ΑΓΟΡΑΙΟΙ ΤΙΝΕΣ)
- (ΘΕΡΑΠΩΝ)
- (ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΙΣ)
- (ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ)

Μπροστά δεξιά κι αριστερά στη σκηνή τα σπίτια της Λυσιστράτης και της Κλεονίκης. Στο βάθος φαίνονται τα Προπύλαια. Ένα στενό δρομάκι, αρχίζοντας από την ορχήστρα, οδηγεί προς τα κει. Στη μέση των βράχων (δεύτερο πλάνο) το σπήλαιο του Πανός.

Χαράματα.

Η Λυσιστράτη περπατεί πάνω-κάτω μ' ανυπομονησία.

Συμφωνη (1)

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Για κοίτα! Αν τις καλούσανε για γλέντι
 στου Βάκχου ή του Πανός τα πανηγύρια
 και στην Κωλιάδαν άκρα, στο ναό
 της Γεννήτρας Θεάς, δε θα μπορούσε
 να περάσει κανείς απ' τα πολλά
 τα τούμπανα. Και τώρα μήτε μια
 δε φάνηκε. Μα νά την η γειτόνισσα!
 Γεια σου Κλεονίκη!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Γεια σου, Λυσιστράτη!

Γιατ' έτσι ταραγμένη και κατσούφα ;
Μη σουφρώνεις τα φρύδια σου, παιδί μου,
ωσάν περισπωμένη. Δε σου πάει.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μου καίγεται η καρδιά κι είμαι όλη φούρκα
μ' εμάς τις γυναικούλες. Μας νομίζουν
διαβόλου κάλτσες οι άντρες μας κι εμείς...

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Είμαστε και παραείμαστε, όρκο παίρνω !

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Τις παράγγειλα εδώ ν' ανταμωθούμε,
για να πάρουμε μια σπουδαία απόφαση
κι αυτές κοιμούνται ακόμα και δεν έρχονται.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Μα θά 'ρθουνε, καλή μου. Δεν είν' εύκολο
στις γυναίκες εμάς να ξεπορτίζουμε.
Η μιά 'χει να φροντίσει το συμβίο,
η άλλη το δούλο να ξυπνήσει κι άλλη
το μωρό να πλαγιάσει κι άλλη μια
να το ταγίσ' ή να το ξεσκατίσει.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Εδώ είχαν σοβαρότερη δουλειά.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Λέγε λοιπόν, καλή μου, τι μας κάλεσες
τα δηλικά σε σύναξη. Τι πράμα
νά 'ναι τούτο και πόσο;

Υ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Τρισμεγάλο!

Σ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Κι ανάλογα χοντρό;

Ι

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Πάρα πολύ!

Σ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Και πώς δεν τσακιστήκανε να 'ρθούνε;

Τ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μα δε μιλάω για τέτοιο πράμα. Αλλιώς,
πατείς με και πατώ σε θα ροβόλαγαν.
Άλλο πράμα εννοώ, που εγώ μονάχα
το σοφίστηκα. Νύχτες στο μυαλό μου
το δούλευα και το κοσκίνιζ' άγρυπνη.

Α

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Και για να ιδούμε τι φιλοκοσκίνισες;

Τ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Σκέδιο φίνο! Οι γυναίκες μοναχά
μπορούν να σώσουν όλη την Ελλάδα.

Η

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Πώς ; Οι γυναίκες ; Μπόσικη κουβέντα !

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Καιρός εμείς να πάρουμε στα χέρια μας
το κουβέρνο, τι αλλιώς δε θ' απομείνει
Μοραΐτης...

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Χαρά μας ! Απ' το στόμα σου
και στου θεού τ' αυτί.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Κι οι Ρουμελιώτες
θα χαθούν απ' το πρόσωπο της γης !

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Όχι, δα κι όλοι ! Βγάλε όξω τα χέλια.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Για την Αθήνα δε βαστάει η γλώσσα μου
να πει κακό. Φαντάσου το μονάχη !...
Αν του Μοριά οι γυναίκες μαζευτούνε
και της Ρούμελης σήμεραν εδώ
κι ενωθούνε μ' εμάς τις Αθηνιώτισσες,
θα σώσουμε, όλες ένα, την Ελλάδα.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Και τι μπορούμε γνωστικό κι αξιόλογο
να κάνουμε οι γυναίκες, πού 'μαστε όλο

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

καθισιό και πομάδες και φουστάνια
κροκωτά, ρόμπες ξώπλατες, πασούμια! ...

Υ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Αυτά ακριβώς θα σώσουν την Ελλάδα!
Αυτά 'ναι τ' άρματά μας: οι πομάδες,
τα κροκωτά, τα ξώπλατα, τα διάφανα...

Σ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Αυτά; Και πώς; Ξηγήσου!

Ι

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Σ

Δω και πέρα
άντρας δε θα σηκώνει ενάντια σ' άλλον
το κοντάρι.

Τ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Μα τότε θα φορέσω
διάφανο μπούστο.

Ρ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μήτε και θα πιάνει
στο χέρι ασπίδα.

Α

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Τότε θα φορέσω
ξώπλατη ρόμπα!

Τ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μήτε και σπαθί!

Η

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Πάω χρυσά 'ν' αγοράσω πασουμάκια.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Λοιπόν δεν έπρεπε όλες νά 'ν' εδώ ;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Μονάχα ; Έπρεπε νά 'ρθουνε πετώντας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μα, καημένη μου, βλέπεις, οι Αθηνιώτισσες
καμιά δουλειά δεν κάνουνε στην ώρα της.
Και μήτε απ' τα παράλια ήρθε καμιά
μηδέ απ' τη Σαλαμίνα.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Μα το ξέρω,
πως έχουν ξεκινήσει απ' τα χαράματα
κατά δω, στα καϊκια τους καβάλα !

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Και μάλιστα οι Μενιδιάτισσες φανήκαν,
πού 'λεγα, πως θα φτάσουν απ' τις πρώτες.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Δεν το κουνά η γυναίκα του Θεαγένη,
αν πρώτα δεν αδειάσει την κανάτα.
Να ! βλέπω και ζυγώνουν μερικές.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Κι άλλες ερχόνται πίσω τους.

Υ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Πουφ! πουφ!

Ποιες είν' αυτές;

Σ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Από τη βρομο-Βάρη.

Ι

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Θαρρείς κι ανακατώδηκε λαγούμι.

ΤΕΛΟΣ Ι

Σ

ΣΥΗΤΗ

(μπαίνουν η Μυρρίνη με τις άλλες)

②

ΜΥΡΡΙΝΗ

Μπας κι αργήσαμε, Λυσιστράτη; Μίλα!
Τι μουλώνεις;

Τ

Ρ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ζητάς και συχαρίκια,
πού 'ρθατε αργά για τόσο μέγα θέμα!

Α

ΜΥΡΡΙΝΗ

Τρόμαξα νά 'βρω μες τα σκοτεινά
τη βρακοζώνα μου. Αιντε λέγε τώρα
και σε μας τις ολίγες, τι συμβαίνει.

Τ

Η

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Λιγάκι ας περιμένουμε, ως να ῥθούνε
κι απ' το Μοριά οι γυναίκες κι απ' τη Ρούμελη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Έχεις δίκιο !... Μα νά τηγε κοπιάζει
της Σπάρτης το ξεφτέρ', η Λαμπιτώ.

(στη Λαμπιτώ)

Χρυσή μου, καλωσόρισες ! Τι δάμπος
ομορφιές είναι τούτες ! Όλη αστράφτεις.
Τι χρώμα ροδοκόκκινο, τι σώμα
σφιγχοκρέατο ! Και ταύρο θάνεις κάτω.

ΛΑΜΠΙΤΩ

Και ναι, μα το ζευγάρι των Δισκούρων !
Γυμνάζομαι πολύ κι άμα πηδάω,
οι φτέρνες μου χτυπάν στον πισινό μου.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

(της πασπατεύει τα βυζιά)

Ρε, τι βυζιά ἔναι τούτα ! Πλούσιο πράμα !

ΛΑΜΠΙΤΩ

Μου τα μαλάζεις, λες θα τ' αγοράσεις.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

(δείχνει τη Ρουμελιώτισσα)

Και τούτ' η κοπελιά από πούδες είναι ;

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

ΛΑΜΠΙΤΩ

Ρουμελιώτισσα κι από σόι μεγάλο!

Υ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ρουμελιώτισσα; Τότε το χωράφι της
θά 'ναι πολύ παχύ.

Σ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Ναι, μα τον Δία
και ξεβοτανισμένο στην εντέλεια.

Ι

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

(δείχνει την Κορδιανή)

Σ

Και τούτ' η σουσουράδα;

Τ

ΛΑΜΠΙΤΩ

Κορδιανό

πλουσιοκόριτσο.

Ρ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Φαίνονται τα πλούτια της
κι από τις δυο μεριές, μπροστά και πίσου.

Α

ΛΑΜΠΙΤΩ

Μου λέτε, ποιος μας κάλεσεν εδώ;

Τ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Εγώ που σου μιλάω.

Η

ΛΑΜΠΙΤΩ

Λοιπόν ξεγήσου,
τι μας θέλεις!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Ναι μα τον Δία, καλή μου,
φανέρωσέ το πια το μυστικό σου!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Και φυσικά! Μα κάτι θέλω πρώτα
να σας ρωτήσω.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Λέγε. Και σ' ακούμε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Δεν ποθήσατε, λέγω, των παιδιώ σας
τους πατέρες, που λείπουνε στον πόλεμο;
Ξέρω καλά, πως ολωνώ σας οι άντρες
μακριά απ' το σπιτικό τους παραδέρνουν.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Στη Θράκη πέντε μήνες ο δικός μου
φυλάει τον πουλημένο στρατηγό του.

ΜΥΡΡΙΝΗ

Κι εφτά σωστούς στο Νιόκαστρ' ο δικός μου.

ΛΑΜΠΙΤΩ

Κι ο δικός μου, σαν τύχει να το σκάσει

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

απ' το λόγο του, όσο να τον σφίξω,
αρπάζει την ασπίδα του και κόβει...

Υ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Και στάχτη δεν απόμεινε απ' τους άλλους
(τους αγαπητικούς μας !) από τότες
που μας πρόδωσε η Μίλητο. Άι και νά 'χα
μιαν πέτσινη λεγάμενη οχτώ δάχτυλα
να βολευτώ !... Λοιπόν δεν έχω δίκιο,
που σοφίστηκα τρόπο για να πάψει
το μαύρο μακελειό ;

Σ

Ι

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Και μας ρωτάς ;
Θά 'βαζα εγώ το σάλι μου αμανάτι
και τα λεφτά μονομερίς θα τά 'πινα.

Σ

Τ

ΜΥΡΡΙΝΗ

Κι εγώ κόβω σα σφήκα το κορμί μου
στα δυο, για να χαρίσω το μισό.

Ρ

ΛΑΜΠΙΤΩ

Κι εγώ στην κορυφή του Ταυγέτου
δ' ανέβω να ξαμώσω την ειρήνη.

Α

Τ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Τότε λοιπόν κι εγώ θα φανερώσω
το μυστικό μου· δεν το κρύβω πια :
Αν θέλουμε, ω γυναίκες, ν' αναγκάσουμε
τους άντρες μας να φιλιωθούνε, πρέπει
να κάνουμε αποχήν...

Η

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Από τι πράμα ;

Γρήγορα λέγε !

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Θα το κάνετε όμως ;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Μετά χαράς ! Και τη ζωή μας δίνουμε !

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Θα κάνουμε αποχήν απ' το εργαλείο !

(Οι γυναίκες ταραζονται και κάνουνε να φύγουν.)

Ε ; ... τις πλάτες γυρνάτε ; ... Και για πού

το θάλατε ; Γιατί μου κατσουφιάσατε ;

Γιατί με το κεφάλι κάνετε «όχι» ; ...

Σας κόπηκε το χρώμα και βουρκώσανε

τα μάτια σας ! ... Τι στέκεστε σαν κούτσουρα ;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Δεν το δέχομαι ! Ας πάει να σούρνει ο πόλεμος !

ΜΥΡΡΙΝΗ

Ούτε κι εγώ κι ας πάει να σούρνει ο πόλεμος !

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Και συ, ρε σφήκα, πού 'λεες τώρα δα,

πως το κορμί σου θά 'κοβες στα δυο ;

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Ό,τι άλλο θες, ό,τι άλλο κι όχι αυτό!
 Άκου με, προτιμώ να περπατήσω
 ξυπόλητη σε κάρβουν' αναμμένα
 παρά να στερηθώ τ' αντρός τη γλύκα.

Υ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

(στη Μυρρίνη)

Και συ τι προτιμάς;

Σ

Ι

ΜΥΡΡΙΝΗ

Κ' εγώ τα κάρβουνα!

Σ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ρε τι κωλογενιά 'μαστε οι γυναίκες!
 Καλά μας συγυρίζουνε στα θέατρα!
 Για τίποτα δεν κάνουμε παρά
 για καβάλα και γέννες. Αν ερθείς
 με το μέρος μου εσύ, καλή Σπαρτιάτισσα,
 υπάρχει ελπίδα τότε' εμείς να σώσουμε
 την κατάσταση! Δώσε μου την ψήφο σου!

Τ

Ρ

Α

ΛΑΜΠΙΤΩ

Το ξέρεις πόσο δύσκολο η γυναίκα
 να πέφτει στο κρεβάτι χωρίς άντρα! ...
 Για να τον έχει, πρέπει νά 'ναι ειρήνη.

Τ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Γεια σου λεβέντρα, η μόνη άξια γυναίκα!

Η

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Κι αν κάνουμε αποχή απ' αυτό που λες
(ο Θεός φυλάξει!) πώς αυτή η θυσία
θα φέρει την ειρήνη;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Δίχως άλλο.

Και να το πώς, μα τους θεούς: Αν όλες
στο σπίτι μας καλοβαμμένες σειόμαστε,
καταδιάφανη ρόμπ' αγνοφορώντας,
το τουρλωτό να φαίνεται αποκοίλι μας,
καλά αποτριχωμένο, θα κορώναν
οι άντρες μας, θα χυμούσαν ορεξάτοι
να μας ανασκελώσουν· τότε εμείς
θα τους σπρώχναμε πέρα: «Ή σταματάτε
τον πόλεμο ή δεν ... έχει!». Δίχως άλλο
ανακωχή θα τρέχανε να κλείσουν!

ΛΑΜΠΙΤΩ

Όμοια τό'παθε κάποτε ο Μενέλας.
Σα χύμηξε να σφάζει την Ελένη
κι αντίκρισε τ' αφράτα της κυδώνια
γυμνά, πέταξε πέρα το σπαθί του!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Κι αν κάνουν αποχή κ' οι άντρες; Τότε;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Τι λέγει ο Φερεκράτης; Δέρνε αράδα
το δαρμένο τομάρι.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Σαχλαμάρες!

Κι αν με το ζόρι μάς τραβούν στην κάμαρα;

Υ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Θα πιανόμαστε τότες απ' την πόρτα.

Σ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Κι αν μας βαράνε;

Ι

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Τότε θα δινόμαστε,

όσο χειρότερα μπορούμε. Η τέτοια
δουλειά, με το στανιό, δεν έχει γούστο.Κι απάνου απ' όλα πρέπει να τους ψήνουμε,
για ν' αποκάνουν. Όταν η γυναίκα
δε μετέχει, τα κόπια τους χαμένα.

Σ

Τ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Αφού λοιπόν οι δυο τ' αποφασίσατε,
συφωνάμε κι εμείς.

Ρ

Α

ΛΑΜΠΙΤΩ

Οι αντρογυναίκες

της Σπάρτης θα βολέψουν τους δικούς των
να κάνουν δίκια ειρήνη κι απονήρευτη.
Μα πώς θα καταφέρουμε τον άστατο
λαό των Αθηνών;

Τ

Η

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μη χολοσκάς!
Σ' εμάς βασίτου κι είμαστε καπάτσες.

ΛΑΜΠΙΤΩ

Δύσκολο πράμα, ενόσω τα καράβια σας
αλωνίζουν τα πέλαα κι η θεά
φυλάει στον Παρθενώνα το χρυσάφι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Το πρόβλεψα κι αυτό. Σήμερα κιόλας
δ' ανεβούμε να πάρουμε το κάστρο.
Παράγγειλα στις πιο ηλικιωμένες
(ώσπου οι άλλες εμείς να τα ταιριάξουμε):
ν' ανεβούνε, πως τάχατε θα κάνουν
δυσία, και το ταμείο να χερακώσουν.

ΛΑΜΠΙΤΩ

Όλα καλά τα φκιάνεις και τα λες.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Λοιπόν ας πάρουμε όρκο, αμέσως τώρα,
για να στεριώσουν τα συμφωνημένα.

ΛΑΜΠΙΤΩ

Εμπρός! Λέγε τον όρκο να τον λέμε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Σωστά. Μα πού 'ναι η Σκύθαινα περέτρα;

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

(μπαίν' η Σκύθαινα)

Ρε πού 'χεις το μυαλό σου, χαζοπούλι;
 Βάλε ανάστροφα χάμου την ασπίδα.
 Και κάποιος να μου φέρει το σφαχτάρι.

Υ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Τι λογής όρκο θα μας θάνεις; Πές το.

Σ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Τον όρκο πό 'χουν πάρει οι «Επτά επί Θήβας»
 πάνου σε μιαν ασπίδα —βλέπε Αισχύλο—
 και μπροστά της θα σφάξουμε τ' αρνί.

Ι

Σ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Για το Θεό! Πάνου σ' ασπίδα σκέφτεσαι
 για ειρήνη να ορκιστούμε;

Τ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μπας, και θέλεις

Ρ

ολάκερο άσπρον άλογο Αμαζόνας;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Α

Πώς σου κατέβηκ' έτσι τ' άσπρο τ' άλογο;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Τ

Πώς θέλεις να ορκιστούμε;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Η

Μα τον Δία,

μια μαύρη κούπα χάμω ν' απιδώσουμε

κι αντίς αρνί μια στάμνα με θασιώτικο.
Θα σφάξουμε τη στάμνα και θα ωμόσουμε
ποτές να μη νερώσουμε τον κρασο!

ΛΑΜΠΙΩ

Μάνα μου Γης, δε βρίσκω λόγια αυτόνε
τον όρκο να παινέσω!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Χάιντε τώρα
κάποια να φέρει κούπα και σταμνί.

(της τα φέρνουν)

ΣΕΛΟΣ 2

ΣΚΗΝΗ

ΚΛΕΘΝΙΚΗ

(χαϊδεύει την κούπα)

3

Πωπώ μεγάλη πού 'ναι! Μοναχά
να την κρατάς, γλυκαίνεται η ψυχή σου!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Άς τηνε χάμου! Πιάσε το σταμνί.

(προσεύχεται)

Ω Δέσποινα Πειδώ και Στάμν' αγάπης,
καλοδεχτείτε τώρα το σφαχτό μας!

(χύνει κρασί στην κούπα)

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Κόκκινο πού 'ναι το αίμα! Πώς σπιδίζει!

Υ

ΛΑΜΠΙΩ

Τι γλυκιά μοσχοβόλια, μα τον Κάστορα!

Σ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Αφήστε με, γυναίκες, εγώ πρώτη
να ορκιστώ!

Ι

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Για να πιεις και πρώτη εσύ!
Όχι, κυρά μου, κλήρο θα τραβήξουμε!

Σ

(στις άλλες)

Βάντε όλες το χεράκι σας στην κούπα!

Τ

(γίνεται)

Και μια σας ό,τι λέω θα ξαναλέει!
Κι έτσι τον όρκο, που θα πάρουμε όλες
καμιά ποτές να μὴν τονε πατήσει.

Ρ

(συλλαβιστά)

«Σύζυγος μάλιστα κι αγαπητικός...»

Α

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

(ξαναλέει)

«Σύζυγος μάλιστα κι αγαπητικός...»

Τ

Η

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

«... δε θα δεχτώ να με ζυγώσει...»

(η Κλεονίκη κομπιάζει)

Λέγε

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

«δε θα δεχτώ να με ζυγώσει...» Τρέμω! ...
Μου λυθήκαν τα γόνατα της δόλιας!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

«Και στο σπίτι αζευγάρωτη θα μένω...»

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

«Και στο σπίτι αζευγάρωτη θα μένω...»

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

«Καλοβαμμένη κι ομορφοντυμένη...»

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

«Καλοβαμμένη κι ομορφοντυμένη...»

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

«Για να τον κάνω να λυσσάει τον άντρα...»

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

«Για να τον κάνω να λυσσάει τον άντρα...»

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

«Και ποτές δε θα στέκω θελητά μου! ...»

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

«Και ποτές δε θα στέκω θελητά μου! ...»

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

28

Λ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

«Αλλ' αν με βάζει κάτου με το ζόρι...»

Υ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

«Αλλ' αν με βάζει κάτου με το ζόρι...»

Σ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

«Ανόρεχτη και κρύα, δε θα κουνιέμαι...»

Ι

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

«Ανόρεχτη και κρύα, δε θα κουνιέμαι...»

Σ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

«Δε θα βλέπ' η παντόφλα μου ταβάνι...»

Τ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

«Δε θα βλέπ' η παντόφλα μου ταβάνι...»

Ρ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

«Και μάλιστα τουρλοκάπουλη θα σκύβω...»

Α

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

«Και μάλιστα τουρλοκάπουλη θα σκύβω...»

Τ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

«Τον όρκο μου βαστάω κι έτσι θα πιω...»

Η

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

«Τον όρκο μου βαστάω κι έτσι θα πιω...»

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

«Κι αν όχι, το κρασί νερό να γίνει...»

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

«Κι αν όχι, το κρασί νερό να γίνει...»

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

(στις άλλες)

Ε! Και σεις τα ορκιζόσαστε όλ' αυτά;

ΟΛΕΣ

Ναι! μα τον Δία!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Τότες λοιπόν ας κάνω
την αρχή και να πω πρώτη απ' την κούπα.

(πίνει)

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Το μερτικό σου, αν θέλεις ν' αγαπιόμαστε!

(Ακούγεται θόρυβος στην Ακρόπολη.)

ΛΑΜΠΙΤΩ

Τι τάραχος απάνου!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Δε σας τό'πα;

Πάει την πήραν οι γράδες την Ακρόπολη!

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

Άι, τώρα, Λαμπιτώ, τράβα στη Σπάρτη,
τις κυράδες εκεί να κατηχήσεις
κι άσ' εδώ τις συντρόφισσές σου ομήρους.
Οι άλλες εμείς δ' ανέβουμε στο βράχο
να σμιζουμε τις γράδες, ν' αμπαρώσουμε
την πύλη.

Υ

Σ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Δε σου πέρασε καθόλου
απ' το νου, πως ενάντια μας μπορούνε
να τρέξουν οι άντρες ;

Ι

Σ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Δε τους λογαριάζω !
Όσες φοβέρες και φωτιές να φέρουν,
δεν μπορούνε ν' ανοίξουνε τις πύλες,
εξόν μονάχ', αν τους όρους μας δεχτούνε !

Τ

Ρ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Στην Αφροδίτη ορκίζομαι, ποτές
να μην μας λεν απόλεμες και τσούλες !

Α

τελος 3

Τ

Η

ΣΚΗΝΗ

4

(Αλλάζει το σκηνικό. Είσοδος της Ακρόπολης.
Απ' τη δεξιά πάροδο μπαίνει ο χορός των γερόντων
με ξύλα στον ώμο και μια φουφού στα χέρια.)

ΠΑΡΟΔΟΣ
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ
ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Ανοιγε γρηγορότερα τα σκέλια, γερο-Δράκο
βαριά η κουτσούρα της ελιάς σου τσάκισε τον ώμο!

Α' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ
(Στροφή)

Πολλά 'ναι τ' αναπάντεχα στην πολυχρόνια ζήση!
Ποιος τό 'λπιζε, Στριγμόδωρε, ν' ακούσει τέτοιο πράμα!

Οι γυναίκες, η πανούκλα,
που την δρέφουμε στο σπίτι,
χέρι βάλαν στις Παρθένας
τ' άγιο ξόανο και μας πήραν
την Ακρόπολη και βάλαν
στα Προπύλαια την αμπάρα.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Βιάσου, Φιλώτα, γρήγορα το θράχο ν' ανεβούμε,
να στήσουμε τα κούτσουρά μας ολοτρόγυρά τους,
σ' αυτές, που μας σκαρώσανε σήμερα τέτοια νίλα.
Κι ανάθοντας φωτιά μεγάλη να τις κάψουμε ούλες
χερόβολο και πρώτηνη του Λύκωνα τη σκρόφα.

Β' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ
(Αντιστροφή)

Ναι, μα τη Δήμητρα, όσο ζούμε δε θαν τους περάσει,
αφού δεν μπόρεσε ουδ' αυτός ο βασιλιάς Κλεομένης.

Την Ακρόπολη αν μας πήρεν
ο νταής ο Μοραΐτης,

Α
Ρ
Ι
Σ
Τ
Ο
Φ
Α
Ν
Η
Σ

Λ

τόνε κάναμε ν' αφήσει
τ' άρματα και να το σκάσει
βρόμικος και κουρελιάρης
κι άκουρος πολλά χρονάκια.

Υ

ΚΟΡΙΦΑΙΟΣ

Σ

Με πόση τον μπλοκάραμε λύσσα τον άντρα εκείονε
κοιμάμενοι μπροστά στην πύλη απάνου στην ασπίδα!
Και τώρα, λες, ν' αφήσω εγώ να με καταντροπιιάσουν
τα δηλυκά, που τα μισούν θεοί μας κι Ευριπίδης;
Μα τότε ας πάει στ' ανάθεμα της Αθήνας η δόξα!

Ι

Α' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Σ

(Στροφή)

Τ

Χάιντε, γέρο, λίγος δρόμος
μάς απόμεινεν ακόμα.
Πολύ ζόρικη ανηφόρα!
Πώς απάνου θ' ανεβούμε
χωρίς κάποιο αβασταγό;
Με ξεκατινιάσαν τα παλιόξυλα
κι όμως όλο κι ανεβαίνω
τη φωτιά φυσώντας κάθε τόσο,
μην και σβήσει, πριν να φτάσω.

Ρ

(φυσάει)

Α

Φου! Φου!
Ωχου! Τι καπνούρα!

Τ

Η

Β' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

(Αντιστροφή)

Η καπνούρα τούτη, θε μου,
πώς πετιέται λυσσασμένη,
σαν τη σκύλα, και τα μάτια
μού δαγκώνει. Λες της Λήμνου
την ξερνάει καρβουναριό.
Μού 'φαγε τις τσίμπλες κι όμως, Λάχη μου,
όλο τρέχω να βοηθήσω
την Παλλάδα, τώρα πό 'χει ανάγκη,
τώρα πίοτερο από πάντα.

(φυσάει)

Φου! Φου!
Ωχου! Τι καπνούρα!

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Το θέλουν σίγουρα οι θεοί κι η φλόγα μας κρατιέται.
Αι τώρα ν' απιδώσουμε τα κούτσουρά μας χάμου.
Απ' τη φοφού προσάναμμα μ' αμπελοκλάδια πάρτε
κι ανάθοντας φωτιά στην πύλη ομπρός, ριχτείτε απάνου
σαν καστροπολεμίτικα δοκάρι' ατσαλωμένα.
Κι αν την αμπάρα δε σηκώσουν με καλό οι κυράτσες,
με τον καπνό τις πνίγουμε, με τη φωτιά τις καίμε.
Πετάχτε χάμου το φορτιό! Πωπώ! καπνούρα αλιά μου!
Ρε ποιος θα μπόρειε στρατηγός ν' ασκώσει τόσα ξύλα!

(ξεφορτώνονται τα ξύλα)

Ξαλάφρωσα! Της ράχης μου σταμάτησαν οι πόνοι!
Τώρα, φοφού μου, έχεις σειρά, δυνάμωσε τη θράκα

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

και κάνε αυτό μου το δαυλό γερά να λαμπαδιάσει!
 Κι ω Νίκη αφέντρα, βόηθ', αφού τα κανονίσουμε άξια
 τα ξεσκισμένα θηλυκά, τρόπαιο να στήσουμε όρδιο."]

(Ανάβουνε φωτιές με τα δαδιά τους.
 Από τα δεξιά μπαίνει ο χορός των γυναικών.
 Κρατάνε στα χέρια τους στάμνες με νερό.)

ΚΟΥΡΦΑΙΑ

Ντουμάνι βλέπω και καπνό. Μου φαίνεται, κυράδες,
 πως έχει ανάψει εδώ κοντά πολλή φωτιά. Βιαστείτε!

Α' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

(Στροφή)

Πέτα, πέτα, Νικοδίκη,
 πριν καγούνε κυκλωμένες
 απ' τις φλόγες η Καλλιόπη
 κι η Κριτύλλα. Πώς φυσούνε
 γέροι κι άνεμοι με λύσσα!

Β' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Το φοβούμαι μην άργησα! Πήγα
 με τη στάμνα στη βρύση αξημέρωτα!
 Τι λεφούσι και θρόντο οι κανάτες μας!
 Δώδε-κείδε με σκουντούσαν
 βουλωμένες σκλάβες κι όσο
 να γεμίσω σακατεύτηκα.
 Εβιαζόμουν να βοηθήσω
 τις καλές πατριώτισσές μου.

(Αντιστροφή)

Είχ' ακούσει πως γερόντοι
χούφταλα, με ξύλα τρέχαν
(τρία καντάρια βάρος!) τάχα
πηαίνανε λουτρό ν' ανάψουν,
με βλαστήμιες και φοβέρες,
τις γυναίκες να κάνουνε στάχτη!
Αθηνά, μπόδισέ τους και σώσε μας,
την Ελλάδα κι εμάς, απ' τον πόλεμο!

Και για τούτ', ω χρυσιλόφα
και πολιούχα μας, το κάστρο
πήραμε και τώρα βόηθα μας
σύμμαχός μας, Τριτογένεια,
και μ' εμάς νερό κουβάλα!

ΤΕΛΟΣ 4

(Μπαίν' η Κορυφαία, κυνηγημένη από κάποιον γέρο,
που την αρπάζει από το ρούχο.

ΣΚΗΝΗ Πίσω τους όλος ο Χορός των Γερόντων.)

5

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Πρόστυχε, κάτου τα ξερά σου! Κοίτα αλήτες! Τέτοια
φερσίματα κανένας τίμιος άντρας δεν τα κάνει!

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Όλα τα περιμέναμε, μα κι όχι τέτοιο πράμα.
Ερχόνται τσούρμο δηλικά τις άλλες να βοηθήσουν!

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Μπα! Φοβηθήκατε; Πολλές μάς βρίσκετε; Να ξέρεις,
πως μάιδε καν το χιλιστό δεν είμαστε ως τα τώρα!

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Φαιδρία, θαν τις αφήσουμε να εγάζουν πήχη τη γλώσσα.
Άρπα κανέναν κόπανο και σπάσε τους την κόκα.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Κόφ' το! Κι εμείς αφήνουμε κάτω τις στάμνες κι όποιος
κοτάει, ας κάνει πως σηκώνει τα βρομόχερά του.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Ρε μα τον Δία, δε βρίσκεται κανείς ναν τους αστράψει
στη μούρη την αδιάντροπη δυο-τρία χαστούκια χάσικα;

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Εμπρός λοιπόν! Που του βαστά ας βαρέσει! Νά με! Στέκω!
Σα σκύλα δαγκανιάρ' απ' τ' αγαμνά θα τον μαγκώσω!

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Σχασμός! Τι σου μαδάω μια μια τις άσπρες σου τις τρίχες!

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Αν σου βαστάει, 'γγίξε με μόνο με το δαχτυλάκι!

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Μωρ' αν σε λιώσω στις μπουνιές, σαν τι μπορείς να κάνεις;

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Μ' αυτά τα δόντια θα σου φάω κι άντερα και τζιγέρια!

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Σοφός ποιητής άλλος δεν είναι από τον Ευριπίδη.
Σας λέει την πιο σιχαμερή σπορά της οικουμένης!

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

(σε μιαν απ' όλες)

Ροδόπη, πάρτε του νερού τις στάμνες από χάμου.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Θεομπαίχτρα, τι σοφίστηκες με το νερό να κάνεις ;

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Και συ με τη φωτιά σου ; Θεε να κάψεις τον εαυτό σου ;

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Να κάψω τις αντάρτισσες, που τρέξατε βοηθοί τους.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Λοιπόν κι εγώ με το νερό θα σβήσω τη φωτιά σου.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Συ τη φωτιά μου ;

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Θα το ιδείς και θα το μολογήσεις.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Έτσι, με το δαυλό μου αυτόν μού 'ρχεται να σε κάψω !

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

(του δείχνει τη στάμνα)

Έχεις σαπούνι, γέρο μου, μαζί σου, να σε λούσω ;

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Συ θα με λούσεις, ρε σαπίλα ;

Υ

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Ναι ! Λουτρό γαμπριάτικο.

Σ

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Για κοίτα θράσος !

Ι

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Μάλιστα ! Είμαι λεύτερη γυναίκα !

Σ

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Θα σ' το βουλώσω τώρα δα !

Τ

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Μπας κι είσαι χωροφύλακας ;

Ρ

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

(στο δαυλό του)

Βάλε φωτιά στον κότσο της !

Α

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

(στη στάμνα της)

Πνίξε τον, Αχελώε !

Τ

(τον καταβρέχει)

Η

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Ωχου μου, του ζάβαλη !

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Μπας και ζεματίστηκες ;

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Περιπαίζεις κιόλας... Μα τι κάνεις ;

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

(εξακολουθεί να τον καταβρέχει)

Σε ποτίζω να βλαστήσεις !

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Είμαι ξεροκούτσουρο ! ... Σταμάτα !
Τρέμω σύγκορμος.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

ΤΕΛΟΣ 5

Αφού στα χέρια τη φωτιά βαστάς, άντε ζεστάσου !

ΣΙΚΗΝΗ

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

(Μπαίνει αποσταλμένος του δήμου
και μαζί του μερικοί τοξότες Σκύδες.)

6
Άναψε βλέπω το γυναικείο γλέντι.
Τούμπανα και κραζιές : «Χαίρε Σαθάζιε» !
Όργια τ' Άδωνη πάνω στην ταρατάσα,
που ακουγόντανε κάποτε ως την Πύκα
τότες, που ο γλωσσοκόπανος Δημόστρατος
(που κακοχρονονάχει !) μας ξεγέλασε
να στείλουμε στη Σικελία το στόλο
κι η γυναίκα του πάνω στη σκεπή
εχόρευε και στρίγκλιζεν : «Αλιά σου,
αγαπημένε μου Άδωνη» ! Κι ο άντρας της

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

μάς ζόριζε να μάσουμε στρατό
 κι απ' τη Ζάκυνθο. Και την ίδιαν ώρα
 μεδυσμέν' η γυναίκα του ξεφώνιζε :
 «Κλάψτε τον όμορφο Άδωνη» ! Κι εκείός
 φαρμακοψύχης, θεοκαταραμένος
 λύσσαε στο βήμα !... Να τί 'ναι οι γυναίκες !

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Και τι θά 'λεες γι' αυτά που τώρα εκάναν ;
 Πρώτα μας σκυλοβρίσαν και κατόπι
 μας περεχύσαν με νερό και τώρα
 σταλοβολάμε, λες και κατουρδήκαμε.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Ναι, μα το θαλασσόθεο Ποσειδώννα,
 καλά τα λέτε, μα ποιος φταίει ; Εμείς !
 Εμείς τις κακομάθαμε να δέλουν
 λούσα και καλοπέραση. Και νά 'τες
 δε μαζεύονται τώρα. Ένας μας πάει
 στο χρυσικό και λέγει του : «Θυμάσαι
 τον κολλιέ, που μας έφκιασες ; Εχτές
 που χόρευε η γυναίκα μου, της βγήκε
 το θαλάμι απ' την τρύπα. Τώρα φεύγω
 για την Κούλουρη, αν ευκαιρήσεις, πέρνα
 απ' το σπίτι να της το ξαναβάλεις» !
 Άλλος πάει στον τσαγκάρ' (είναι παιδί,
 μα δεν έχει παιδιάστικο εργαλείο !)
 και του λέει : «Το λουρί του σανταλιού
 της κυράς μου τής κόβει το μικρό
 το δαχτυλάκι, πού 'ναι τρυφερούλι.

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

Έλα το γιόμα για ναν της τ' ανοίξεις,
να φαρδύνει». Και να! πού καταντήσαμε:
Όταν εγώ, σαν πρόβουλος, κανόνισα
ν' αγοράσουμε ξύλα για κουπιά,
πάει ο παράς. Μας τον βουτήξαν όλον
τα θηλυκά κι αμπάρωσαν την πύλη.
Αλλά καιρό για χάσιμο δεν έχουμε.

(σ' έναν τοξότη)

Φέρ' εδώ τους λοστούς, για να ξεπλύνουμε
την προσβολή που πάθαμε... Τι στέκει
σαν κουτορνίδι; Πού κοιτάζεις; Ψάχνεις
για κανένα, δω γύρα, καπηλειό;
Χώστε κάτου απ' την πύλη τους λοστούς,
να την ξηλώστε. Σας βοηθάω κι εγώ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

(βγαίνει από το κάστρο)

Μη χάνετε τον κόπο! Νά με! Βγίχα
μοναχή μου, λοστοί δε σας χρειάζονται.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Εσύ 'σαι, λέρα; Πιάστηνε, τοξότη,
και δέσε της πιστάγκωνα τα χέρια.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Αν κάνει, πως μ' αγγίζει, μα την Άρτεμη,
θα τον στουμπώσω, ας είναι κι εξουσία!

(ο τοξότης τραβιέται)

Α
Ρ
Ι
Σ
Τ
Ο
Φ
Α
Ν
Η
Σ

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Ρε, σκιάχτηκες ; Δυο τότες, απ' τη μέστη
βουτάτε την και δέστε την στα γρήγορα.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

(βγαίνει κι αυτή από το κάστρο)

Μα την Πάνδροσον, αν απλώσεις χέρι,
θα σε τσαλαπατήσω να χεστείς !

(ο τοξότης τραβιέται)

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Άκου την ! Να χεστείς ! Βρε πού 'ναι ο άλλος ;
Αυτήνε πιάστε πρώτην. Έχει γλώσσα !

ΜΥΡΡΙΝΗ

(βγαίνει κι αυτή)

Αν μόνο τ' ακροδάχτυλο κουνήσεις,
βεντούζες θα ζητάς, μα τη Σελήνη.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Άλλη τούτη ! Πού χάθηκε ο τοξότης !
Πιάστε την !... Θαν τις μάθω εγώ να βγαίνουν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μα την Άρτεμη, αν κάνεις ένα βήμα,
σου μαδάω τρίχα τρίχα τα μαλλιά.

(ο τοξότης τραβιέται)

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Δυστυχιά μου! Πάει τό'σκασε ο τοξότης!
Μα δε θα μας τουμπάρουν οι γυναίκες!
Εμπρός! Οι Σκύθες όλοι συνταγμένοι
πέστε απάνω τους!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μάθε, πως κι εμείς
έχουμε λόγους τέσσερις στο κάστρο,
γυναίκες του πολέμου αρματωμένες.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

(στους Σκύθες)

Μπαγλαρώστε τα χέρια τους πισώπλατα.
(οι Σκύθες ετοιμάζονται για επίθεση)

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Χυθείτε από το κάστρο, αρματολόγες,
φασουλοραδικαβγοπαζαρίτισσες,
σκορδομαριδοταβερνοψωμούδες,
αρπάχτε τους, βαράτε τους, τσακίστε τους!
Ουδέ ντροπή ουδέ λύπηση για τέτοιους!

(Οι γυναίκες χυμούνε. Οι τοξότες το βάζουνε στα πόδια.)

Φτάνει! Γυρίστε πίσω. Κι όχι πλιάτσικο!

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Οϊμένα! Οι ταχτικοί μου με ρεζίλεψαν!

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μα τι θαρρούσες ; Και για ποιες μάς πήρες ;
Για σκλάβες ή για κρεβατογυναίκες,
που δεν έχουνε μέσα τους χολή ;

Υ

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Με το καντάρι, μάλιστα' αν περάσατε
κι από της γειτονιάς το καπηλειό.

Σ

Ι

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Ω Πρόβουλε, τι μου 'στηρες κουβεντολοί με τούτα
τ' αγρίμια ; Και το ξέχασες, πως λίγο πριν μας λούσανε
ντυμένους και πατόκορφα και δίχως σαπουνάδα ;

Σ

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Καλέ μου, μη στον άλλονε, σηκώνεις χέρι αλόγιστα,
γιατί 'ν' επόμενο κι αυτός τα μάτια να σου πρήξει.
Γω θέλω φρόνιμα να ζω, τί 'μαι καλό κορίτσι,
μα βάρδα, μην απλώσεις χέρι στη σφηροφωλιά μου.

Τ

Ρ

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

(Στροφή)

Και πώς θα τα δαμάσουμε τ' αγρίμια, τούτα, ω Δία ;
Μας σκάσαν ! Άιντε, Πρόβουλε, βόηθα να βρούμε τρόπο
να ξεμπλέξουμε. Τι θέλουν
και μας πήρανε το κάστρο
του γενάρχη Κραναού,
τ' άβατο κι ολόπετρο,
με τον ιερό Ναό ;

Α

Τ

Η

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

(στον Πρόβουλο)

Τώρα πιάσε κι ανάκρινε, αλλά βάστη μη δίνεις!
Τέτοιο πράγμα ντροπή να το πάρουμε μπόσικα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

(στη Λυσιστράτη, Κλεονίκη, Μυρρίνη)

Τούτο πρώτα να μάθω ρωτάω, τι μας πήρατε
την Ακρόπολη κι άντε της βάλατε αμπάρες.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μα το χρήμ' αφού πήραμε, τέρμα κι ο πόλεμος!

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Μα για χρήμα, θαρρείς, πολεμάν οι πατρίδες;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ναι, γι' αυτό! Και για κάθε κακό φταίει το χρήμα!
Για να κλέβουν οι Πείσαντροι κι όσοι τ' αξιώματα
κυνηγούν, για να μπλέκουν τον κόσμο ασύδοτοι.
Άντε τώρα να κάνουν τα ίδια. Στο χρήμα
δε θα βάλουνε πια τα βρομιάρικα χέρια τους.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Και λοιπόν τι θα κάνεις;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ρωτάς; Το κυβέρνησι
του ταμείου από τώρα θα τό'χουμ' εμείς!

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Του ταμείου το κυβέρνιο ;

Υ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Το βρίσκεις παράξενο ;

Τω σπιτιώνε τα χρήματα ποιος τα χειρίζεται
για δικό σας καλό ;

Σ

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Μα δεν είναι το ίδιο.

Ι

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Απαράλλαχτο.

Σ

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Ξέχασες ; Έχουμε πόλεμο !

Τ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Δε μας χρειάζεται !

Ρ

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Μα !... πώς αλλιώς θα σωθούμε ;

Α

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Θα σας σώσουμ' εμείς !

Τ

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Ε! Πώς τό'ρες ;

Η

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Εμείς!

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Μα τρελή 'σαι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Κι αν θες κι αν δε θες, θα σε σώσουμε!

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Ρε! παλάβρες που ακούω!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Σε πειράζουγε;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Θε μου!

Πού το βρήκατε αυτό το δικαίωμα!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Καλέ μου,

θα σε σώσω!

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Και πώς αν αρνούμαι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μα τότε

θα το θέλουμ' εμείς περισσότερο!

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Πώς

η πετριά σου κατέβη για ειρήνη και πόλεμο ;

Υ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Θα σ' το πω !

Σ

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Κάνε γρήγορα μη σου τις βρέξω !

Ι

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Βάλε αυτί — και τα χέρια σου μάζευε, βλάμη.

Σ

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Δεν μπορώ ! Δεν κρατιέμαι, άμ' ακούω κάτι τέτοια !

Τ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Αλλά τότε θα κλάψεις του λόγου σου πióτερο.

Ρ

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

(Στην Κλεονίκη)

Τον εαυτό σου, παλιόγρια, φοβέριζε !

Α

(Στη Λυσιστράτη)

Λέγε !

Τ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Λοιπόν, άκου ! Τον πρώτο καιρό του πολέμου
πομονεύαμε για όλα σας, μόνο από φρόνηση,
 μα και δε μας αφήνατε στόμα ν' ανοίξουμε.

Η

Την αξιά σας την ξέραμε δα! Και κλεισμένες
μες στο σπίτι μαθαίναμε λάδια σας πλήθος.
Η καρδιά μας πονούσε, μα εμείς με χαμόγελο
σας ρωτούσαμε: «Σήμερα ο δήμος συζήτησε
για ειρήνη»; «Σκασμός!», απαντούσατε σεις.
Και σωπαίναμε!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Κι όμως εγώ δε θα σώπαινα!

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Θα τις έτρωγες χύμα!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Για τούτο δε μίλαγα!

Κι αν μαθαίναμε πάλι χειρότερα λάδια σας,
και ρωτούσα: «Πώς τόσο ξεπέσατε, αντρούλη μου»
μ' αγριοκοίταζε κι έσκουζε: «Κοίτα τη ρόκα σου,
γιατ' αλλιώς θα σου σπάσω την κόκα σου. Ο πόλεμος
των αντρώνε μονάχα δουλειά!»!

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Καλά σου 'λεγε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Τι «καλά», σιχαμένες; Να κάνετ' ελόγου σας
κουταμάρες σωρό και να μη μας ρωτάτε;
Κι όταν τέλος στους δρόμους αρχίσαν οι γκρίνιες:
— «Σερνικός δεν απόμεινε πια στην πατρίδα!»
Κι άλλος έλεε: «Κανείς μα τον Δία! Πού θα πάμε»;

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

Τότε εμείς οι γυναίκες απόφαση πήραμε
την Ελλάδα ενωμένες να σώσουμε. Βιάζει
ο καιρός. Αν λοιπόν τώρα εμείς ορμητεύουμε
τα σωστά, να μουλώνετε, ως πρώτα κι εμείς,
και ν' ακούτε. Έτσι μόνο μπορεί να σωθείτε.

Υ

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Να σωθούμε από σας ; Πράμ' αβάσταγο.

Σ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Σκάσε!

Ι

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Μωρ' εσύ με διατάζεις να σκάσω, κατάρατη,
που φοράς στο κεφάλι τσεμπέρι ; Να πέθαινα !

Σ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Αν ετούτο σε πειράζει,
πάρε το και κουκουλώσου
και τη γλώσσα να δαγκάνεις.

Τ

Ρ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Να κι αυτό μου το πανέρι !
Φόρα και ποδιά και γνέθε
και μασούλαε πασατέμπο.
Και δουλειά δική μου ο πόλεμος !

Α

Τ

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Παρατάτε τις στάμνες, κυράδες, να δώσουμε
στις συντρόφισσες πάνου στο κάστρο βοήθεια !

Η

ΧΟΡΟΣ

(Αντιστροφή)

Κι εγώ ποτέ μου δε θα πάψω να χορεύω κι ούτε
τα γόνατα θα μου λυγίσει κούραση μεγάλη.

Και μαζί τους θα παλεύω
για την αρετή, γιατί έχουν
χαρακτήρα και μυαλό,
της πατρίδας έρωτα
και κουράγιο αληθινά.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Χάιντε, γράδες, παλίκαροι, τσουκνιδομένες
μανιασμένες ορμάτε, ο καιρός είναι πριμός.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Αλλ' αν άξαφνα ο Έρωσ κι η μάνα του η Κύπρη
στα μπατζάκια, στον κόρφο μου ανάψουν φωτιά
και μπροστά μου τεντώσουν αντρίκια ξυλάγγουρα,
σταματούν οι πόλεμοι - σωτήρες εμείς !

ΠΡΟΒΟΥΓΛΟΣ

Αλλά πώς ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Στο παζάρι κανένας τρελός
δε θα βγαίνει οπλισμένος.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Κανείς, μα την Κύπρη.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ως τα τώρα, όπου λάχανα κι όπου τσουκάλια,
οπλισμένοι γυρνάνε, λες κι είναι Κορύβαντες.

Υ

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Παλικάρια και φαίνονται.

Σ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Πόσο γελοίο
στο σκουτάρι σου νά 'χεις Γοργόνα και συ
αχινούς να ψωνίζεις!

Ι

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Κι εγώ μίαν ημέρα
ένα φύλαρχον είδα καβάλα, μακρυόμαλλον,
να γεμίζει τη χάλκινη κάσκα μπιζέλια.
Κι άλλος πάλι, Θρακιώτης, εσειούσε αγριεμένα
το κοντάρι και φοβέριζε την πατζαρίτισσα
και τα σύκα της κλέβοντας, τά 'χαφτε ο βλάμης.

Σ

Τ

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Με ποια δύναμη εσείς θα ξεμπλέξετε τόσο
ταραγμένα τα πράματα σ' όλην τη χώρα;

Ρ

Α

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ευκολότατα.

Τ

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Μπα! Κάνε τό μου λιανά!

Η

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Όπως όταν το νήμα μπλεχτεί στο κουβάρι,
μια το πιάνω από δω, μια το πιάνω από κει,
ώσπου νά 'βρω την άκρα, παρόμοια τον πόλεμο
θα του βρούμε την άκρ', άμα σμίξουν πρεσβείες
κι από δω κι από κει.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Αλλά τρίχες δεν είναι
μάϊδε ρόκα κι αδράχτι, κουφόμυαλη, ο πόλεμος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Να! κουκούτσι δεν έχετε, αλλιώς δάσκαλοί σας
στα δημόσια τα πράματα θά 'ταν οι τρίχες μας.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Αλλά πώς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Όπως κάνουμ' εμείς τα μαλλιά.
Πρώτα πρώτα την μπάλα τους μέσα στον κάδο
την ξεπλένω. Κι ελόγου σας όμοια τη λέρα
θα ξεπλένετε της πολιτείας. Και κατόπι
στη σανίδα, ξαπλώνοντας τους παλιανθρώπους
κοπανάτε τους, όσο μπορείτε. Κατόπι
κολλιτισίδες κι αγκάδια αφαιρείτε. Και κείνους
που συσταίνουνε κλίκες να σώσουν το έθνος
με ξυστρί να τους βγάζετε τρίχα την τρίχα.
Και μετά το λανάρισμα, να τους σωριάζετε
ολουνούς μονοιασμένους στην καλαθούνα.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

Κι όσοι φίλοι μας ξένοι και μέτοικοι κι όσοι
του δημόσιου χρεώστες κι αυτούς καλαδιάζετε!
Μην ξεχνάτε τις σκόρπιες στα ξέν' αποικίες μας.
Σαν κουβάρια κι αυτές, το 'να δω, τ' άλλο κει,
της κλωστής τους την άκρ' αφού πιάσειτ', εδώ
να τις κάνετε μια τρισεγγάλη τουλούπα
κι απ' αυτήν μια ζεστή πατατούκα να φάνετε
για το δόλιο λαό.

Υ

Σ

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Τρομερό, την πατρίδα
να τη λένε μαλλί για κοπάνισμα οι φούστες,
που ποτέ τους δεν είδανε πόλεμο.

Ι

Σ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μάθε,
πως διπλά και τριπλά του πολέμου τα βάρη
τα σηκώνουμ' εμείς, που γεννάμε τ' αγόρια
που στρατιώτες εσύ μάς τα παίρνεις, παγκάκιστε!

Τ

Ρ

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Πάψε, μη μου θυμίζεις δυσάρεστα πράγματα!

Α

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Κι όταν πρέπει κι εμείς να χαρούμε τα νιάτα μας,
ολομόναχες πέφτουμε —λείπει το ταίρι μας.
Κι άσ' εμάς! Τα κορίτσια λυπάμαι, γεράζουν
αζευγάρωτα.

Τ

Η

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Μήπως κι εμείς δε γεράζουμε ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μα δεν είναι το ίδιο ! Όταν ο άντρας γυρίζει,
κι ασπρομάλλης αν είναι, μπορεί νά 'βρει νύφη
και μικρούλα. Ο καιρός της γυναίκας ολίγος
κι αν τον χάσει, κανείς δεν την παίρνει' και κάθεται
μες στο σπίτι και ρέβει μ' ονείρατα μόνο.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Σαν τό λέγ' η περδικούλα του...

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ζεις ακόμα, ρε ψοφίμι ;
Τίναξε τα πέταλα !
Στρέμματα πολλά για τάφους !
Το κιβούρι αγόρασε
και σου φκιάνω εγώ τα κόλλυβα.
Να ! και νεκρολούλουδα.

(του πετάει στα μούτρα χώματα)

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Να ! κι αυτά από μένανε.

(το ίδιο)

ΜΥΡΡΙΝΗ

Να ! στεφάνι ελόγου μου !

(του πετάει κορδέλες)

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Τι κοχάλωσες, ψοφήμι;
 Άι, σε περιμένει ο Χάρος
 στη φελούκα του. Πολύ
 τόνε καδυστέρησες.

ΤΕΚΟΣ 6

ΣΜΗΝΗ

(Οι γυναίκες φεύγουν.

7

Ο Πρόβουλος τινάζει τις βρομιές από πάνω του.)

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

Βρε τι κακό 'παθα ο καημένος, θε μου!
 Στους άλλους συναδέρφους μου θα πάω,
 όπως είμαι, τα χάλια μου να ιδούνε!

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Σωστό δεν είναι λεύτεροι τα χέρια να σταυρώνουν.
 Εμπρός! σαν άντρες την ντροπήν ετούτη να ξεπλύνουμε.

ΧΟΡΟΣ

(Στροφή)

Μου βρομάει πολύ τούτ' η κατάντια μας!
 Πιότερα δεινά θα φέρει
 και χειρότερα. Ξανά
 τυραννίδα οσμίζομαι του Ιππία.
 Και φοβάμαι, μήπως Μοραΐτες
 συναχτήκανε κρυφά
 στου Κλεισθένη και μας ξεμαυλίσανε
 τις θεοκατάρατες γυναίκες

να μας πάρουν άξαφνα το χρήμα.
Αχ! κι εμένα τον μιστούλη μου τσεπώσανε
που μ' αυτόνε ζούσα ο φουλαράς.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Είναι φοβερό, γυναίκες να ορμηλεύουνε τους άντρες,
να μιλάνε για σκουτάρια και να θέλουν αποπάνου
να με βάλουν να μονοιάσω με τους παλιομοραϊτες,
που δεν έχουν μπέσα κι είναι λύκοι με σαγόνια κάργα.
Και γιατί; Να μας καθίσουν τυραννίδα στο λαμό.
Αλλ' εμένα δε με πιάνει τέτοιο πάθημα, γιατί
τό'χω το σπαδί κρυμμένο μέσα σε μυρτιάς κλωνάρι
και στην αγορά από τώρα θα γυρίζω αρματωμένος,
και θ' ακολουθώ τ' αγνάρια, του μεγάλου Αριστογείτονα.
Κι έτσι, με γροδιά υψωμένη, θα τους σπάσω τη μασέλα!

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(στον Κορυφαίο)

Μωρ' θα σε κάνω από το ξύλο να μη σε γνωρίζει
κι η μάνα σου!

(στις άλλες γυναίκες)

Σεις τώρ' αφήστε χάμου τους μαντύες σας.

ΧΟΡΟΣ

(Αντιστροφή)

Ε! νοικοκυρέοι, ας συζητήσουμε
χρήσιμα για την πατρίδα.
Της χρωστάμε τόσα εμείς!

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

Πλούσια μας ανάστησε, με χάρδια.
 Της Παλλάδας κέντησα τον πέπλο
 όντας έκλεισα τα εφτά,
 και στα δέκα ζύμωσα την πίτα της.
 Το χορό κατόπι της αρκούδας
 στα Βραυρώνεια χόρευσα, ντυμένη
 κροκωτά. Και κοπελούδα κανηφόρισα
 με τσαπέλα σύκα στο λαϊμό.

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

ΚΟΡΙΦΑΙΑ

Το λοιπόν δεν έχω χρέος εγώ την πόλη να ορμητεύω ;
 Κι αν γυναίκα μ' έχει πλάσ' η φύση, φταιξίμο δεν είναι.
 Φτάνει να προτείνω γνώμες πιο συφερτικές απ' όλους.
 Στις δυσίες για την πατρίδα βάζω εγώ το μερτικό μου.
 Εγώ δίνω τους στρατιώτες κι οι γερόντοι μόνο σάλια.
 Κι αφού φάγατε το χρήμα, που οι παππούδες μας αφήσαν
 απ' των Μηδικών τα χρόνια, δεν πλερώνετε πεντάρα
 για τον πόλεμο. Και τώρα πάτε να μας διαλύσετε όλους !
 Κι έχεις μούτρα να γκρινιάζεις... Μια κουβέντ' αν πεις ακόμα,
 με το χοντροπάπουτσό μου θα σου σπάσω τη μουσούδα.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

(Στροφή)

Είδατε τι θράσος έχουν !
 Και, θαρρώ, θα πάει το πράμα
 όλο και χειρότερα.
 Όλοι μπρος ν' αντισταθούμεν όσ' είν' άντρες με σακούλια !
 Και πετάχτε τα σκουτιά σας να λευτερωθούν τα μπράτσα.
 Όχι παστωμένοι ! Ο άντρας πρέπει να μυρίζει αντρίλια.

Μπρος, ξυπόλητοι, όπως τότε,
που μας μπλόκαρεν ο Ιππίας
στο βουνό παλικαρούδια.
Ξανανιώστε, κάνετε φτερά,
τα γεράματα τινάχτε απ' την ψυχή!

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Την παραμικρή λαβή να μην τους δώσουμε, γιατί
πάει χαθήκαμε. Όσα ο νους δε βάζει, τα τολμάνε οι στρίγκλες.
Και καράβια θ' αρματώσουν, να μας κάνουν ναυμαχία
και να μας τρακάρουν, όπως η λυσσάρ' Αρτεμισία.
Κι αν θελήσουν να φκιάσουν ιππικό, πάει το δικό μας!
Άφταστες είν' οι γυναίκες στο καβάλημα. Ποτέ τους,
άμα τρέχουνε με φόρα, δε σκοντάφτουν, Αμαζόνες!
Έτσι ο Μίκων ο ζωγράφος τις παράστησε: καβάλα
να σκοτώνουνε τους άντρες. Απ' το σβέρκο αρπάχνοντάς τες
θαν τους σφίξω το κεφάλι μες στο ξυλομάγανο.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Αντιστροφή)

Μα τις δυο θεές, σου λέγω
λίγο ακόμ' αν με ξανάψεις,
λύνω το ζουνάρι μου
και σε κάμνω να φωνάζεις: «βόηθα κόσμε», όταν βαράω.
Ας γδυθεί κάθε γυναίκα τώρα. Πρέπει να μυρίζει
γυναϊκίλα, όντας λυσσάει και δαγκώνεται μονάχη!
Λέξη αν πεις (μ' έπνιξε η φούρκα)
σού 'σπασα τ' αβγά σου, μαύρε,
όπως κάποτες του μύθου

Α
Ρ
Ι
Σ
Τ
Ο
Φ
Α
Ν
Η
Σ

Λ

το σκαθάρι στην ψηλή φωλιά
κατατσάκισε τ' αβγά του χρυσαητού.

Υ

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Σ

Όβολο για σας δε δίνουμε, όσο ζουν η Λαμπιτώ
κι η Θηβαία αριστοκράτα, του Ισμηνού η ομορφοπαίδα.
Δε θα σας περάσει, ακόμα κι αν εφτά ψηφίστε νόμους.
Σας μισούνε οι αγαθοί πολίτες κι οι γειτόνοι. Εχτές
έδινα για την Εκάτη μια γιορτή των κοριτσιών μου
κάλεσα μια φιλενάδ' από τη γειτονιά, κοπέλα
καθώς πρέπει, αγαπημένη σαν της Κωπαϊδας χέλι,
μα οι γονιοί της αρνηθήκαν για τους άδλιους νόμους πό'χετε.
Κι όλο τέτοιους θα ψηφίζετε, όσο εγώ να σας αρπάξω
από τα κανιά και σβάρν' απ' τον γκρεμό να σας τινάξω!

Ι

Σ

ΤΕΛΟΣ 7

(Βγαίν' η Λυσιστράτη από την Ακρόπολη παραγμένη.)

Τ

ΣΚΗΝΗ

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Ρ

8

Βασίλισσά μας σ' έργατα και γνώμη,
πώς τόσο μουτρωμένη εκείθες βγήκες;

Α

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ανάξια δηλυκά, καρδιές που δείλιασαν,
με κάνουνε να τρέχω απάνου-κάτου.

Τ

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Τι λες; Τι λες;

Η

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Αλήθεια κι απ' αλήθεια!

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Λέγε σε μας τι τρέχει, είμαστε φίλες.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Κακό και να το πω και να το κρύψω.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Ό,τι κακό και νά 'ναι μην το κρύβεις.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μ' ένα λόγο : μας έπιασεν αντρόλυσσα.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Αλίμονό μας, Δία!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Τι να σου κάνει ο Δίας ; Όπως σ' τα λέγω !
Εγώ δεν ημπορώ να τις κρατήσω
μακριά απ' τους άντρες. Μου το σκάει μια μια.
Έπιασα κάποιαν, που άνοιγε την τρύπα
εκεί πού 'ναι το σπήλαιο του Πανός.
Άλληνε, που προσπάδαε να γλιστρήσει
με σκοινί : πέρασε άλλη στον οχτρό
κι άλλη σκεδιάζε πάνου σε σπουργίτι,
της Αφροδίτης το πουλί, καθάλα
να φύγει για το σπίτι του Ορχιλόγου,
του γυναικά —κι απ' τα μαλλιά την τράβηξα.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

Όλες βρίσκουνε πρόφαση να πάνε
ξανά στο σπίτι. Νά την κάποια κι έρχεται.
Πού πας, μωρή;

Υ

Α' ΓΥΝΑΙΚΑ

Στο σπίτι. Έχω αφήμένα
μαλλιά ακριβά της Μίλητος. Ο σκόρος
θα μου τα φάει.

Σ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ποιος σκόρος; Γύρνα πίσου!

Ι

Α' ΓΥΝΑΙΚΑ

Μα θα γυρίσω γρήγορα. Μονάχα
να τ' απλώσω για λίγο στη σανίδα.

Σ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Παράτα, λέω, τ' απλώματα! Ούτε βήμα!

Τ

Ρ

Α' ΓΥΝΑΙΚΑ

Έτσι θα χαραμίσω το μαλλί μου;

Α

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Είν' ανάγκη.

(βγαίνει δεύτερη Γυναίκα)

Τ

Β' ΓΥΝΑΙΚΑ

Βάι! βάι η καψερή.
Πάει θα το χάσω το μαλλί μου! Τ' άφησα
στο σπίτι μου αλανάριστο!

Η

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Να κι άλλη,
που τάχατες φοβάται το μαλλί της.
Γύρνα πίσου!

Β' ΓΥΝΑΙΚΑ

Μα θα γυρίσω αμέσως,
μα τη Σελήνη, αφού το δείρω κάπως.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Τίποτα δε θα δείρεις. Άμα κάνεις
την αρχή, θα γυρέψουν όλες το ίδιο.

(βγαίνει μια τρίτη Γυναίκα, με κοιλιά φουσκωμένη)

Γ' ΓΥΝΑΙΚΑ

Ωχου μου! Θεά Γεννήτρα, βοήθησέ με
να το κάνω μακριά από το Ναό,
να μήν τονε μολύνω!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μωρή ψεύτρα,
τι σκούζεις;

Γ' ΓΥΝΑΙΚΑ

Η ώρα μου ήρθε να γεννήσω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μα χτες δεν ήσουν έγκυα.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

Γ' ΓΥΝΑΙΚΑ

Σήμερα είμαι.

Αχ! δώσε μου την άδεια, Λυσιστράτη,
σπίτι να πάω, η μαμμή να με κοιτάξει.

Υ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ρε τι μαμμή και ξεμαμμή!

(της πιάνει την κοιλιά)

Δω κάτου

Σ

σκληρό το πράμα!

Ι

Γ' ΓΥΝΑΙΚΑ

Σερνικό παιδί!

Σ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ρε, μα την Αφροδίτη, χάλκωμα είναι,
κούφιο από μέσα!

(της ανοίγει το μαντύα)

Τ

Ρε την κατεργάρα!

Της Αθηνάς το κράνος έχει βάλει
για να κάνει την έγκυα.

Ρ

Α

Γ' ΓΥΝΑΙΚΑ

Κι είμαι, λέω.

Τ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Κι εφτούνο τι γυρεύει;

(δείχνει το κράνος)

Η

Γ' ΓΥΝΑΙΚΑ

Αν με πιάσουν
στο δρόμο οι πόνοι, μέσα του θα κάτσω
να γεννήσω τ' αβγό, σαν περιστέρα!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ποιανού τα λες; Η απάτη φανερή 'ναι.

(της βγάζει το κράνος)

Μείνε εδώ, τ' αμφιδρόμια να χορέψουμε
γύρω απ' το κράνος.

Γ' ΓΥΝΑΙΚΑ

Όχι. Δεν μπορώ
να κλείσω μάτι απάνου στην Ακρόπολη,
αφότου είδα τον φίδαρο-στοιχειό!

Δ' ΓΥΝΑΙΚΑ

Κ' εμένα οι κουκουβάγιες δε μ' αφήνουν
να κοιμηθώ, όλη νύχτα: κουκουμιάου!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

(θυμωμένη)

Δαμονισμένες, πάψτε τα καιώματα!
Τους άντρες σας ποθείτε! Μα θαρρείτε
κι αυτοί δε μας ποθούνε; Μαύρες νύχτες
περνάγέ! Βάλτε φρένο, κακομοίρες,
και χάντε λίγο ακόμα υπομονή.
Γιατί ο χρησμός το λέει: αν δε μαλώνουμε,
δικιά μας θά 'ναι η νίκη. Να! ο χρησμός.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

Γ' ΓΥΝΑΙΚΑ

Για λέγε τον ν' ακούσουμε.

Υ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Σιωπή!

(διαβάζει)

Σ

«Όντας οι χελιδόνες μαζευτούνε
μαζί σε μια μεριά, για να ξεφύγουν
τον τσαλαπετεινό, τελεία και παύλα
στα δεινά τους, αν δεν καθαληθούνε!».
Τότες ο αφηλοβρόντης Δίας θα φέρει
τον από πάνου κάτου.

Ι

Σ

Γ' ΓΥΝΑΙΚΑ

Πάνου εμάς;

Τ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Κι αν καθγαδίζουν και φτερούγι' απλώσουν
και φύγουνε μακριά από το ναό,
θά 'ναι τα πιο καταραμένα πλάσματα.

Ρ

Α

Γ' ΓΥΝΑΙΚΑ

Μα τον Δία καταφάνερος ο λόγος.

Τ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Λοιπόν, αγαπημένες, τον αγώνα
τον συνεχίζουμε. Άιντε! Ας ξαναμπούμε
στο κάστρο μέσα, θά 'τανε ντροπή
να παραβούμε το θεϊκό χρησμό.

Η

(μπαίνουν όλες στην Ακρόπολη)

ΣΥΜΜΗ

9

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

(Στροφή)

Θα σας πω ένα παραμύθι,
οπού τ' άκουσα παιδί.
Ήταν ένα παλικάρι, Μελανίων,
κι από σιχαμάρα της γυναίκας
πήε στην ερημιά να ζήσει.
Σε βουνά και σε λαγκάδια
με τα δίχτυα κι ένα σκύλο
κυνηγούσε τους λαγούς.
Και δεν ξαναγύρισε στον κόσμο.
Τόσο σας σιχάθηκε όλες,
όσο εμείς οι μυαλωμένοι!

ΕΝΑΣ ΓΕΡΟΣ

(σε μια γριά)

Μού 'ρχεται να σε φιλήσω!

ΓΡΙΑ

Αν γυρεύεις τον μπελά σου.

ΓΕΡΟΣ

(σηκώνει το πόδι)

Κι ένα κλότσο να σου δώσω.

ΓΡΙΑ

Ρε τι μαύρη φούντα βλέπω!

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

ΓΕΡΟΣ

Πιο πολλά 'χε ο Μυρωνίδης,
ο μαυρόκωλος. Οι οχτροί,
όντας είδαν τόσες τρίχες,
φοβηθήκανε. Όμοιος ήταν
κι ο Φορμίων ο καπετάνιος.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Αντιστροφή)

Τώρα ακούστε και δικό μου
παραμύδι μυθικό.
Ήταν ένας Τίμωνας, παλιομαγκούφης,
άσπιτος, λερός κι αγκαθογένης
ίδιο απόβγαλμα Ερινύων.
Το λοιπόν αυτός ο Τίμων
καταράστηκε τους άντρες
τους κακούς και πονηρούς.
Και δεν ξαναγύρισε στον κόσμο.
Τόσο σας πολυμισούσε,
όσο αγάπαι τις γυναίκες!

ΜΙΑ ΓΡΙΑ

(σ' ένα γέρο)

Θες τα μούτρα να σου σπάσω;

ΓΕΡΟΣ

Μπα! Τα χέρια τα φοβούμαι.

ΓΡΙΑ

Τότες κλότσο να σου δώσω.

ΓΕΡΟΣ

Θα φανεί σου η μαύρη φούντα.

ΓΡΙΑ

Όχι δα! Και μην ελπίζεις.
Όσο νά 'μαι γερασμένη
κι είν' ετούτο μου φλοκάτο!
Το αποτρίχωσα στο λύχνο.

(βγαίν' η Λυσιστράτη)

ΤΕΛΟΣ 9

ΣΚΗΝΗ

10

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ε! ε! Τρεχάτ' εδώ, καλοκυράδες!

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τι συμβαίνει; Γιατί φωνάζεις έτσι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Άντρας! Άντρα αγναντεύω λυσσασμένον
για γυναίκα! Αχ! αφέντρα εσύ της Κύπρου,
της Πάφου, του Τσιρίγου, βόηθα, βόηθα
να μη χάσει το δρόμο!

ΓΥΝΑΙΚΑ

Δεν τον βλέπω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Να! πέρα, στο ιερό της Χλόης!

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

70

Λ

ΓΥΝΑΙΚΑ

Τον είδα!

Μα ποιος νά 'ναι;

Υ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Τον γνώρισε καμιά σας;

Σ

ΜΥΡΡΙΝΗ

Εγώ, καλή μου. Ο Κινησίας ο άντρας μου!

Ι

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Δουλειά σου τώρα να τον ξεροψήσεις,
να τον γυρνάς στη σούβλα μια να στέχεις,
μια να τραhiέσαι κι όλα να τα δίνεις
εξόν εκείνο, πό 'χουμε ορκιστεί!

Σ

Τ

ΜΥΡΡΙΝΗ

Μη σε νοιάζει και θα τον κανονίσω!

Ρ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Θα μείνω εγώ να σε παρασταδώ.
Σε σιγανή φωτιά να τόνε ψήσεις.
Οι άλλες δρόμο!

Α

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Αλιά μου! ... Τι τεζάρισμα είναι τούτο!
Τέτανος! Λες στη ρόδα τανυσμένον
με γυροφέρνουν.

Τ

Η

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ε! Ποιος είναι τούτος,
που πέρασε απ' τους φύλακες ανάμεσα;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Εγώ!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Άντρας;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Ολάκερος!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Τσακίσου
γρήγορ' από δω πέρα!

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Μα κι ελόγου σου
ποια είσαι, που μ' αποδιώχνεις;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ο σκοπός!

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Για το θεό, κυρά μου, κάλεσέ μου
για μια στιγμούλα από μέσα τη Μυρρίνη!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Καλά, θα την καλέσω! Και ποιος είσαι;

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Άντρας της Κινησίας, του Πέου ο γιος!

Υ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ρε γεια σου, φιλαράκο! Τ' όνομά σου,
το ξέρουν όλοι εδώ. Την πάσα μέρα
στο στόμα τό' χει και το πιπιλίζει
η κυρά σου. Ό,τι πιάσει: αβγό, κυδώνι,
λέει: «πού'σαι, Κινησία μου, να το φας!».

Σ

Ι

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Δόξα ο θεός!

Σ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ναι, μα την Αφροδίτη!
Κι όταν γίνεται λόγος γι' άντρες, λέει:
μπροστά στον Κινησία όλ' είναι μάπες.

Τ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Αι! κάλεσέ την.

Ρ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Έτσι; Δίχως λάδωμα;

Α

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Ό,τι θέλ' η ψυχούλα σου. Να τούτο
έχω για τώρα. Πάρ' το, χάρισμά σου.

Τ

(κάνει τη σχετική χειρονομία)

Η

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Βάστα να την καλέσω.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Κάνε γρήγορα!

Άραχλη ζήση που περνώ, από τότες
που κείνη μού ξεπόρτισε. Όταν μπαίνω
στο σπίτι, σφίγγεται η καρδούλα μου. Όλα
μαύρα κι έρμα. Κι ό,τι να φάω, φαρμάκι!
Γιατί θέλω από κείνο και μου λείπει.

ΜΥΡΡΙΝΗ

(κατεβαίνοντας)

Τον αγαπώ, τον αγαπώ, μα εκείνος
δε μ' αγαπά. Δεν έρχομαι λοιπόν!

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Γλυκό μου Μυρρινάκι, τί 'ναι τούτα
τα καμώματα! Χάι, κατέβα κάτω!

ΜΥΡΡΙΝΗ

Να κατέβω; Για λόγου σου; Ποτές!

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Μυρρίνη, σε καλώ κι αρνιέσαι νά 'ρτεις;

ΜΥΡΡΙΝΗ

Δε με χρειάζεσαι. Να γιατί δεν έρχομαι.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Δε σε χρειάζομαι; Κοίτα, θα κρεπάρω!

Υ

ΜΥΡΡΙΝΗ

Φεύγω!

Σ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Μη. Για χατίρι του παιδιού μας
κατέβα.

Ι

(στο παιδάκι του, που το βγάζει από τα παρασκήνια)

Γιόκα, κράξε τημανούλα σου.

Σ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Μανούλα μου, μανούλα μου!

Τ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Τι κάνεις;
Δεν πονάς το παιδί σου; Έχει έξι μέρες
να βυζάζει και να λουστεί!

Ρ

ΜΥΡΡΙΝΗ

Μα εγώ
το πονάω, ο μπαμπάς δεν το φροντίζει.

Α

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Για το παιδί σου, αγάπη μου, κατέβα!

Τ

Η

ΜΥΡΡΙΝΗ

Να τί 'ναι οι μάνες ! Πρέπει να κατέβω.
Τ' έχω να φοβηθώ ;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Τώρα μου φαίνεται
πιο νια κι ορεχτική και τρυφερούλα !
Κι όσο μου κάνει ζόρια και τσαλίμια,
τόσο μου ανάβει πιότερη λαχτάρα.

ΜΥΡΡΙΝΗ

(στο παιδί)

Έλα, χρυσό μου, τέκνο μου γλυκό,
στη μαμά σου να σε σφιχταγκαλιάσει.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Γιατί 'σαι έτσι κακιά ; Σε ξεμυαλίσαν
οι άλλες σκρόφες... Και μένανε με σκας
και συ στενοχωριέσαι.

(κάνει να την αγκαλιάσει)

ΜΥΡΡΙΝΗ

Μη μ' αγγίζεις.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Και το νοικοκυριό μας που διαλύθηκε ;

ΜΥΡΡΙΝΗ

Δε με νοιάζει.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Και δε σε νοιάζ' οι κότες
να σου τραβολογάνε τ' αργαλειού σου
τα φάδι;

Υ

ΜΥΡΡΙΝΗ

Δε με νοιάζει, ξαναλέγω.

Σ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Τις γιορτάδες της Αφροδίτης είναι
καιρός που τις αμέλησες. Ξανάλα.

Ι

ΜΥΡΡΙΝΗ

Ποτές, με τους εχτρούς αν δε μονοιάσετε
και σταματήσετε τη σφαγή.

Σ

Τ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Θα γίνει!
Ο Λαός θ' αποφασίσει!

Ρ

ΜΥΡΡΙΝΗ

Κι εγώ τότες
θ' αποφασίσω νά 'ρθω. Για την ώρα
είμαι δεμένη μ' όρκο να μη στρέξω.

Α

Τ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Μα δεν είμαι κι εγώ δεμένος. Έλα
μαζί μου να πλαγιάσεις λίγην ώρα.

Η

ΜΥΡΡΙΝΗ

Όχι. Και μολογώ, πως σ' αγαπάω.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Μ' αγαπάς, Μυρρινάκι μου ; Άιντε, πέσε.

ΜΥΡΡΙΝΗ

Αδιάντροπε, μπροστά στο μωρουδέλι ;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

(στο Μανή, τον υπηρέτη)

Πάρ' το, Μανή, και πήγαινέ το σπίτι.

(ο Μανής υπακούει)

Ορίστε ! Το παιδί το ξαποστείλαμε.
Πέσε τώρα.

ΜΥΡΡΙΝΗ

Και πού να πέσω, μαύρε ;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Πού ; ρωτάς ! Να, στο σπήλιο του Πανός.

ΜΥΡΡΙΝΗ

Κι ύστερα πώς θα εξαγνιστώ, για νά 'μπω
ξανά στο κάστρο ;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Πλύσου στην Κλειψύδρα.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

ΜΥΡΡΙΝΗ

Και να πατήσω, δύστυχε, τον όρκο μου ;

Υ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Απάνω μου να πέσ' η οργή του θεού !

Σ

ΜΥΡΡΙΝΗ

Στάσου λοιπόν να πάω να φέρω στρώμα.

Ι

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Δε θέλω στρωματσάδα. Καταγίς.

Σ

ΜΥΡΡΙΝΗ

Όχι, μα τον Απόλλωνα, δε σ' έχω
για το χώμα κι ας είσαι τόσο κάλπης.

Τ

(φεύγει)

Ρ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Φανερό, με λατρεύ' η γυναικούλα μου.

Α

ΜΥΡΡΙΝΗ

(φέρνει ένα ράντσο)

Ξαπλώσου τώρα, ως να γδυθώ κι εγώ.

Τ

(κάνει πως γδύνεται)

Ωχου, λάθος. Δεν έφερα μια ψάθα.

Η

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Τι ψάθα και ξεψάθα. Δε χρειάζεται.

ΜΥΡΡΙΝΗ

Μα την Άρτεμη, απάνου στα σκοινιά ;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Στάσου λίγο να σε φιλήσω.

ΜΥΡΡΙΝΗ

(του δίνει το στόμα)

Να σου!

(Ξαναφεύγει)

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Πωπωπώ! Ξαναφεύγεις ; Γύρνα γρήγορα.

ΜΥΡΡΙΝΗ

(Ξαναγυρίζει με μια ψάθα)

Νά την η ψάθα. Πέσε, ως να γδυθώ.
Συφορά μας. Το μαξιλάρι ξέχασα.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Δεν το θέλω.

ΜΥΡΡΙΝΗ

Το θέλω εγώ.

(Ξαναφεύγει)

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

(κοιτάζεται)

Μα τέτοιαν

Υ

όρεξη μάλιστα ο Ηρακλής την έχει!

Σ

ΜΥΡΡΙΝΗ

(φέρει ένα μαξιλάρι)

Σήκω. Αναπήδα. Τώρα τά 'χουμε όλα.

Ι

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Όλα, χρυσούλι μου. Έλα τώρα.

Σ

ΜΥΡΡΙΝΗ

Στάσου

Τ

να λύσω των βυζιών μου τη φασκιά.

Και μην ξεχνάς, πως μού 'δωσες το λόγο σου
τον πόλεμο να πάψετε.

Ρ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Να πέσει

η αστραπή να με κάψει.

Α

ΜΥΡΡΙΝΗ

Πάλι ξέχασα

να φέρω μια κουβέρτα.

Τ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Δεν τη θέλω.

Η

Θέλω μονάχα κόλλημα κι αμέσως.

ΜΥΡΡΙΝΗ

Θα τό 'χεις. Σ' ένα-δυο λεφτά γυρίζω.

(φεύγει)

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Αχ. Με πρήξανε αυτά τα σήκω κι έλα σου.

ΜΥΡΡΙΝΗ

(Ξαναγυρίζει)

Για σήκω.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

(δείχνει)

Δεν κοιτάς; Παρασηκώθηκα.

ΜΥΡΡΙΝΗ

Θες να σουβάλω λίγη μυρωδιά;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Μα τον Απόλλωνα, όχι!

ΜΥΡΡΙΝΗ

Θα σουβάλω,
θέλεις δε θέλεις, μα την Αφροδίτη!

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Αχ! Κάνε, Δία, να της χυθεί το μύρο.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

ΜΥΡΡΙΝΗ

(ξαναγυρίζει μ' ένα βαζάκι)

Να! Πάρε ν' αλειφτείς!

Υ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Πωπώ! Τι βρόμα!

Σ

Αυτό δεν κάνει για έρωτα, μονάχα
για τριψίματ' αρρώστων.

Ι

ΜΥΡΡΙΝΗ

Ωχου! Πάλι

την έπαθα. Το μύρο είναι ροδίτικο.

Σ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Καλό 'ναι. Φτάνει πια! Μην ξαναφύγεις!

Τ

ΜΥΡΡΙΝΗ

Χωρατεύεις;

Ρ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Καταραμένος νά 'ναι
που πρωτόβρε τα μύρα!

Α

ΜΥΡΡΙΝΗ

Πιάσε τούτο

Τ

το βαζάκι.

Η

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Άλλο κρατώ στα χέρια μου.
Πλάγιασε πια! Δε χρειάζεται άλλο τίποτα.

ΜΥΡΡΙΝΗ

Τώρ' αμέσως ! Να βγάλω τα παπούτσια μου.
Μα θα ψηφίσεις, φίλε, την ανακωχή.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Θα την προτείνω στη Βουλή.

(Η Μυρρίνη έφυγε.)

Μ' αλάλιασε
τούτ' η γυναίκα και με ξεχαρβάλωσε.
Μού 'βαλε τη φωτιά και γίνηκε άφαντη.

(σε τόνο τραγικού θρήνου)

Τι να κάνω ; Σε ποια
να ξεσπάσω ; Με γέλασεν
η δικιά μου. Και πώς
να χορτάσω το βρέφος !

(δείχνει)

Αχ ! Ρουφιάνε, Αλεπόσκυλε,
βρες του μιαν παραμιάνα !

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

Πώς βαστάς, κακομοίρη,
την απάτη, που σου 'καναν.
Σε λυπάμαι ο καημένος.
Ποια νεφρά, ποια ψυχούλα,
ποια σακούλια, ποια μέση
και ποιος κώλος θ' αντέχανε !
Σε φουντώσαν και τώρα
τον αγέρα καβάλα.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Ω θεοί μου, τι κάψα!

Υ

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Ε! ρε πώς σε κατάντησε
τούτ' η βρόμα κι η στρίγκλα!

Σ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Όχι βρόμα, όχι στρίγκλα!
Γλυκυτάτη, αγαπούλα!

Ι

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Γλυκυτάτη; Αγαπούλα;
Μωρέ βρόμα και στρίγκλα!

Σ

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

Να τήν σήκωνε ο Δίας
αψηλά, νέφος άχερα,
να την έφερνε βόλτες
να την έπαιζε σβούρα
με βοριά και σιφούνι
και κατόπι αφήμένη
στο παλούκι να πέσει
να βρεθεί καρφωμένη.

ΤΕΛΟΣ 10

Τ

Ρ

Α

Τ

Σικηνή

ΚΗΡΥΚΑΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ

Βασίση

(11)

Πού 'ναι των Αθηναίων η Γερουσία
και πού οι πρυτάνεις; Μήνυμα έχω φέρει.

Η

Σικηνή 7

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Μωρ' τί 'σαι ελόγου σου ; Άνθρωπος ή Πρίαπος ;

ΚΗΡΥΚΑΣ

Είμαι κήρυκας, μα τους Διισκούρους,
γι' ανακωχή σταλμένος απ' τη Σπάρτη.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Κήρυκας ; Και κρατάς στην αμασκάλη
το κοντάρι σου ;

ΚΗΡΥΚΑΣ

Μα τον Δία, δεν είναι.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Τι γυρνάς τη μουσούδα ; Τί 'ναι τούτο
που φουσκώνει από κάτω απ' τη χλαμύδα ;
Ή μήπως απ' το δρόμο σού πρηστήχαν
οι ελιές σου ;

ΚΗΡΥΚΑΣ

Μωρέ τούτος είναι μάπας !

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Κατάλαβα, κατέργαρε, είσαι τέζα.

ΚΗΡΥΚΑΣ

Καθόλου μα τον Δία.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Πρωτοβουλιος

Λ
Υ
Σ
Ι
Σ
Τ
Ρ
Α
Τ
Η

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Και τί 'ναι τούτο ;

ΚΗΡΥΚΑΣ

Σπαρτιάτικη σκυτάλη.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Τότες είναι
και τούτο εδώ σκυτάλη!

(δείχνει)

Μάθε, φίλε,
πως είμαι ατσίδα. Την αλήθεια λέγε.
Πώς είναι στην πατρίδα σου τα πράματα ;

ΚΗΡΥΚΑΣ

Ολόρθα τα δικά και των συμμάχων!
Όλοι τους κάργα. Θέλουν κρύο κατάβρεγμα.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Πώς σας έπιασε τούτ' η επιδημία ;
Σας την έστειλε ο Πάνας ;

ΚΗΡΥΚΑΣ

Όχι ο Πάνας !
Έκανε την αρχήν η Λαμπιτώ
κι ύστερα όλες μαζί πήρανε φόρα
και διώξανε τους άντρες απ' τα σκέλια τους.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Και πώς βαστάτε ;

ΚΗΡΥΚΑΣ

Βάσανο μεγάλο !

Σκυφτοί γυρνάμε στα σοκάκια, σάμπως
να βαστάμε φανάρι· κι οι γυναίκες
δεν αφήνουνε μήτε να τις 'γγίξουμε,
αν δεν κάνουμε ειρήνη μεταξύ μας.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Τώρα καταλαβαίνω : συνωμόσαν
όλα τα θηλυκά μας κάθε τόπου.
Τρέχα γρήγορα κάτου να τους πεις
να μας στείλουν πρεσβεία με πληρεξούσιο
κι εγώ θα βάλω τη Βουλή να ορίσει
άλλη πρεσβεία —άμα τους δείξω ετούτο !

(δείχνει)

ΚΗΡΥΚΑΣ

Κουβέντα μυαλωμένη. Πάω πετώντας.

(Βγαίνουν ο Κήρυκας απ' τα αριστερά
κι ο Πρύτανις από τα δεξιά.)

ΧΟΡΟΣ

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Δεν υπάρχει στον κόσμο θεριό τόσο αμάχητο,
ξεπερνάει τη φωτιά και τον τίγρ' η γυναίκα !

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Σαν το ξέρεις, γιατί πολεμάς τα φουστάνια,
 μια και φίλο πιστό σου να μ' έχεις μπορείς ;

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Δε θα πάψω ποτές να μισώ τις γυναίκες.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Εσύ κάνε το κέφι σου, εγώ δεν μπορώ
 να σε βλέπω γυμνόνε, του κόσμου ρεζίλι.
 Στάσου νά 'ρθω, ξανά το σκουτί να σουβάλω.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Να ! μια φρόνιμη πράξη σε φώτισε ο Δίας.
 Μα πρωτύτερα μ' είχες ανάψει και γδύδηκα.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

(αφού του φόρεσε την εξωμίδα)

Τώρα ναι ! Σοβαρός ξαναγίνηκες άντρας.
 Κι αν δε μ' έσκαες, θα σου 'βγαζα εφτούνο το ζούδι,
 που σου μπήκε στο μάτι και πάει να σ' το φάγει !

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Μωρ' αυτό ήτανε μέσα ; Πάρ' εδώ την τσιμπίδα
 να το βγάλεις και δος μου το μπόι του να ιδώ.
 Τόσην ώρα το μάτι μού τρώει και δακρύζω !

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Θα σου κάνω τη χάρη κι ας είσαι γουρσουζής.

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

(του δγάζει ένα κουνούπι)

Τι μεγάλος κουνούπαρος, θε μου : Για κοίτα !
Ο βουρκός σου τον έστειλε του Μαραθώνα.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Με ξαλάφρωσες ! Ώρες το μάτι μου τό 'σκαβε,
για ν' ανοίξει πηγάδι. Πλημμύρα τα δάκρυά μου.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Τα σκουπίζω κι αυτά σου, κακέ, κι από πάνω
σε φιλώ.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Μη! Δε θέλω!

ΚΟΡΥΦΑΙΑ

Κι αν θες κι αν δε θες.

(τον φιλεί)

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Φυσικό, διαολοθήλυκο, νά 'σαι γαλίφα !
Τι σωστά που τα λέγ' η παλιά παροιμία :
«Με πανούκλα δε ζεις, μα και δίχως πανούκλα».
Κάνω μπέσα μαζί σου κι ειρήνη, από τώρα
δε θα ελάψω γυναίκα και δε θα με ελάψει.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Μαζί)

(Στροφή 1η)

Δεν το βάλαμε στο νου μας
 άσκημο να πούμε λόγο
 για κανένανε πολίτη.

Μοναχά καλό θα πούμε και θα κάνουμε ολωνώ σας.
 Φτάνουν τα παρόντ', ας φύγουν τα μελλούμενα κακά.

Κάθε σερνικός και κάθε δηλυκός να το δηλώσει,
 αν ανάγκη έχει από χρήμα
 κατοστάρικα, δυο, τρία,
 έχει μέσα το ταμείο
 κι έχουμε όλοι μας σακούλες.

Κι όταν θα μονοιάσει ο κόσμος,
 όποιος τώρα δανειστεί,
 όβολο δε θα ξοφλήσει
 κι όλα καλοφαγωμένα.

(Στροφή 2η)

Έχουμε μουσαφιρέους
 να φιλέψουμε στο σπίτι,
 της Καρύστου κερατάδες.

Έχω φάβα, του γαλάτου γουρουνόπουλο σφαγμένο,
 να χορτάστε τρυφερούλι, τραγανό ψητό της σούβλας.
 Όλους σήμερα στο σπίτι σάς καλώ να μπουζουριάστε.

Μα νωρίς, αφού λουστείτε,
 σεις και τα παιδιά σας μπάτε
 μέσα, η τάβλα ετομασμένη.

Και κανέναν μη ρωτάτε,

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

μα τραβάτε κατευθείαν
στο φαγί και στο πιωτό,
σα στο σπίτι σας, και σβέλτα,
γρήγορα θα κλείσ' η πόρτα.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Αλλά νά την η πρεσβεία της Σπάρτης με τα γένια πήχη
πάνε ζόρικα, λες κι έχουν σκαντζοχέρους μες στα σκέλια.

Γεια σας, πρώτα, λεβέντες του Μοριά.

Και κατόπι τα χάλια σας ξηγήστε μας.

ΛΑΚΩΝ

ΣΚΙΑΝΗ 9

Τα λόγια περιττά 'ναι, έχετε μάτια
και μπορείτε τα χάλια μας να ιδείτε.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Πωπώ! Τεζαρισμέν' η συφορά σας!
Κι όλο πιότερο ανάβει και φουντώνει.

ΛΑΚΩΝ

Δε λέγεται! Τώρ' από κάθε μέρος
οι δικοί σας να 'ρδούνε να φιλιώσουμε.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Νά τους, ερχόνται οι ντόπιοι. Σηκωμένο
το ρούχο πάνου απ' την κοιλιά, σαν νά 'ναι
παλαιστάδες —αθλητικιά η αρρώστια!

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Ρε, πού 'ναι η Λυσιστράτη; Εμάς τους άντρες
μουντζώστε μας στα χάλια που βρισκόμαστε.

Υ

(ανοίγει το μαντύα του)

Σ

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Την ίδια αρρώστια πάσκουμε κι οι δυο μας!
Σας πιάνουνε σπασμοί τα ξημερώματα;

Ι

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Ναι, μα τον Δία, και ξεχαρβαλωθήκαμε
κι αν δεν κάνουμε ειρήνη, θα χτυπήσουμε
την πόρτα του γυναικωτού Κλειστένη.
Το νου σας! Τους μαντύες ξαναφορέστε,
μπας και σας δει κανείς Ερμοκοπίδης
και κόψει τα κεφάλια.

Σ

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Δίκιον έχεις!

Τ

Ρ

ΛΑΚΩΝ

Πολύ σωστά. Φορέστε τους μαντύες.

Α

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Λεβέντες του Μοριά, ρεζίλευτήκαμε!

Τ

ΛΑΚΩΝ

(σ' ένα συμπατριώτη του)

Η

Έχεις δίκιο καημένε, τόσοι ανδρώποι
μάς είδανε φριχτά τσελικωμένους.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Χάι! τώρα, ξηγηθείτε, Μοραΐτες,
για ποιο λόγο κοπιάσατε στην πόλη μας.

ΛΑΚΩΝ

Για να κάνουμε ειρήνη. Είμαστε πρέσβεις.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Δόξα ο Θεός! Αυτό κι εμείς ποθούμε.
Καλέστε το λοιπόν τη Λυσιστράτη.
Μονάχ' αυτή μπορεί να τα βολέψει.

ΛΑΚΩΝ

Κι αν όχι Λυσιστράτη, έναν Λυσίστρατο!

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Δεν είναι ανάγκη εμείς να την καλέσουμε.
Μας άκουσε και βγήκε μοναχή της.

ΣΜΗΝΗ (12)

ΚΟΥΦΑΙΟΣ

Γεια, χαρά σου, αντρογύναικο, δείξου μας τώρα
φοβερή και γλυκούλα, καλή και κακιά,
σοβαρή και γαλίφα και σ' όλα μπασμένη!
Των Ελλήνων οι πρώτοι από Σε μαγεμένοι,
παραδώσαν την τύχη τους στ' άξια σου χέρια.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Εύκολο πράμ', αφού βαστάτε ως τώρα
και δεν πέσατε, μ' όλην την καϊλα σας,

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

ΤΕΛΟΣ 11

~~ΣΜΗΝΗ (12)~~

Λ

ένας πάνου στον άλλονε. Κοιτάχτε!

Έλα δω, Διαλλαγή!

(Το μηχάνημα κατεβάζει μια μισόγυμνη κοπέλα.)

Υ

Φέρε μου πρώτα

τους Μοραΐτες. Μ' απαλό χεράκι
κι όχι με τ' άγριο να τους πιάσεις, όπως
μας πιάνουν οι απελέκητοί μας άντρες·
μα σαν γυναίκες, τρυφερά, καλόβολα.
Κι αν αρνιούνται το χέρι, άρπα τ' αβγά τους.

Σ

Ι

(η Διαλλαγή φέρνει τους Μοραΐτες)

Τράβα τώρα τους Αθηναίους να φέρεις.
Κι αν αρνηθούνε, πιάσ' τους από κείνο.

Σ

(φέρνει τους Αθηναίους)

Τ

Σταθείτ' εδώ στο πλάι μου, Μοραΐτες,
και σεις απ' τ' άλλο μέρος μου, Αθηναίοι.
Κι ακούστε τι θα πω. Γυναίκ' αν είμαι,
έχω μυαλό δω μέσα και ποτέ μου
έξω δεν πέφτω. Τά'χω ξεσκολίσει
τα λόγια των παλιών και του πατέρα μου.
Και τώρα μαζικά και με το δίκιο μου
θα σας τα ψάλω. Μια γενιά 'μαστε όλοι
κι απ' το ίδιο αγιασματάρι όλοι ραντίζουμε
τους βωμούς των θεών στην Ολυμπία,
στις Θερμοπύλες, στους Δελφούς και σ' άλλα
μέρη πολλά (τι να τα λέω; Δεν έχω,
καιρό). Κι ενώ στρατός εχθρών βαρβάρων
μάς ζώνει, Έλληνες άντρες, πολιτείες
ελληνικές χαλάτε και τ' αδέρφια σας...
Του λόγου μου το πρώτο μέρος τέλειωσε.

Ρ

Α

Τ

H

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

(τρώγοντας με τα μάτια του τη Διαλλαγή)

Κ' εμέν' αυτή με χάλασε και μ' άναψε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Και τώρα εσάς θα πιάσω, Μοραΐτες.
Ξεχνάτε, που μας ήρθ' έναν καιρό
ο Περικλείδας απ' τη Σπάρτ' ικέτης
των Αθηναίων κι απ' τους βωμούς μας πιάστηκε
κιτρινιάρης, με κόκκινη γλαμούδα,
και ζήταγε στρατό. Η Μεσσήνη τότες
σάς έσφιγγε κι ο θεός σειούσε τη χώρα σας.
Τότε ο Κίμων με τέσσερις χιλιάδες
κατέβη και σας γλίτωσε. Και τώρα
αντίς για ευχαριστώ, την ευεργέτισσα
τη χώρα μας αχάριστα χαλάτε.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Μεγάλο τ' άδικό τους, Λυσιστράτη.

ΛΑΚΩΝ

Άδικο ναι!

(δείχνοντας τη Διαλλαγή)

Μα πισινά γενναία!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μα θαρρείτε και σας τους Αθηναίους
θα σας χαρίσω κάστανα; Ξεχνάτε

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

που την προβειά φορούσατε του σκλάβου
 κι ήρθαν αρματωμέν' οι Μοραΐτες
 κι αφάνισανε πλήθος Θεσσαλούς
 και τραμπούκους του Ιππία ; Τη μέρα εκείνη
 σύμμαχοί σας μονάχα οι Μοραΐτες,
 σας λευτερώσαν, την προβειά σας βγάλανε
 και ξανά σας φορέσαν τη χλαμύδα.

Υ

Σ

ΛΑΚΩΝ

(δείχνει τη Λυσιστράτη)

Ι

Τέτοια σπουδαία γυναίκα δε ματάειδα !

Σ

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

(δείχνοντας τη Διαλλαγή)

Ούτ' εγώ τέτοια αφράτα μπροστινά !

Τ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Πώς ύστερ' από τέτοια περασμένα
 φιλικά, πολεμιόσαστε με λύσσα
 και δεν ξαναφιλιώνετε ; Γιατί ;

Ρ

ΛΑΚΩΝ

Εμείς θέλουμε, φτάνει να μας δώσετε
 εκείο το στρογγυλό.

Α

Τ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ποιο στρογγυλό ;

Η

ΛΑΚΩΝ

(δείχνοντας τον πισινό της Διαλλαγής)

Την Πύλο! Τόσα χρόνια την ποδούμε.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Α, μα τον Ποσειδώνα, αυτό δε γίνεται.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Δος την να ξεμπερδεύουμε.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Κι εμείς
έτσι τ' αδίκου να ξεροσταλιάζουμε;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Μ' άλλα μέρη να κάνουμε αλλαγή.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Πρώτα πρώτα ζητάω τον Αχινό,

(δείχνει της Αλλαγής την κοιλιά)

τον Μαλιακό τον κόρφο, πού 'ναι πίσω του,
και κατόπι τα σκέλια των Μεγάρων.

ΛΑΚΩΝ

Όχι όλα τούτα, μα τους Διοσκούρους!

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Θα τσακωθείτε τώρα για τα σκέλια!

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Τώρα μού 'ρχεται τσίτσιδος να οργώσω.

Υ

ΛΑΚΩΝ

Κι εγώ να κουβαλήσω την κοπριά.

Σ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Πρώτα να φιλιωθείτε και κατόπι
θα γίνουν όλα. Μια και συμφωνείτε,
καλέστε σε συμβούλιο τους συμμάχους.

Ι

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Ρε ποιους συμμάχους, έτσι κάργα πού 'μαστε ;
Μήπως κι αυτοί δε θέλουν το ίδιο πράμα,
αγάπες και κολλήματα ;

Σ

ΛΑΚΩΝ

Μα σ' ένα
καζάνι βράζουμε όλοι !

Τ

Ρ

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Μα περισσότερο
οι φίλοι μας Καρυστινοί.

Α

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Σωστά.
Τώρα λοιπόν τρεχάτε ν' αγνιστείτε
να σας φιλοξενήσουμε στο κάστρο
μ' όσα καλά βρεθούνε στο πανέρι μας
κι εκεί να δώσουμε όρκο και να πάρουμε.

Τ

Η

Κι έπειτα τη γυναίκα του καθένas
να πάρει και να πηραίνει στο καλό.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Τρέχουμε! Μπρος!

ΛΑΚΩΝ

Απόκοντα κι εμείς.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Οδήγα μας μονάχα, όσο πιο γρήγορα.

(μπαίνουν στην Ακρόπολη)

ΤΕΛΟΣ ΣΥΜΜΗΤΗΣ
12

ΣΥΜΜΗ

13

FINALE

ΗΜΙΧΟΡΙΟ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Στροφή)

Ολοκέντητα στρωσίδια,
διάφανα πουκαμισάκια
και χρυσαφικά, ό,τι έχω,

σ' ολουνούς θα τα μοιράσω να τα πάτε στα παιδιά σας,
στο κορίτσι του, όποιος έχει, για όταν θα κανηφορήσει.
Σας καλώ στο σπίτι ομάδι να μου αδειάστε τις κασέλες.

Ό,τι λαχταρά καθένas
όλα φόρα! Και κρυμμένο
τίποτα. Κι όπου σφραγίδες,
εύκολα τις σπα που θέλει
και σηκώνει ό,τι γουστάρει.
Αν δε βλέπει όμως καλά,
σαν κι εμένα, τότε ο δόλιος
τίποτα δε δά 'βρει μέσα.

~~ΣΥΜΜΗ~~
ΣΥΜΜΗ 14
10

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

(Αντιστροφή)

Που φαγώσιμα στερείται
 κι έχει στόματα να θρέψει,
 σκλάβους και μικρά παιδάκια,
 λεύτερα μπορεί να πάρει φίνο αλεύρι· κι αν καρβέλια
 προτιμά, έχω φρέσκα μέσα στο ντουλάπι μου κι ας πάρει.
 Χάιντε όποιος φτωχός ας τρέξει να γεμίσει τα σακιά του
 τα σακιά και τα δισάκια
 με καρβέλια, όσα κι αν θέλει.
 Κι ο Μανής θα τους βοηθήσει
 να φουσκώσουν τα τσουβάλια.
 Σας ειδοποιώ μονάχα
 μη ζυγώνετε πολύ
 στην οξώπορτα, δαγκάνει
 το μαντρόσκυλό μου μέσα.

(χτυπώντας την πόρτα της Ακρόπολης)

Μωρ' άνοιγε την πόρτ', αργείς πολύ!

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

(στις άλλες γυναίκες)

Κι ελόγου σας τι κάθεστε; Σας τρώει
 και φωτιά θα σαςβάλω στα φουστάνια
 μ' εφτούνο το δαδί. Νά'χετε χάρη!
 Δε θα το κάνω. Η τιμωρία βαριά!
 Αν όμως είναι ανάγκη, θα σας κάψω.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Κι εμείς από κοντά θα σε βοηθήσουμε.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Κουνηθείτε ή θ' ανάψω τα τσουλούφια σας.

(Φέρνει κοντά το δαδί. Οι γυναίκες φεύγουν.)

(στο χορό των γερόντων)

Άιντε! δρόμο! Να καλοφάνε πρέπει,
για να φύγουν χορτάτ', οι Μοραΐτες.

(Οι γέροι φεύγουν.)

(βγαίνει ένας Αθηναίος)

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Δε μετάνειδα τόσο τρανό τσιμπούσι.
Τους Μοραΐτες νά 'βλεπες, τι κέφι!
Μα κι εμείς παλικάρια στο ποτήρι!

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Σωστά! Καμιά δουλειά στα νηστικάτα
δεν προκόβει. Γι' αυτό σας ορμηνεύω
πάντα οι πρεσβείες μας νά 'ναι μεδυσμένες.
Τα θαλασσώνουν, όταν είναι ακράσωτες.
Ό,τι οι άλλοι μάς λένε, δεν τ' ακούμε
κι ό,τι δε λένε, αυτό καταλαβαίνουμε
κι όταν γυρίζουμε, άλλ' αντ' άλλων λέμε.
Μα τώρ' όλα πηγαίνουνε καλά.
Αν ήθελε κανένας Μοραΐτης
του τόπου του να τραγουδήσει κάτι,
ενώ ήτανε των Αθηναίων σειρά,
«ορίστε, παλικάρι!» του φωνάζαμε.

(Ξαναγυρίζουν οι γέροι που είχανε φύγει.)

Α
Ρ
Ι
Σ
Τ
Ο
Φ
Α
Ν
Η
Σ

Λ

Νά τους! Ξαναγυρίσαν οι διωγμένοι.
Γκρεμιστείτε απ' εδώ, καρπαζολόγοι!

(Οι γέροι ξαναφεύγουν.)

Υ

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Ναι μα τον Δία, καλά ξεκουμπιστήκανε.
Να! βγαίνουν απ' το κάστρο οι χορευτάδες.

Σ

(Μπαίνουνε μαζί οι χοροί Αθηναίων και Λακώνων.
Μαζί τους ένας με σουραύλι. Ύστερ' απ' αυτούς
βγαίνουν κι οι γυναίκες από την Ακρόπολη
μ' επικεφαλής τη Λυσιστράτη.)

Ι

Σ

ΛΑΚΩΝ

(στο σουραυλιστή)

Χάιντε, φούσκωσε, φίλε, το σουραύλι
να χορέψω τον πηδῆχτό κι ωραία
να τραγουδήσω για τους Αθηναίους
και για μας τους Σπαρτιάτες.

Τ

Ρ

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Με το δίκιο του!

Βάλε μπρος τη φλογέρα, ευλογημένε.
Μου αρέσει να τους βλέπω να χορεύουνε!

Α

Τ

ΛΑΚΩΝ

Μνημοσύνη θεά, τη Μούσα
στείλε στον τραγουδιστή σου.
Ξέρει την παλικαριά μας
Μοραϊτώνε κι Αθηναίων,

Η

όντας πέσαν στ' Αρτεμίσιο
οι Αθηναίοι πάνω στους Μήδους
σα λιοντάρια και τους πνίξαν
κι ο δικός μας ο Λεωνίδας
μάς οδήγησε όμοια κάπρους
με τα δόντια ακονισμένα
κι αφροκόπαγε το στόμα
κι αφροκόπαγαν τα σκέλια.
Κι ήσαντε οι οχτροί μας Πέρσες
σαν τον άμμο της θαλάσσης!
Έλ' αγρότισσα Παρθένα,
Άρτεμή μας κυνηγήτρα
να παρασταθείς σε τούτες
τις σπονδές και να μας έχεις
χρόνια αμέτρητα ενωμένους!
Κι ύστερα απ' το φίλιωμά μας
πάντ' αγάπη, πάντα ειρήνη
καρπερή αναμεταξύ μας
και να πάψει ο Μοραΐτης
τ' αλεπούδικα συνήθεια.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Μα κι όλα τα βολέψαμε στην τρίχα,
τις γυναίκες σας, πάρτε, Μοραΐτες.

(δείχνει)

Και σεις οι Γκαγκαρέοι ζευγαρωθείτε
γυναίκα μ' άντρα κι άντρας με γυναίκα.
Και στρωθείτ' ενωμένοι στο χορό.
Να χαρούμε τη σημερινή φιλιά μας

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

Σ

και να ορκιστούμε στους θεούς, για πάντα
να μην ξαναμαλώσουμε. Όσο ζούμε!

ΕΞΟΔΟΣ
ΧΟΡΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Αιντε, Χάριτες, ελάτε,
νά 'ρθ' η Αρτέμιδα μαζί σας
με τον δίδυμο αδερφό της
το χορευταρά το Φοίβο,
τον γιατρό τον παινεμένο.
Κάλεσέ μας και της Νύσας
τον αφέντη Βάκχο νά 'ρθει
με τ' αστραφτερά του μάτια
με τις ξωφρενες Μαινάδες,
τον κεραυνοφόρο Δία
με τη σεβαστή κυρά του
κι ύστερα όλο το σινάφι
των δαιμόνων για μαρτύρους,
πως κανείς δε θα προδώσει
την καλοσυνάτ' ειρήνη
της πανώριας Αφροδίτης.
Τραλαλά και τραλαλά!
Όλοι μας ψηλά πηδάτε!
Νίκη, Νίκη!
Αέρ' αέρα!

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Πες μας κι άλλο τραγούδι, Μοραΐτη.

Λ

Υ

Σ

Ι

Σ

Τ

Ρ

Α

Τ

Η

ΛΑΚΩΝ

Απ' τον ψηλό Ταῦγετό σου,
 ω Μούσα, Μοραΐτισσα, έλα
 να μας δόξάσεις τον αφέντη
 των Αμυκλών, Θεό μεγάλο.
 Και την Χαλκίοικο δέσποινά μας,
 την Αθηνά, και τους Διοσκούρους,
 που παίζουνε κάτου στο ρέμα
 του Ευρώτα. Χάιντε και προχώρα
 κι αφηλοπήδα φτερωμένος
 για να τιμήσουμε τη Σπάρτη,
 που της αρέσει να χορεύει
 και να ποδοχτυπά το χώμα.
 Κι οι κοπελιές μας σαν πουλάρια
 δίπλα στον πόταμον Ευρώτα
 χοροπηδάνε και σιχώνουν
 τον κουρνιαχτό κι ο αγέρας παίζει
 με τα μαλλιά τους, όμοιες Βάκχες
 με το θυρό κι έχουν μπροστάρη
 πανέμορφη κι αγνή, την κόρη
 της Λήδας, τη θείκιάν Ελένη.

Χάι! Με κορδέλα στα μαλλιά, χέρια και πόδια, χτύπα,
 σαν τη λαφίνα, και πολύ θρόντο κι αντάρα κάνε
 και την ακαταμάχητην Χαλκίοικο δόξαζέ την.

Α

Ρ

Ι

Σ

Τ

Ο

Φ

Α

Ν

Η

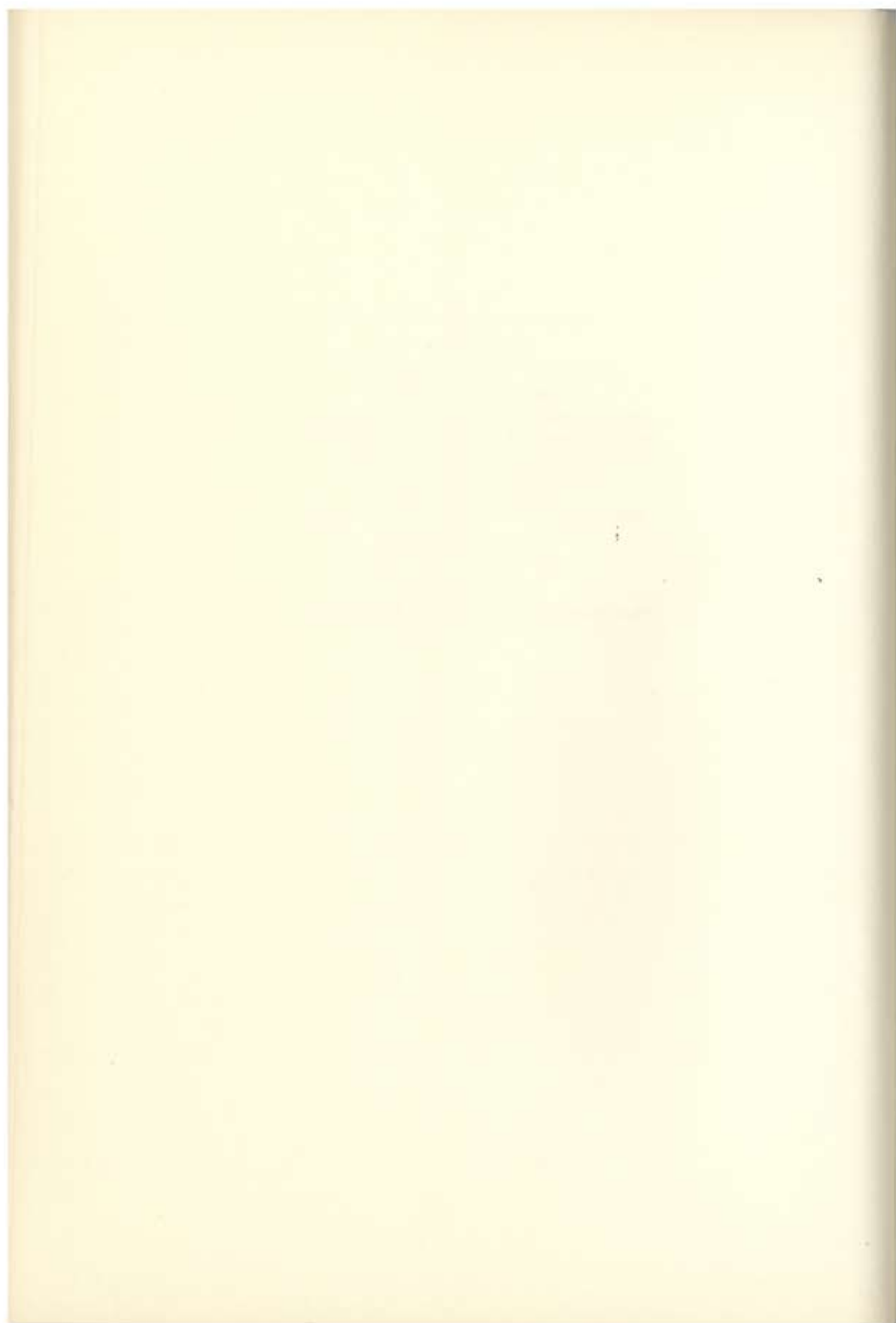
Σ

ΣΤΗ ΣΕΙΡΑ ΘΕΑΤΡΟ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ

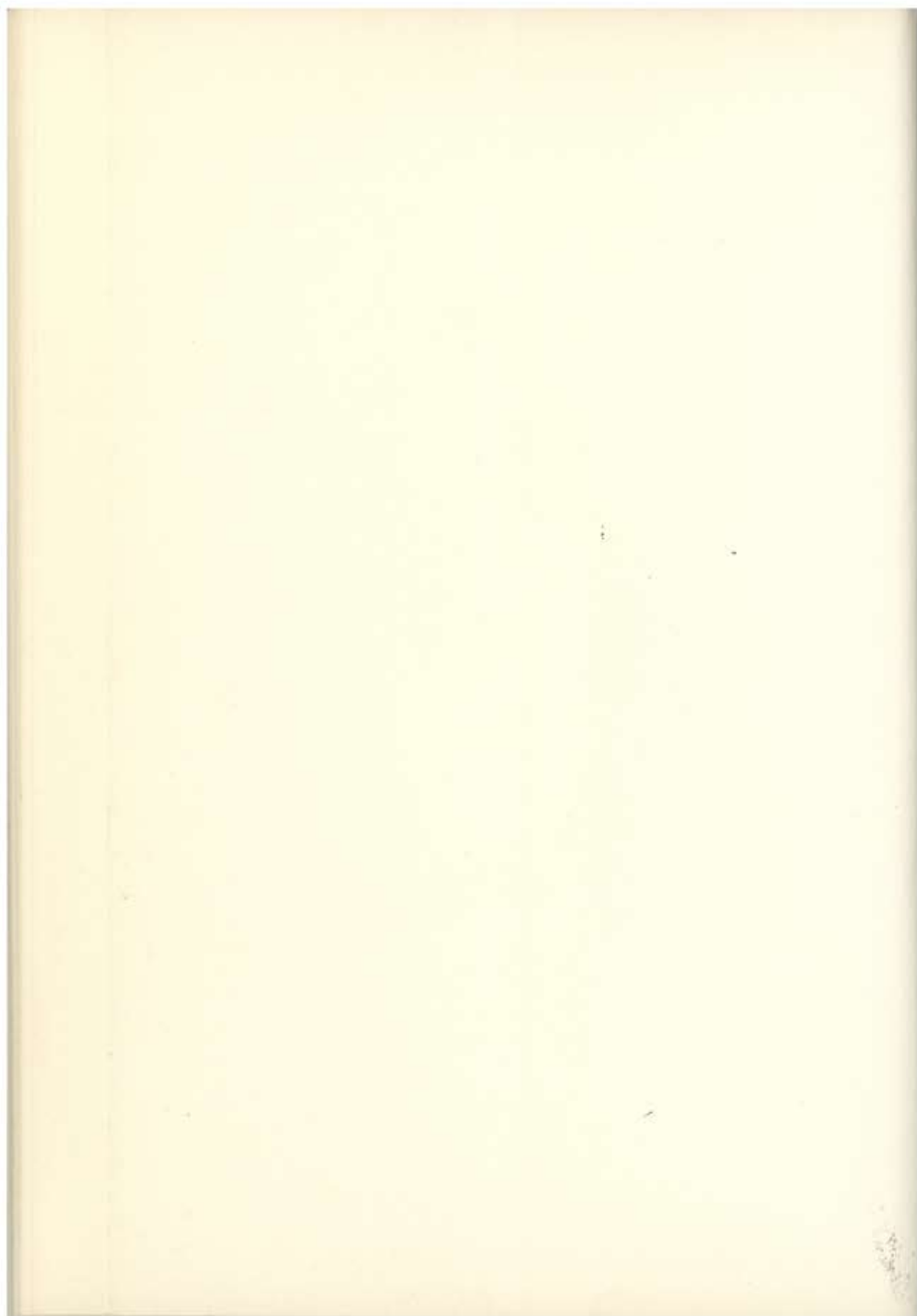
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ Κ. ΒΑΡΝΑΛΗ

Αριστοφάνους	Ειρήνη
»	Νεφέλες
»	Βάτραχοι
»	Εκκλησιάζουσες
»	Ιππείς
»	Πλούτος
»	Λυσιστράτη
Ευριπίδη	Ιππόλυτος
»	Τρωαδίτισσες
Μολιέρου	Μισάνθρωπος
»	Σχολείο Γυναικών

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗ
«ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ»
ΣΕ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΩΣΤΑ ΒΑΡΝΑΛΗ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ
ΣΤΟ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ
ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ»
ΤΑ ΦΙΛΙΑ ΕΚΑΝΕ Ο Γ. ΓΑΓΤΟΣ
Η ΕΚΤΥΠΩΣΗ ΕΓΙΝΕ
ΑΠΟ ΤΟΥΣ Χ. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟ, Δ. ΣΙΤΑΡΑ,
Γ. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟ ΟΕ
ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟ ΤΟΥ 1998
ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ
ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ»

✓

112
νταετία της νεότερης ελληνικής πνευματικής ζωής. Το 1958 τιμήθηκε με το βραβείο Λένιν. Σπουδαιότερα έργα του: «Κερήθρες» (1905), «Το Φως που καίει (α' έκδοση, Αλεξάνδρεια 1922), «Ο λαός των μουνούχων» (1923), «Οι σκλάβοι πολιορκημένοι» (1927), «Εκλογή από το έργο του» (1944), «Ελεύθερος Κόσμος» (1965), «Οργή λαού» (1975), «Προσκυνητής» (1976). Πεζά: «Η αληθινή απολογία του Σωκράτη» (1951), «Το ημερολόγιο της Πηνελόπης» (1946), «Οι Δικτάτορες» (1956), «Ο Σολωμός χωρίς μεταφυσική» (1925), «Ζωντανοί άνθρωποι» (1939), «Αισθητικά - κριτικά» (1958), «Άνθρωποι» (1958), «Δώδεκα διαλεχτά παραμύθια» (1972), «Άτταλος Γ'» (θεατρικό, 1972) κ.ά. Τέλος, μετέφρασε Αριστοφάνη, Ευριπίδη, Μολιέρο κ.ά.

Η «Δικαστοσύνη» του Αριστοτέλη μπορεί να φανόταν η πιο αξιολογική κωμωδία του, με την πιο ανεπτυγμένη πρωτότυπη τους όραση, κι όμως δεν μπορεί γι' αυτό να χαρακτηριστεί για πείραξη. Γνωστικής είναι ένα ισότιμο μάθημα πολιτιστικής και αθλητικής. [...]

Η «Δικαστοσύνη» από την άποψη της σταθερής ενόμοιότητας και της ιδιαιτερότητας μίμης και κωμικής μπορεί να σταθεί δεξιά στη σφαιρική δράση. Η σκηνή του έρωτα της γέννησης, του ερωτικού παιχνιδιού Μαρμάρη-Κισφία, της διαπόνησης των αντίμαχων και στο τέλος η θεαματική εισβολή της Δικαστοσύνης προς τους εμπόδητους Αθρόαιος και Σπαρτιάτης, είναι από τα πιο πρωτοεργασμένα υπαρκτάματα της θεαματικής δράσης. [...]

Κώστας Βάρναλης

9 789057 494862

ISBN 90-49-4862-0